

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
မာနုဝတ်ချက်

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၁၁၅၅/၂၀၀၂ (၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၁၀၄၁/၂၀၀၂ (၁၂)

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး-၃၀/-

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

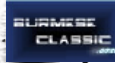
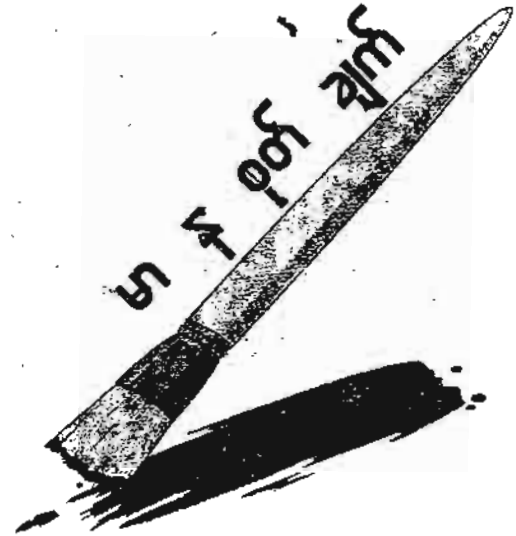
စံပယ်အော့ဖ်စက်

၁၃၊ ၁၀၇-လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင့်လွင်(ခ)သော်က၊ သော်ကစာပေ
အမှတ် (၆၀၅)၊ သုဓမ္မာလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ
ရန်ကုန်မြို့။

ဆုလေးနွယ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊

ကိုယ်တို့နှစ်ဦးချင်း ဘဝဟာ ...
 လှပတဲ့ပန်းချီကား စာပေချစ်ချစ် ...
 အဲဒီပန်းချီကားဟာ ...
 မာနစုတ်ချက်တွေကြောင့်သာ ...
 သက်ဝင်ပြည်စုံခဲ့တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်ပျော့ပျော့မှာ ကော်ဖီဆိုင်လေး
 က အခါတိုင်းလိုပဲ ငြိမ်းချမ်းပြီး ချစ်စရာကောင်းနေပါ
 သည်း။

ဆောင်းဘောက်စ်အငယ်စားလေးမှ တိုးတိုးငြိမ်
 ငြိမ် ထွက်ပေါ်နေသော မြူစစ်သံလေးက လုံဝမဆူညံ။

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကင်းစာအုပ်)

စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေး။

နားထောင်ကောင်းရုံလေး အေးမြစွတ်ယုံဖွယ်ပါ။

ကော်ဖီအမျိုးအစား ခံလင်လှသော ဤဆိုင်လေး

သို့ ချစ်သူကို မကြာခဏလိုက်ပို့ရင်း ပိုင်ည ရောက်ဖြစ်ခဲ့
တာဖြစ်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကမူ ကော်ဖီအကြိုက်ကြီး မဟုတ်
လှပါ။

ကော်ဖီကို တကယ်တမ်း စွဲလမ်းနှစ်မြို့က်သူက
ပန်းရွှေကြာပါ။

သည်လိုညချမ်းလေးမှာ ပန်းရွှေကြာနင်းတူတူ
ထိုင်ခဲ့ဖူးသော ဒီဆိုင်ကို သူဘာကြောင့် ရောက်လာမိခဲ့
သလဲ။

စာအုပ်မျိုးစုံ အစီအစဉ်တင်ထားသော နှစ်ထပ်
တွန်းလှည်းလေးက သူနှင့် မနီးမဝေးမှာရှိပေမယ့် ဘာ
စာအုပ်ကိုမှ ဆွဲယူမကြည့်မိအောင် ပိုင်ညစိတ်တွေ လေး

မာနရုတ်ချက်

လံထိုင်း မှိုင်းနေသည်။

ခုတလောမှာ သီချင်းလည်း အေးအေးဆေးဆေး
နားမထောင်ဖြစ်။ စာအုပ်လည်း မဖတ်ဖြစ်။ တကယ်ကို
ဘာဆိုဘာမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတာ။

မင်း ရက်စက်တယ် ရွှေကြာရယ်။

နုလုံးသားမှာ ခံစားရလွန်း၍ နာကျင်ဆွေးနှင့်
နေသည်။

ယောက်ျားတန်ခိုး စဉ်းစားလိုက်တိုင်း မျက်စည်
ဝိုင်းချင်သည်။

ကော်ဖီခွက်ကို ချကာ ခပ်ငေါင်ငေါင်ငေးမော
နေမိသည်။

ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ...
သူမသေချာ။

ရင်ခုန်သာလာခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေ
အကုန်လုံးကို ရွှေကြာ သူထံမှ မညှာမတာ ဆောင်ရွက်

သွားခဲ့ပြီ။

လစ်ဟာဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရင်မှာဘာမှမရှိ
တော့သလိုပဲ ထင်မိသည်။

ဘဝရဲ့ ရင်သန်မှုတွေ စွမ်းအားတွေကို ရွှေကြာ
ပေးခဲ့တာမှန်း ပိုင်ည ခုမှ သဘောပေါက်သည်။

ရွှေကြာအနားမှာ မရှိသောအခါ သူ့ဘဝဟာ
စိုပြေမှု ကင်းမဲ့သွားရသည်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် သူတို့စုံတွဲလေးကို လူ
တကာ ငေးကြည့်သဘောကျကြတာ။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပြေပြစ်သွယ်လျသော ခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ဆံပင်ရှည်ရှည်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
ကာ ရွှေကြာခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ထိုဆံနွယ်တို့က ပိုးသား
မျှင်များလို ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ ကခုန်သွားတတ်တာမို့ လမ်း
လျှောက်ရုံနှင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖန်တီးနိုင်သော ချစ်သူလေးကို
သူ ဘယ်လို မေ့ရမလဲ။

ရွှေကြာ အသားအရေက ဖြူဖွေးနေရုံမက ရွှေ
ရောင်မွှေးညှင်းနုနုလေးတို့ပင် ယုက်သန်းနေတာ။

နဖူးထက်က ကကြီးပုံ ဆံပင်လေးနှင့် ဆန်း
ကြယ်သော မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးကို ပိုင်ည အာရုံထဲ
ဖျောက် မရ။

ကိုယ်တို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ ..... ရွှေကြာ
ရယ် ..။

ဒါတွေအားလုံး မင်းတကာယိမ်းမေ့ပစ်လိုက်ပြီလား။
ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ဆိုတာ

သံယောဇဉ် ခိုင်မာဖို့အတွက် အချိန်မနည်းလှပါဘူးကွာ။
မင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြတ်သားရက်စက်
နိုင်တာလဲ။

ဘာကြောင့် ချက်ချင်းကြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရတာ
လဲ။

သက်ပြင်းတချချနှင့် ခေါင်းယမ်းမိမလို ရှိပြီးမှ

ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာပဲ ဆိုတာ သတိဝင်သည်။

ပိုင်ညစ်တဲတွေက အဝေးကို လွင့်ပျော့နေသည်။

အနီးအနားက စားပွဲတွေကိုလည်း သူ သေချာ

မကြည့်မိ။

သူ့နှလုံးသားက ရွှေကြော့စိုသာ ပြင်းပြင်းပြပြ

လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေမိသည်။

မကြာသေးသောအချိန် ကာလတစ်ခုကပင်

ရွှေကြော့နှင့်အတူ ဒီစိုင်းလေးမှာ အကြာကြီး ထိုင်ခဲ့ဖူးသေး
တာပဲ။

ထိုစဉ်တုန်းက သူ့နားကပ်နေသော ရွှေကြော့ပုခုံး

စွန်းလေးကို ဖက်ကာ ကြည့်နှုတ်စွာ ရယ်ခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရ
သည်။

အခုတော့ ထိုကြည့်နှုတ်မှုတွေ ဘယ်ဆီရောက်

ကုန် မှန်းမသိ။ ဆိတ်သုဉ်းကုန်လေပြီ။

မူသော နွဲ့သော ချိုချိုအိအိစကားသံလေးတို့

ပျောက်ကွယ် တိတ်ဆိတ်ခဲ့ပြီ။

ရွှေကြော့ရဲ့ စကားသံတိုးတိုးဖွဖွလေးက အလွန်

နားထောင်ကောင်းတာမို့ စူးထဲစွဲကျန်ရစ်ခဲ့တာ ကိုယ်မှာ
သလား။

အခုထက်ထိ ချစ်နေ၊ လွမ်းနေမိတာ ကိုယ့်မှာ

အပြစ်ရှိသလား။

မင်းပဲပြောပါ ... မင်းပဲပြောစမ်းပါ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်

ပြီး မေးလိုက်ချင်သည်။

မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းများစွာက သူ့နှလုံးသားကို

နှိပ်စက်မောပန်းစေသည်။

ပိုပြီး ဆိုးရွားစေတာကတော့ ပိုင်ညက် ဒီလိုလွမ်း

ဆွတ်ကြော့ကဲ့နေချိန်မှာ ရွှေကြော့ကတော့ ချစ်သူအသစ်နှင့်

ပျော်ရွှင်ကြည့်နှုတ်နေလောက်သည်။

ချစ်သူ အဟောင်းဘက် ထစ်ချက်ကလေးမှပင်

ပြန်ခဲ့မကြည့်ခဲ့ပါ။

ဪ... တကယ်တော့ သူက ချစ်သူ အဟောင်းပင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

တစ်ခဏလေးမှာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ရွှေကြာ။

သူ့ကို ဘယ်အချိန်ကများ လက်တွဲဖြုတ်ချန်ရစ် ခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးကြံစည်သလဲ သူမသိလိုက်ပါ။

ပိုင်ညွှာကတော့ မင်းအပေါ် အဖြူစင်ဆုံး အရိုး သားဆုံး ချစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်လိုလူမှာ ဘာမှ မက်မောစရာမရှိတူးဆိုရင် တောင် သန့်စင်မွန်ဖြုတ်တဲ့ အချစ်ကိုတော့ မင်းမစော် ကားသင့်ပါဘူး ရွှေကြာရယ်။

တန်ဖိုး မထားမှန်း သိလည်းပဲ ရင်ထဲက အချစ် # က ပြောင်းလဲမသွားတာ ထူးဆန်းသည်။

အသည်းထဲ အူထဲမှာ တစ်လှိုက်လှိုက်နှင့် ရွှေကြာ အပေါ် ချစ်တဲ့အချစ်တွေက ရှိနေဆဲပါပဲ။

မာနရုတ်ချက်

ဒီအချစ်တွေကို ဘယ်မှာများ သွားရောက်လွင့် ပစ်လိုက်ရမလဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ရွှေကြာရယ် ...။

ကိုယ် ဘယ်လိုနိမ့်မလဲ၊ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တရားမျှတမှု ရှိရဲ့လား ပြန်စဉ်းစားကြည့်သင့်ပါတယ်။

ကိုယ့်အသည်းကို အစိမ်းသက်သက် ခွဲခဲ့သူကိုမှ ဘာကြောင့် အရှူးအမှူး တမ်းတမိတာလဲ။

သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်လဲ ဖြစ်လာသည်။

အရုံးတစ်ခုကို ခေါင်းငုံ့ခံယူလိုက်ရမလား။

ဒါမှ မဟုတ် ဘာလုပ်ရမလဲ။

တခြား တစ်ယောက်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရွေးချယ်သွားတဲ့ ချစ်သူကို ကိုယ်ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရပါ မလဲ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ပိုင်ညွှာရင်မှာ အမှန်း တွေ မရှိတာပဲ။ ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် နာကြည်းပေမယ့် ပုန်း လို့ကဖြင့် မရပါချေ။

ပြီးတော့... စိတ်နာခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတို့နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေက ရှိနေသေးသည်။

ပြင်းပြသော စွဲလမ်းစိတ်တို့ကို သူ ဘယ်လိုမှ မချိုးနှိမ်နိုင်ခဲ့။

သူ့နှံ့ဘေးမှာ ရွှေကြာရှိနေသလို ထင်ယောင် ထင် မှား ဖြစ်နေမိဆဲ။

စိတ်ထဲက စကားတွေ မါတိုင်းလို တာတွတ်တွတ် ပြောချင်နေမိဆဲ။

ဘာမဆို တိုင်ပင်အကြံဉာဏ်ယူနေကျမို့ အခု လည်း အရင်လိုပဲ ဖွင့်ပြောပြချင်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရွှေကြာက သူ့အပေါ်ခံစားနားလည် မျှဝေပေးနိုင်မှာတဲ့လား။

တကယ်တော့ အရင်က ချစ်ဖူးခဲ့တဲ့ အကြောင်း အရာအားလုံးဟာ တစ်နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီမို့ သူမ ဘက်က ပြန်လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်တော့ပါ။

ကိုယ် မင်းအပေါ် ဘာချွတ်ယွင်းခဲ့သလဲ။ ဘာလို အပ်ခဲ့သလဲ။ ဘာတွေများ အမှတ်မထင် မှားယွင်းခဲ့ဖူး သလဲ။ ကိုယ့်ဘက်က မှာတစ်ခုမှ မမှားခဲ့ပဲ သူမက ဘာ ကြောင့် စွန့်ခွါရက်စက်ခဲ့သလဲ။

နောက်မှ ပေါ်လာတဲ့ နေရှင်ဆိုတဲ့ လူတစ် ယောက်ကြောင့်လား...။

တောက်... အဲဒီလူကို မျက်စိရှေ့မြင်ရရင် သွား ပြီး ဆွဲမထိုးဘူးလို့ မပြောနိုင်။

မကျေနပ်မှုတွေက ရင်ထဲမှာ တောက်လောင် ဆူဝေနေသည်။

ရွှေကြာကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးဖို့ ဖြစ်လာရတာ ဒီ ကောင့်ကြောင့်...။

သူသည် တစ်ဖက်လူထံ အပြစ်အားလုံး သွားပုံချ မိပြန်သည်။ အမှန်တော့ ရွှေကြာကိုယ်တိုင် သစ္စာမဲ့သွား တာပါ။

ပိုင်ညသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လျှော့ကာ
ခံနိုင်ရည် ရှိဖို့ ပြင်ဆင်နေမိသည်။

လောကကြီးမှာ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ်ဖြစ်
ချင်တာတွေ ဖြစ်နေရတာချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

မဆုံစည်းခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေလည်း အများကြီး
ပဲ ရှိမှာပါ။

သက်ပြင်းတချချနှင့် ပိုင်ညဖြေသိမ့်နေမိသည်။

သူ့စိတ်က နဂိုနေ အေးချမ်းသူမို့ ပြဿနာလည်း

မဖြစ်ချင်။

ရွှေကြာနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတုန်း အချိန်ကလည်း

စိတ်ဆိုး ရန်ဖြစ်တာမျိုး မရှိခဲ့။

ရွှေကြာစိတ်ကောက်လျှင်ပင် သူ တစ်ခဏနှင့်

အလျော့ပေး ချော့မော့လိုက်စမြဲပါ။

ပိုင်ညက ပြေလည်ငြိမ်းချမ်း လိုသူသာဖြစ်သည်။

ကိုယ် အနိုင်ရမှရယ်လို့ လောဘကြီးသူ မဟုတ်။

ဒီလို အလျော့ပေး အလိုလိုက်ခဲ့သူမို့လည်း
ရွှေကြာက ကိုယ့်အချစ်ကို တန်ဖိုးမထား။ စော်ကား ရက်
သော်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပိုင်ညသည် ရှည်လျားသော အတွေးများကို ရပ်
တန့်ကာ အေးစက်နေသော ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မော့
သောက်လိုက်သည်။ ခါးသက်သော အရသာက လျှာမှာ
စွဲသွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လျက် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် သူ့စားပွဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွား
သည်။

ဆံနွယ်တွေက ဖွားဖွားချွန်ချွန်နှင့် မျက်နှာမှာတော့
ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား လိမ်းခြယ်မထား။

ရှုပ်အင်္ကျီပုံစံ အင်္ကျီဖြူလေးနှင့် စကဒီအဖြူပွင့်
လေးကို ဝတ်ထားသည်။

လက်ထဲမှာ ကားသေ့ဖြစ်ဟန်တူသော သေ့

ချိတ်လေးတစ်ခုကို လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း သူ့ဘက်ကို ပင် မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့နှင့် တစ်ချက်ကြည့်သွားသေးသည်။

သို့သော် ပိုင်ညကို ဂရုတစိုက်မြင်ပုံ မပေါ်။ သာ မန်ကာ လျှံကာ ဝေဝဲကြည့်သွားခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

သူနဲဘေးက စားပွဲလွက်မှာပဲ သွားထိုင်သည်။

ပြီးတော့ (Blue Mountain) ဘလူးမောင်း တိန်း ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသောက်၏။

သူမ မျက်နှာထားကို ကြည့်ရသည်မှာ ရွှင်ရွှင် ပျပျမရှိသည့် အပြင် တင်းမာအေးစက်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

လူပုံစံလေးက အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် နှုတ်ခမ်းချွန်လေးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

ဪ... တော်ရုံ မိန်းကလေးဟာ ရွှေကြာ အလှကို မမှီတာ အမှန်ပဲလေဟု ပိုင်ည တွေးမိပြန်သည်။

မိန်းကလေးများစွာ ယှဉ်ရပ်နေပါစေဦး ရွှေကြာ

ရဲ့ အလှအပမျိုးက ထင်းခနဲ မြင်သာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ကိုလည်း လှထွာမက်တယ်ပဲ ပြောပြော ရွှေကြာလို လှတာလေးပဲ လိုချင်ပါသည်။

တော်ရုံတန်ခိုးအာမန်ရပ်ရည်မျိုးကို ပိုင်ညနလုံး သားက လှုပ်ရှားတော့တာဟာလည်း ချစ်သူလှလှလေးကို တွဲခွင့်ရခဲ့ဖူးလို့များလား မသိတော့ပါ။

ပိုင်ညက ခပ်တင်းတင်း ဟန်ပန်လေးဆီမှ ဒူးကြည့်လွှဲကာ ကော်ဖီလက်ကျန်ကို ဆက်သောက်သည်။

ပြီးလျှင် သူ စီးကရက်သောက်ချင် မိသေး၏။

သို့သော် ဆိုင်တွင်းမှာ စီးကရက်သောက်ခွင့် မရှိ တာမို့ သူကြာကြာ ဆက်ထိုင်ဖို့ စိတ်မကူးတော့။

ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတော့ သူ မတ်တတ်ရပ်တော့မည့် အချိန်မှာ မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု စတင်

ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သီးသန့်ခန်းလေးထဲက လက်ချင်းချိတ်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ထွက်လာတဲ့ ခုံတွဲကို မြင်တော့ ပိုင်ညကိုယ်ကြီး မတ်သွားရကာ အံ့အားတသင့် ကြက်သေသေ သွား...။

ဪ... ဟူတို့လည်း ဒီဆိုင်မှာပဲ ရှိနေကြတာကိုး။

ကိုယ်က လွမ်းဆွတ်လို့ လာထိုင်ခိုချိန်မှာ ရွှေကြာက သူ့လူ့အသစ်နှင့် ဒီကိုပဲ လာသတိုးလား။

ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသလားကွာ။

ရွှေကြာက ပိုင်ညကိုမြင်တော့ မျက်နှာလေး တစ်ချက်ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းလိုပင် ဘာမှမဖြစ်သယောင် ဆောင်ကာ ခပ်အေးအေးပင် အကြည့်လွှဲလိုက်လေသည်။

ပိုင်ည နှလုံးသားတွေက ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွား

သလိုခံစားရသည်။

အသက်ရှုဖို့ မေ့နေသလိုပင်။

ပြီးမှ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် လက်သီးဆုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လုံးဝမထင်မှတ်ဘဲ သူ့နံ့ဘေးစားပွဲက ကောင်မလေးက ပြုန်းဆို ထရပ်ပြီး မတီမဲ့မြင်သောအပြုံးနှင့် ရှေ့တိုးကာ -

“ဪ... ဦးနေရှင်တို့ပါလား၊ ကော်ဖီလာ ယောက်တယ်ထင်တယ်”

သူမရဲ့ စကားသံမှာ သရော်တော်တော်နှင့် ရိုးရိုးသားသား နှုတ်ဆက်ပုံမရ။

ပိုင်ညလည်း အငေးသားကြည့်နေမိသည်။

နေရှင်ဆိုသော လူက ထိုကောင်မလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှေ့ဆက်လို့ ဆိုင်ပြင်ထွက်သွား၏။

“တောက်”

ကောင်မလေးထံက တောက်ခတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာပြီးနောက် စားပွဲပေါ်က ကားသော့ကို အသံမြည်အောင် ဒေါသတကြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ခွဲမြင့်ဖိနပ်စီးထားသော ခြေသံပြင်းပြင်း တိုဖြင့် ရွှေကြာတို့ စုံတွဲနောက်က လိုက်သွားလေသည်။

ဘာကိုမှန်း မသိ ပိုင်ည စိတ်ပူသွားသည်။

သူလည်း ကမန်းကတန်းပင် မှန်တံခါးချပ်ရဲ့

အပြင်ဘက်ကို ရောက်လာမိသည်။

“ဒီမှာ ... ဦးနေရှင် .. ခဏနေဦး”

နေရှင်က ရွှေကြာဘက် ကြည့်သည်။

ရွှေကြာက ကားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီးနုတ်ပြီမို့ သူလည်း

ခပ်မြန်မြန်ပဲ မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားပေမယ့် မကြားသလို

ပင် ဟန်မပျက်။

မပြောနိုင်ဘူးလေ။

သူ့ကို ကောင်မလေးက လူကြားထဲ ပြဿနာ မရှာဘူးလို့ အာမ မခံနိုင်။

ဒီကောင်မလေးဟာ စိတ်ဆိုးပြီဆိုရင် မျက်စိထဲ ဘာမှ မမြင်တော့ဘဲ ကျားသစ်မလေး အလား ထင်ရတဲ့ ဥစ္စာ။

ပုခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြုကာ စက်နှိုးပြီးကားကို ဝေါခနဲ ထွက်လာမိသည်။

ဟိုဘက်ကားဆီမှလည်း ဂျိုင်းခနဲ တံခါးပိတ်သံ အကျယ်ကြီး ကြားရသည်။

“မောင်”

ရွှေကြာက စိုးရိမ်မကင်းသံလေးနှင့် ခေါ်သည်။

“မောင် .. အဲဒီတစ်ယောက် လိုက်လာရင်ရော”

“မသိဘူးကွာ ... မောင်သူနဲ့ စကားမပြောချင်တော့ဘူး။ ပြဿနာပဲ”

အရင်ကောင်မလေးက ဖုန်းတစ်ခွက်ခွက်ဆက်ပြီး စကားပြောခွင့် တောင်းထားပေမယ့် နေ့ရှင်က ထိုအခွင့်အရေးကို မပေးနိုင်တော့ပါ။

ပြတ်ပြီပဲ ... ဘာပြောစရာ လိုသလဲ။

နေ့ရှင်ဘက်က စတင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ဒါကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်။

ကိုယ်က ခုအချိန်မှာ ပန်းရွှေကြာကဲ့သို့ ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်တော့ပါ။

အချစ်ဆိုတာကို ရွှေကြာနှင့်တွေ့မှပဲ ကြိုဖူးခံစားဖူးသလို ကိုယ့်ဘာသာ ထင်မိသည်။

နေ့ရှင်က ဘက်မှန်ထဲမှ ကြည့်သည်။

စုပါဆလွန်း အဖြူလေးက သူ့နောက်ကို ဆောင့်

ကြီးအောင်ကြီး လိုက်လာပြီ .. ကြည့်စမ်း ...။

မျက်မှောင်ကုပ်နှင့် နေ့ရှင် လန့်တော့လန့်သွားသည်။

ကြယ်ဖြူဟာ လူကလေးသေးပေမယ့် စိတ်ကြီးသည်။

မိုက်ရှူးရဲ မဆန်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။

“မောင်က .. သူနှုတ်ဆက်တာကို ပြန်ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော”

“ဘယ်က နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ၊ အဲဒါ ချဲ့လင်းလုပ်မယ့်ရုပ်ကွ၊ ကျွတ် ... သွားပတ်သက်မိတာကိုက မှားပါတယ်”

နောက်က လိုက်လာပုံရသဖြင့် ရွှေကြာလည်း အံ့သြနေမိကာ စိတ်လည်းရှုပ်သွားရင်း ...

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ၊ အောက်တန်းကျတယ်”

မကျေမနပ် ရေရွတ်မိ၏။

ဆုလေးမွယ်(မုန့်ကုတ်ဆိုင်)

အခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ရန်မလုပ်တတ်
 သော ပိုင်ညွှဲ တည်ငြိမ်မှုကိုလည်း လေးစားသွားမိသည်။
 ဒါပေမယ့် ပိုင်ညွှဲလည်း ရွှေကြာကိုခွင့်လွှတ်မှာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ သိပါတယ်။
 သို့သော် သူ ခွင့်မလွှတ်ရော ကိုယ်ကဘာများ
 တတ်နိုင်သလဲ။
 သူ့သဘောနှင့် သူပေါ့။
 ရွှေကြာတို့ကတော့ လူ့ဘဝရတုန်း ခဏ ကိုယ်
 ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်ချစ်မှာပဲ။
 နေရှင်က အိမ်ထောင်ရှိနေတာမှ မဟုတ်တာ။
 ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတာလေး တစ်ခုပဲဥစ္စာ။
 မဆန်းလှပါဘူး နော်။
 အဲဒီ မိန်းကလေးကသာ မောင့်အပေါ် မပြတ်နိုင်
 ဘဲ အဖြစ်သည်းနေတာ။
 ကြယ်ဖြူသည် နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်ထားမိရင်း

မာနပုဂ္ဂိုလ်ချက်

ကား ကို တရကြမ်းမောင်းလာသည်။
 စိတ်နာတယ်၊ ရှက်တယ်၊ ဒင်းကို အသေသတ်
 ပစ်ချင်မိသည်။
 ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ အကြောင်းမဲ့ ဖြတ်
 လိုက်တယ်။
 သူစိမ်းတွေ ဖြစ်သွားတယ်။
 အပြင်က ကြည့်တော့ ဒါဟာ ပြစ်မှုလည်း
 မမြောက်ပါဘူး။ ဆန်းလည်း မဆန်းလှပါဘူး။
 သို့ပေမယ့် ကြည်ဖြူ ကိုတော့ သူ့ဟာ အနုနည်း
 နှင့် ညှင်းပန်း သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲပေါ့။ နှလုံးသားကို တစ်စ
 စီ ကြေမှုအောင် နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တာပဲပေါ့။
 နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်ကြေမှုသွားတဲ့ မိန်း
 ကလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုဆိုတာ ရှိ
 ဦးမှာလား။
 ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဖာစ်ခုခု

လုပ်ပစ်ရမှ ကျေနပ်မယ် နေရှင်။

ကြယ်ဖြူကို သာမန်ကောင်မလေး ဆိုပြီး ရှင်
လျှော့မတွက်လိုက်ပါနဲ့။

ကိုယ့်ကို တစ်ချက်လာရိုက်ရင် နှစ်ချက်ပြန်
ရိုက်ပြီး တုံ့ပြန်တတ်တယ်။ သိလား။ ကြယ်ဖြူသည်
ဒေါသကို မထိန်းနိုင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကြယ်ဖြူကားရှေ့ကို ဆိုင်ကယ်
တစ်စီး အလစ်ဝင်လာခဲ့သည်။

တမင်မျက်ခြည်ပြတ်အောင် လုပ်နေသလား
တောင် ထင်ရ၏။

ရှေ့ကနေ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် မဖယ်ပေးတော့
ပေ။ ရှေ့ကနေ ပေါ်တင် နှောင့်ယှက်နေသည်။

“ကျွတ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

စိတ်တိုနှင့် စတီယာရင်ကို လက်နှင့် ပုတ်ခိ၏။

တမင်လုပ်နေတာ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားခဲ့

တဲ့အချိန်မှာ ရှေ့က နေရှင်တို့ကားက မျက်ခြေပြတ်သွား
သည်။

တရားခံက ဒီဆိုင်ကယ်ပဲ။

ဒေါသတွေ အကုန်လုံး ဆိုင်ကယ်ရှုပ်ဆီ စုပြု
ကျရောက်သွား၏။ မီးပွိုင့်ကိုပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်က အရပ်မြင့်မြင့် လူကလည်း ဒါ
ကို သိပုံပင်။

ရှေ့မှာလမ်းချိုးကွေ့လေးလည်း ရောက်လာရော
ထိုလမ်းထဲ အသာကလေးချို့ကွေ့သွားတော့သည်။

ကြယ်ဖြူလည်း ဒင်းကို ရန်တွေ့ချင်လှသဖြင့်
ဆိုင် ကယ်နောက်က လိုက်ကွေ့လာမိသည်။

တွေ့ရောပေါ့ကွာ။

သူက ဘာကိုစွ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ။

ဘာကြောင့် နေရှင်တို့ကို အကာအကွယ်ပေးပြီး

မျက်ခြည်ပြတ်အောင် လုပ်ဆောင်ရတာလဲ။

ကြယ်ဖြူ သိချင်မိသည်။

ကားကို ဆိုင်ကယ်ရှေ့ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ -

“ရှင် ... ဘာသဘောလဲ ဟင်”

“မင်းစိတ်ဆိုးနေမှန်း သိလို့ပါ။ ပြဿနာဖြစ်မှာ

စိုးလို့”

သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ခပ်အေးအေး

ပင် ဝန်ခံသည်။

“ရှင် အဲလိုလုပ်တော့ ကျွန်မစိတ်ဆိုးပြေ ရော

လာ။ ဒင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မေးပြီး ပါးရိုက်မလို့ဟာ၊

အခု ရှင်ကို ရိုက်ရမလား။ ကဲ ..”

ဒေါနှင့်မောနှင့် ကြယ်ဖြူဆင်းလာတော့ ပိုင်ည

နောက်ဆုတ်မိသည်။ ပြီးတော့ “ရိုက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး

ဗျာ” ဟု ရေရွတ်မိသည်။

“ရှင် ... ကြားကဝင်အရိုက်ခံပေးရအောင် ရှင်

နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သူက မဖြေ။

ကြယ်ဖြူကို နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကျေးရုံ ပြုံးပြ

သည်။

ထိုအပြုံးဟာ မချိုပြုံးလို့ အမည်တပ်ရမည်လား

မသိပါ။

“ဟိုကောင်ကရော ... မင်းရည်းစားလား”

“ဟိုကောင်လို့ မသုံးပါနဲ့။ သူ့နာမည်က နေရှင်”

“အမ်းလေ ... ထားပါတော့၊ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့

တယ်ပဲထား။ မင်း အဲလို သွားရှင်းတော့ မိန်းကလေးဆို

တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဘာပြောတယ် .. ရှင်က ကျွန်မကို မိန်း

ကလေး ဖြစ်ပြီး မရှက်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးက ခုန်ဆွခုန်ဆွ

ဖြစ်သွားသည်။

ကြယ်ဖြူသည် မျက်စိရှေ့က ဒီလူကို ဘာလုပ်ရ

မှန်းပင်မသိ။

“ဆောရီး .. ဆောရီး .. အဲလိုသဘောတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒေါသနဲ့ တစ်ခုခုသွားလုပ်မိရင်
မင်းပဲ ဒုက္ခဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စ ရှင်က ဝင်စိုးရိမ်နေရတာလဲ”

“မင်း အဲလောက် မပေါက်ကွဲနဲ့လေ၊ ဒါမျိုးက
ဝုန်းဒိုင်းသွားကျဲရော၊ ဘာထူးမှာလဲ”

သူပြောတာ မှန်ပေမယ့် ကြယ်ဖြူ ခေါင်းယမ်း
မိသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဒီလိုမျိုး အရှုံးမပေးချင်ဘူး။
ရင်ထဲမှာ တနံနံနဲ့ ကျွန်မကို ကျောသွားသလိုပဲ ခံစားရ
တယ်။ အဲဒါကို မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ပစ်ချင်
တယ်။ ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်ရင်တောင် သူက ချပစ်တယ်။
စကားမပြောချင်ဘူးဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်း။ ကျွန်မ မာနတွေပစ်
စလခတ် ရိုက်ချိုးခံရသလိုပဲ။ သူ့ကို ပြန်ကြိုက်ချင်လို့

မဟုတ်ဘူး။ စိတ်နာလွန်းလို့ပါ”

သတိလက်လွတ်နှင့် ခုမတွေ့တဲ့သူကို ရှင်းပြ
နေမိသည်။

ဘယ်အချိန်ကမှန်းမသိ မျက်ရည်တို့နှင့် မျက်လုံး
အိမ်မှာလည်း စိုစွတ်နေပြီ။

ပိုင်ညသည် စောစောက အလွန်အမင်းစိတ်ပျက်
မိသော ကောင်မလေးကို ခုတော့ သနားသွားမိပြန်သည်။

ဪ .. သူ့မဟာလေးလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ချစ်သူ
က ပစ်သွားခဲ့တာကိုး။

ကြယ်ဖြူသည် ကိုယ့်အရှိန် ကိုယ်ပြန်လျှော့ကာ
မျက်ရည်တွေ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်း မိသည်။

ရှေ့က သူက သူမကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်
ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည် မဟုတ်လား။

“ခင်ဗျား ခံစားချက်ကို ကျွန်တော်နားလည်
ပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ

ဆိုတော့ ပန်းရွှေကြာဆိုတာ အရင်တုန်းက ကျွန်တော့် ချစ်သူပါ။ အခုမှသာ ခင်ဗျားလူက ကျွန်တော့်လက်ထဲက လှသွားတာ”

“ဟင် .. ဟုတ်လား။ ရှင်က အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ချစ်သူ”

လက်ညှိုးလေး ထိုးကာ ကောင်မလေး မျက်လုံး စိုင်းသွား၏။

သူ့အပြုအမူကိုလည်း ကြယ်ဖြူခုံမှပဲ သဘော ပေါက်သွားတော့၏။

“ဒါနဲ့များ ရှင်က ခပ်အေးအေး ကြည့်နေနိုင် တယ်၊ အံ့ရော”

“ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်ဗျာ၊ စိတ်ထဲရှိသလို လုပ် ပစ်ရရင် အဲဒီကောင်ကို ဆွဲထိုးပစ်မိတာ ကြာပြီ”

“အမယ် .. ကိုနေရှင်ကို သွားဆွဲထိုးလို့ ရမလား။ ရှင်ရွှေကြာကို ရှင်ပြန်ဆွဲဆောင်ပေါ့”

“ရမလားဗျာ၊ သူက ဟိုကောင်ဖက်ပါနေပြီ။ ခင်ဗျား မတွေ့ဘူးလား”

“အို... ပါတော့ရော ချာအရေးလည်း ရှင်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ ခိုးပြေးလိုက်ပေါ့”

သူက ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော့်ကို သက်သက်ကျောက် ချနေပြီ၊ ခင်ဗျားကျတော့ရော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘာ ကြောင့် ထိန်းမထားနိုင်သလဲ”

ကြယ်ဖြူမျက်နှာလေး ဖြန့်ခနဲ နီစွေးသွား၏။ ပိုင်ညလဲ လွတ်ခနဲပြောမိပြီးမှ အားနာသွားသည်။

“ကျွန်မက ဟိုတစ်ယောက်လိုမှ မလှဘဲ”

သူမထံက ခပ်တိုးတိုး ဆင်ခြေပေးသံလေးထွက် လာတော့ ပိုင်ညရင်မှာ အတိုင်းမသိ သနားသွားမိလေ သည်။

ဒါလည်း ဟုတ်ပေးလားပဲ။

ရွှေကြာလို မိန်းမချောလေး အနားရောက်လာပြီ ဆိုတော့လည်း ဒီလိုကောင်မလေးကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီပေါ့။

မဆန်းပါဘူးလေ။

မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ရွှေကြာကတောင် သူ့အပေါ် သစ္စာပဲ့ဖို့ ဝန်လေးခဲ့လို့လား။

“ဆောရီးပဲကွာ၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ လှတာမလှတာနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးထင်ပါတယ်”

“ဒါတော့ ရှင်ညာတာပဲ၊ ရှင်ဆိုရင်ကော ရွေးခွင့် ရရင် ပိုလှတာကို မရွေးဘူးလား။ ကဲ ... ပြော”

ပိုင်ည သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

တကယ်ကို ခြောင်မေးတတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

“မသိဘူးဗျာ”

ကြယ်ဖြူက သူ့ကို တရင်းတနှီး မျက်စောင်းရွယ် လိုက်သည်။ ရှောင်ထွက်လိုက်ပြီလေ။ မသိဘူးတဲ့။

အမှန်ကို မဖြေရဲဘူးမဟုတ်လား၊ သိသာပဲ။

“အမေ ... ပဲလုပ်တုတ်”

“ဘာ...ဘာလဲ”

“ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား၊ ကြွက်ကြီးဖြတ်ပြေးသွား တာ”

ရေမြောင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်၌ ကြွက်ကလေးတစ် ကောင် ပြေးသွား၏။

“ဟား...ဟား...ဟား ခင်ဗျားနဲ့ အဝေးကြီး ပါဗျာ၊ လာမကိုက်ပါဘူး”

လန့်ဖျပ်ခုန်လိုက်မိတာကို သူရယ်သဖြင့် ကြယ်ဖြူ ရုက်သွားမိကာ နောက်တော့လည်း အရှက်ပြေရောရယ် လိုက်မိသည်။

“ခုနကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ သတ္တိရှိသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကြွက်ကလေး မြင်တာတောင် လန့်ခုန်တယ် လို့ကွာ”

ရယ်သံတွေညံ့လျက် နှစ်ယောက်သား စိတ်တွေ

ပေါ့ပါးသလို ဖြစ်သွား၏။

“ဪ... ဒါကတော့ ဒေါသဖြစ်နေတာကိုး”

“အခုရော... ဘယ်လိုလဲ ပြဿနာလိုက်ရှာဖို့

စိတ်ကူးနေတုန်းပဲလား”

“ဒင်းကို ကျေတာတော့ လုံးဝမကျေဘူး”

“ကြောက်စရာပါလား”

ပိုင်ညက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကတော့ အံ့ဩစရာပဲ၊ လွယ်လှ သိနဲ့ လက်

လျှော့လိုက်ပြီလား”

“နေရှင်နဲ့ ဘောက်ဆင်ပလေးစေချင်လို့လား။

ရွေးမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ စောစောစီးစီး နောက်ဆုတ်တာ

ပိုပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိမယ်ထင်တယ်”

“အို... ကြယ်ဖြူကတော့ မရပါဘူး”

“နာမည်က ကြည်ဖြူလား”

“ကြယ်ဖြူပါနော်၊ မိုးပေါ်ကကြယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီဗျာ”

“ရှင်ကရော”

“ကျွန်တော်က ပိုင်ည၊ ကိုပိုင်လို့လည်း ခေါ်ကြ

တယ်”

ကြယ်ဖြူက နာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြလျက်...

“ကိုပိုင်ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရွှေကြာဆိုတဲ့

အမျိုးသမီးကို ပိုင်ပိုင်မရယူနိုင်မှတော့ ကိုယ်မပိုင်ပဲ ဖြစ်

လိမ့်မယ်”

ပိုင်ညက အပြုံးမပျက်သွားဘဲ...

“ထားပါတော့ဗျာ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရေစက်

မပါဘူးထင်ပါတယ်”

စကားသံမှာပင် နှမြောကြေကွဲခြင်းတွေ ရောစွက်

နေသည်ဟု ကြယ်ဖြူ ထင်မိသည်။

သူ ဟန်ဆောင်ထားတာပဲဟုလည်း နားလည်

လိုက်မိသည်။

ကြယ်ဖြူရော ...

ကြယ်ဖြူလည်း ဟန်လုပ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီလား။

သူတစ်ပါးကြောင့် ကိုယ်အထိနာခဲ့တာကို ထပ်

တလဲလဲ ညည်းညူနေလို့ရော ဘာထူးမှာလဲလေ။

ပိုင်ညထံမှ အတုခိုးကာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဘာမှ

မဖြစ်သလို နေပြရမှာလား။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်လို့ ကြယ်ဖြူ တိတ်တိတ်တိုတာ

ကိုတော့ ခေါင်းအုံးလေးပဲ သိချင်သိမှာပေါ့!

တခြားလူတွေ သိစရာမလို။

မျက်နှာမှာတော့ အပြုံးသာရှိနေရမည်။

“ကြယ်ဖြူကတော့ အရှုံးမပေးချင်ပါဘူး ပိုင်ည

ရယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အရှုံးမပေးချင်တဲ့အကြောင်းတွေ

ခံစားရတာတွေ ပြောချင်စိတ်ရှိတဲ့အချိန် ကျွန်တော့်ဆီ

ဖုန်းခေါ်ပြီး ပြောပေါ့ဗျာ၊ ဘဝတူသွေပဲ နားထောင်ပေးရ
မှာပေါ့။ ရော့ ... လိပ်စာကဒီယူထား”

သူက အိတ်ထဲက အဖြူရောင် ဝတ်စုံကလေးတစ်ခု
ထုတ်ပေးသည်။

ကြယ်ဖြူကလည်း ကားထဲက လိပ်စာကဒီယူပြီး
သူ့ကိုပေးလိုက်သည်။

“ရှင်လည်း ရွှေကြာကို ခိုးပြေးဖို့အစီအစဉ်ရှိရင်
ကြယ်ဖြူကို သတင်းပေးလို့ရအောင်”

“ဟာ ... ဟား”

သူက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဘယ်လောက်ကြိုက်
ကြိုက် ခိုးပြေးရဲမယ့်ပုံလည်း မရှိပါဘူး။

သွားမြှောက်ပေးနေလည်း အာညောင်းရုံရှိမှာ။

“အကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်နော်၊ အကူ
အညီလိုလည်းပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ”

“အခုလည်း အိမ်ပြန်မှာပဲမဟုတ်လား၊
ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဘယ်လိုပို့ပေးမှာလဲ ပိုင်ညက ဆိုင်ကယ်ကြီး
နဲ့”

“ကြယ်ဖြူအိမ်လိပ်စာ သိသွားပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်
ဆိုင်ကယ်နောက်က ကြယ်ဖြူ မောင်းခဲ့”

“ဟင် ... ပြောင်းပြန်၊ ခုမှသိတဲ့လူက ကား
နောက်က လိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

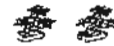
“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ရှေ့ကပဲနေမယ်”

“ပြီးရော ... ပြီးရော တက်”

ပိုင်ညက ဆိုင်ကယ်ပေါ်အရင်တက်ပြီး ရှေ့က
ထွက်၏။

ကြယ်ဖြူသည် သူပုံစံကို တစ်ယောက်တည်း
ပြုံး ကြည့်နေမိကာ နောက်မှ ပြေးပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

ကြယ်ဖြူတို့နှစ်ယောက်သည် ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ
ဘဲ တိတ်ဆိတ်သော လမ်းကလေးတစ်ခုထဲ၌ စတင်ပြီး
ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့ကြပါသည်။
ထို့နောက်တွင် ....။

“ပိုင်ညလား”

“ဟာ ... ကြယ်ဖြူ ပြော”

“အခုတာလုပ်နေလဲ၊ ပုန်းပြောဖို့ အားရောအားရဲ့
လားဟင်”

“အားပါတယ်၊ ဒီနေ့ စနေနေ့ဆိုတော့ ကုမ္ပဏီ
ရုံးလည်း ပိတ်တာနဲ့ ကိုယ်တောင် ဘယ်မှမသွားဖြစ်ဘဲ
အိမ်မှာအခွေထိုင်ကြည့်နေတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အိမ်ပျက်ပြီပေါ့”

“ပြီးပါပြီ၊ ဒီကားက သိနေပြီးသားပါ”

“ပိုင်ညက စိတ်အေးတယ်နော်၊ ဘာမှမဖြစ် သလို ခွေကြည့်နေနိုင်တယ်ဆိုတော့”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ”

“သူတို့အကြောင်း ဘာကြားသေးလဲ”

ပိုင်ညဖက်က ခဏတိတ်ဆိတ်သွား၏။

တစ်ခုခုသတင်းကြားလည်း ကြယ်ဖြူကို အသိ

ပေးချင်ပုံမရပါ။

“ကြယ်ဖြူရော”

“စိတ်ညစ်တာနဲ့ အပြင်တောင်မထွက်ဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်လား... ကိုယ်နဲ့တော့ မြို့ထဲမှာ လာဆုံ

မိကြသေးတယ်”

“သူတို့အတွက် ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“မသိဘူး”

“ဘယ်နားမှာ တွေ့တာလဲလို့”

“အနော်ရထာလမ်းပေါ်မှာပဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်

တွေ့ကယ်”

“ပိုင်ညကိုခေါ်လား”

“ဘာကြောင့် ခေါ်ရတာလဲ ကိုယ်တို့မှ ဘာမှမဆိုင် တော့ဘဲ၊ သူလည်း ခင်ဗျားလူရဲ့ လက်မောင်းကို ချိတ် ထားပြီပဲ”

“သူ့အကြောင်း ထည့်မပြောနဲ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြားချင်တော့ဘူး”

“ဟာ ... ကြယ်ဖြူပဲမေးတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မေးပေမယ့် မကြားချင်ဘူး ဖြစ်

နေတယ်”

“တစ်မျိုးပါလား”

ပိုင်ညက ရယ်သည်။

“ရယ်နေနိုင်တယ်နော်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်

တ တကယ်ပဲ လုံးဝမခိုင်မြဲဘူး”

“ဟာ ကြယ်ဖြူ မင်းအဲဒီလို သမီးကျုံးပြီးတော့ မှတ်ချက်မပေးနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလား”

အမှန်တော့ ကြယ်ဖြူ ခုတလော တွေ့တဲ့လူကို ရန်ဖြစ်ချင်နေသည်။

ဘယ်သူနှင့်မှလည်း စကားပြောအဆင်မပြေ။ အိမ်ကအဒေါ်နှင့်တောင် စိတ်ကောက်ပြီးမခေါ်။

ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် အလွဲလွဲအချော်ချော် အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့်။

စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုအကြောင်းပဲ စွဲနေသည်။

ထိုအကြောင်းအရာကိုပဲ ကြိမ်ဖန်များစွာ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေမိသည်။

“ကြယ်ဖြူ... မင်း စိတ်နည်းနည်းလျှော့လိုက်”

“သိပါတယ်၊ ကြယ်ဖြူ မှားနေတယ်ဆိုတာ”

“မှားနေတယ်ရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ပိုင်ည ပန်းရွှေကြာကို သတိမရဘူးလားဟင်၊ လူတွေကြားထဲမှာ ရွှေကြာမယ်ဘူးလားလို့ရော အမေးမခံရဘူးလား။ အဲလိုမေးရင်ရော ဘယ်လိုပြန်ဖြေလဲဟင်”

“ဟာကွာ... သက်သက်ဦးနေသက်စားတာပဲ၊ မေးလည်း ပြတ်သွားပြီလို့ ဖြေလိုက်ရင် အေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကြယ်ဖြူတော့ နေ့ရှင်ဘယ်မလဲလို့ သူငယ်ချင်းတွေမေးမှာ သိပ်ကြောက်နေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာလည်း မသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲအောင်းနေတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ သူရွေးထားတဲ့ ရွှေကြာက ကြယ်ဖြူသက် အပုံကြီးပိုလှတာဆိုတော့ အားငယ်စရာပဲနော်၊ အခုလေ ကြယ်ဖြူ အရမ်းအသက်ရှူကြပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုင်ညဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟင်”

“အသက်ရှူကြပ်ငယ်ဆိုတော့ အောက်စီဂျင်လို”

တာပေါ့”

“ဟင် ... ပိုင်ညနေော် မနောက်နဲ့၊ ဘဝတူချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါ”

“မနောက်ပါဘူး၊ နောက်ရက်မလားကွာ တကယ် ပြောတာပါ လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့ အင်းယားလို နေရာမျိုး သွားပါလားလို့ အကြံပေးမလို့ပါ”

“ဟယ် ... ဟုတ်သားပဲ၊ အင်းယားကန်ပေါင် မရောက်တာတောင်ကြာပြီ၊ ဒီညနေသွားမယ် ပိုင်ညရော”

“ကိုယ်လည်းလာခဲ့မယ်”

“အိုကေ၊ ဒါဆို ကြယ်ဖြူ စောင့်နေမယ်၊ ညနေ ငါးနာရီ ကားစတန်းမှာပဲရှိမယ်၊ ပိုင်ညလာမှ လမ်းလျှောက် မယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ”

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူနှင့် အနည်းငယ်ခွာထိုင်ကာ စီးကရက်မှူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။

ကြယ်ဖြူက တန်ရေပြင်ကျယ် ကျယ်ကို အကြောင်း မဲငေးနေမိသည်။ နေရှင်နှင့်အတူတူ တစ်ခါက လှေစီးခဲ့ဖူးတာကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ခပ်ဆွေးဆွေး ပြန်လည် အမှတ်ရမိသည်။

“ကြယ်ဖြူ”

“ဟင်”

အဝေးကိုငေးနေရာမှ ပိုင်ညဇက် လှည့်ကြည့်မိ
သည်။

“ဘာစားဦးမလဲ”

“မစားပါဘူး၊ အခုပဲ အကြော်ဆိုင်က ထလာခဲ့
တာကို”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အချဉ်ထုပ်တို့ သကြားလုံးတို့
လိုဟာမျိုးလေးတွေ ပြောတာ၊ အပျင်းပြေပေါ့”

“ရွှေကြာက အဲလိုမျိုး စားတတ်လို့လား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ကြယ်ဖြူမျက်နှာလေး
ရှုံ့မဲ့လိုက်ကာ ...

“ကြယ်ဖြူတော့ အဲဒါမျိုးတွေ မစားတတ်ပါဘူး၊
ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရင် အေးဆေးပြောပါ၊ မျက်စောင်းက
ပါလာသေးတယ်”

“ပိုင်ညက ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် ရွှေကြာအကြောင်း

က ပါလာတာကိုး”

“မင်းပဲ မေးပြီးတော့ကွာ”

“ပိုင်ညတို့ တွဲခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“နှစ်နှစ်ကျော်ပေါ့”

“ဒါဆို ကြယ်ဖြူတို့ထက်စောတယ်၊ ကြယ်ဖြူနဲ့
သူနဲ့က တစ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ”

“လွမ်းလား”

“မမေးနဲ့ဆို”

“ငိုတော့မငိုနဲ့နော်၊ ဒီနားမှာ ချောမယ့်သူလည်း
မရှိဘူး”

“မငိုပါဘူး”

သူပြောပုံကြောင့် ကြယ်ဖြူ ရယ်လိုက်မိသည်။
သူဟာ ကြယ်ဖြူရယ်အောင် ကူညီနိုင်သူ
တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပိုင်ညရယ်။

“အချိန်အကြာကြီး တွဲခဲ့ပြီးမှ ဘာလို့ အဲလိုဖြစ် သွားတာလဲ မသိဘူးနော်၊ အမှန်ဆိုရင် နားလည်ရင်းနီး မှုတွေရှိနေရမှာ ပိုင်ည အသည်းကွဲမှာ သူမစိုးရိမ်ဘူးလား မသိဘူး”

“ကိုယ်လည်း မသိပါဘူးကွာ၊ အစတုန်းကတော့ ကိုယ့်အပေါ် ရွှေကြာ အရမ်းစေတနာရှိတာ”

ပိုင်ညသည် ကြယ်ဖြူကို တရင်းတနီးလေသံနှင့် စကားဆိုလာသည်။

အရင်တွေ့စကလို ခင်ဗျားတွေ ကျွန်ုပ်တို့တွေ လည်း နာမ်စားသိပ်မသုံးတော့။

“ကိုယ်က ကိုယ့်ဦးလေး အန်ကယ်ကျော်နဲ့ အတူ နေတာ၊ အခု အန်ကယ်ကျော်က နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီ။ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်း သင်္ဘောတက်ဖို့ပဲ၊ ကိုယ်စီစဉ် နေမှ ရွှေကြာနဲ့သွားတွေ့တော့ သူ့က သင်္ဘောမတက်ရ ဘူးဆိုပြီး သူ့အဖေနေ့သိတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပြောပေးခဲ့

တာ၊ အခု ကိုယ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီပဲလေ၊ အဲဒါ ရွှေကြာ ကူညီခဲ့တာ။ ရွှေကြာအစီအစဉ်နဲ့ပဲ အဲဒီမှာဝင်ဖြစ် တာ၊ ကိုယ်က ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့သဘောကျနေခဲ့ပါ တယ်။ သူ့ဘာပဲပြောပြော လိုက်လျောခဲ့တာ များပါတယ်။ အင်းလေ . . . ဒါကလည်း ကိုယ်က ပိုချစ်ရလို့ဖြစ်မှာပါ”

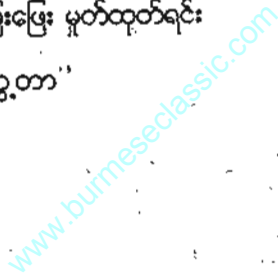
“ပိုင်ညတို့ ဘယ်လိုကတယ်လို့ စပြီးတော့ သိကြ တာလဲ”

ကြယ်ဖြူက စိတ်ဝင်တစား စပ်စုလိုက်သည်။ သူတို့ ဘယ်လိုချစ်ခဲ့တာလည်း သိချင်မိတယ် လေ။

ပိုင်ညက မဖြေသေးဘဲ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့ကို အား ပါးတရ ရှိုက်သွင်းလိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ မီးခိုးငွေ့တွေကို ခပ်ဖြေးဖြေး မှုတ်ထုတ်ရင်း “ကုက္ကိုင်းကလပ်မှာ စတွေ့တာ”

“ရေကူးကန်မှာ”

“သူ လာလာရေကူးတတ်မှန်း ကိုယ်လည်း မသိပါဘူး။ မြင်ဖူးရင်တော့ သိသွားမှာပေါ့။ ရွှေကြာက ထူးထူးခြားခြားလှတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ လွဲနေတာဖြစ်မယ်။ တစ်ရက်ကျတော့ တွေ့ချင်တော့ သူ့ကားက ကိုယ့်ဘေးနားလာရပ်တယ်။ ကားဝင်လာကတည်းက ကိုယ်က အရမ်းကြည့်ကောင်းလို့ ငေးနေမိတာ”

“အမယ် ... စကားလုံးမှားနေပြီ၊ ငေးနေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငမ်းနေတာလို့ ပြောပါ”

“ဟက် ... ဟက် ... ထားပါတော့ ငါ့ ဒီတယ်ပဲ။ အဲဒီလို အငမ်းကောင်းလို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ ကားတံခါးဖွင့်မယ်မှန်းသိရက်နဲ့ ကိုယ်ရပ်နေမိတာ။ ဖယ်ဖို့သတိမရဘူး။ သူလည်းဖွင့်ရော ကားတံခါးနဲ့ လာရိုက်မိတာ”

“နာသွားလား”

“မနာပါဘူး။ ရွှေကြာက ဆောရီးနော်ဆိုပြီး တောင်းပန်တယ်။ သူ့အသံလေးက အရမ်းနားထောင်ကောင်းတော့ ကိုယ် အဲဒီမှာတင် အရမ်းကြိုက်သွားတာဟား ... ဟား”

ပြန်ပြောရတာတောင် ကြည့်နူးရိပ်က မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်လာသေးသည်။

ဪ ... သူလည်း အဲဒီမိန်းမကို တကယ်ကြိုက်ရှာတာပဲကိုးဟု ကြယ်ဖြူ သဘောပေါက်မိသည်။

ဒီမိန်းမကို ယောက်ျားတိုင်းပဲ ကြိုက်ကြသလား။ မနာလိုစိတ်နှင့် မုန်းတီးလာမိသည်။

ကိုကိုရည်းစားအသစ်ဆိုပြီး တွေ့လိုက်ရကတည်းက သိပါတယ်။

နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးဟဟနဲ့ မျက်လုံးကလည်း ညှို့့မျက်လုံး။ ပြီးတော့ အင်္ကျီရင်ဘတ်ဟိုက်ဟိုက်နှင့်

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ဦးစားပေးလွန်းတဲ့ အဝတ်အစား ကျပ်ကျပ်တွေကို ဝတ်ပြီးမှ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို လှုပ်ယမ်းပြီး ဟန့်နွဲ့တခါခါ လမ်းလျှောက်တတ်လို့များ သိပ်လှတယ် ထင်နေ။

တကယ်တော့ လှတကာက နည်းနည်းရယ်၊ မာယာက ခပ်များများ။

အင်းလေ အဲဒီမာယာမှာပဲ ကျဆုံးတာတွေ အလဲ အကွဲပဲ မဟုတ်လား။

အခုလေးတင် ကြယ်ဖြူဘေးမှာ တစ်ယောက်။

အသည်းဟက်တက်ကွဲလို့လေ။

ဟွန်း... သနားစရာလည်း မကောင်းတော့ပါဘူး။

“ဟ... ဘာလို့ မျက်ခုံးကြီးရှုံ့နေတာလဲ၊ ကိုယ် ပြောတာကြားရဲ့လား”

“ကြားသားပဲ”

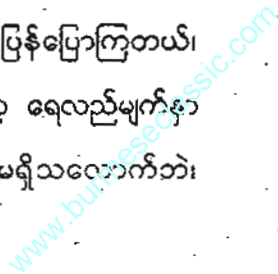
“ကိုယ်က ဒီလို ပါးစပ်ကလေးနဲ့ ဆောရီး တစ်ခွန်းပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ ကော်ဖီကိုက်မှဆိုတော့ ရွှေကြာက ရပါတယ်တာညွှာဆိုပြီး အဲဒီည နမှာပဲ ကော်ဖီ ဆိုင်မှာ ချိန်းဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်လည်း နောက်ကျ မှာစိုးပြီး အဲဒီမှာတင် တစ်ထိုင်တည်း ရည်းစားစကား ပြောပစ်လိုက်တယ်”

“သူက ချက်ချင်းဖြေရောလား”

“ဟာ ဘယ်ဖြေပြီးမလဲ၊ တစ်လဲလောက် အချိန် ဆွဲလိုက်သေးတယ်၊ အမှန်တော့ ကိုယ့်ကို သူလည်း ကြိုက်ပါတယ်၊ ကိုယ်သိသားပဲ”

“ဟွန်း... ဘဝင်ကမြင့်ရသေးတယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ ကိုယ့်ကို မတွေ့ရင် သူရှာ နေပြီ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်ပြောကြတယ်၊ အပေါင်းအသင်းတွေကြားထဲမှာတော့ ရေလည်မျက်နှာ ပွင့်တယ်။ အားမကျတဲ့ကောင် မရှိသလောက်ဘဲ။

မင်းကောင်မလေး အရမ်းမိုက်တယ် ဘာညာနဲ့ ကိုယ့်ကို ဆရာတင်ကြတာ။ ကိုယ့်တို့အတွဲကို သွားလေရာနေရာ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်”

ပိုင်ညကြည့်ရတာ အခုဇာတ်ကြောင်းပြန်တဲ့အထိ အရှိန်ကောင်းနေဆဲပါ။

ပန်းရွှေကြာက မှော်ဆရာမလေးလားပဲနော်။

ပြောနေပုံက တလသနှင့် အမြတ်တန်းရှိနေဆဲ။

“သူက ချွဲလည်း ချွဲတတ်တယ်၊ ညာလည်း ခိုင်းတတ်တယ်၊ သူနဲ့ ဈေးကိုပတ်ရပြီဆို တစ်နေကုန် တယ်။ စူပါမားကတ်တွေသွားရရင် ဘယ်တော့မှ ခြေမညောင်းဘူးကွာ အံ့ရော။ ညတိုင်းလည်း ကိုယ်တို့ ဖုန်းပြောတယ်၊ တစ်ခါတလေ နာရီကြည့်လိုက်ရင် နှစ်ချက်ကျော်ပြီ၊ စကားက ကောင်းတုန်း”

“ဟင်း ... ဒါနဲ့များတောင်”

“အေးကွာ ... ကြားလူတစ်ယောက် ဝင်လာဖို့

နေရာမရှိပဲနဲ့ကို ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိတာကွ”

“ကိုကိုနဲ့... ဟို... ကိုနေရှင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ် နေပြီဆိုတာ ပိုင်ညဘယ်လိုသိလဲ”

“သူတို့ချင်းက ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး။ မိဘချင်း ခင်မင်ပတ်သက်တာကစတာ၊ ကိုယ်သိသလောက်ဧတု၊ ရွှေကြာမိဘတွေကိုယ်တိုင် မင်းရဲ့နေရှင်ကို သဘောကျ တာဖြစ်မယ်။ အိမ်ကို ဝင်ထွက်ရင်းနဲ့ ငြိတာကွ၊ ကိုယ်က အဝေးကကောင်လေး အနီးကပ်ခြေမယ့်လူကိုတော့ ဘယ် မှီမလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အရမ်းနုမြောတာပေါ့နော်”

ပိုင်ည မျက်နှာတည်သွား၏။

“ကြယ်ဖြူကိုနို့လို့ ပြောပြတာပါ။ နောက်ဆို အဲဒီ အကြောင်းတွေ ကိုယ် ပြန်ပြောတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အရမ်းခံစားရလို့ မဟုတ်လား”

ပိုင်ညက မဖြေတော့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေး ရေပြင်

တစ်နေရာကို ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ ကြယ်ဖြူဖက် ပြန်လှည့်လာကာ ...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကြယ်ဖြူနဲ့ နေရှင်ကရော ဘယ် မှာတွေ့ကြတာလဲ”

“ပိုင်ညလောက် စာမဖွဲ့ချင်ပါဘူးနော်”

ကြယ်ဖြူက အမြင်ကပ်ကပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူပဲ ပြတ်သွားတဲ့ရည်းစားအကြောင်းကို တဖွဲ့

တဖွဲ့ လာပြောနေတယ်။

လက်တွေ့နားထောင်ရမှပဲ တော်တော်လေး နား

ကြားပြင်းကတ်စရာကောင်းတာ ကြယ်ဖြူ သိသွားရသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကျော်ဟိန်းလို အတိုချုပ်ပြောကွာ ... ပေါ့”

“ဝိုးဒင်းလှိုင်းရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

နှစ်ယောက်သား ဘာရယ်မဟုတ် ပြိုင်တူရယ် မောလိုက်ကြသည်။

“မပြောချင်ဘူးလား”

“စိတ်နာပါတယ်ဆိုမှနော် ... လာမေးနေသေး တယ်၊ ကြယ်ဖြူတို့ တွေ့ပုံက ဘာမှမဆန်းပါဘူး၊ သင်္ကြန် မှာတွေ့တာ”

“ဟုတ်လား၊ ပျော်စရာကြီးပေါ့”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ဖျော်သလိုလိုပါပဲ”

ကြယ်ဖြူစိတ်ထဲ ထိုနေ့က အကြောင်းအရာလေး မြင်ကွင်းလေးတွေကို လှစ်ခနဲ ပြန်မြင်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ကိုကိုကို တနွဲ့နွဲ့မုန်းလာမိ တာ။

“သင်္ကြန်မှာ လျှောက်လည်ကြတာလား”

“ကြယ်ဖြူတို့ကားနဲ့ သူတို့ကား ဆုံမိတော့ အဲဒီ အဖွဲ့တွေက အရမ်းအစအနောက်သန်တယ်၊ ကျော်လည်း မတက်ဘူး၊ သူတို့ဂျစ်ကားက အမြဲနောက်က ကပ်လိုက် နေရော၊ မုန်းစရာကောင်းတယ်”

“ဆရာစံလမ်းမှာ ကားတွေဂျမ်းဖြစ်နေတော့ ကြယ်ဖြူတို့ ခဏဆင်းတော့ သူတို့လည်း လိုက်ဆင်းလာ တယ်။ သူက ကြယ်ဖြူနား လာကပ်ပြီး အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ် ဘာညာဆိုပြီး ရေမွှေးတွေ လာဖြန်းတယ်။ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက် ရေမွှေးတစ်ချက် နှိပ်ဖြန်းလိုက် နဲ့ တော်တော်နဲ့ ကားပေါ်ပြန်မတက်တော့ဘူး။ စိတ်တိုလာ ရော၊ အဲဒါနဲ့ သူ့ရေမွှေးပန်းကြီးကို ဆွဲလွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ အရမ်းပျက်နာပျက်သွားတာကို သနား သွားတယ်။ သူလည်း နည်းနည်းပါးပါး မူးနေလို့သာ ကြယ်ဖြူနား ပေါ်တင်လာကပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကြယ်ဖြူကြောင့် ရှက်သွားတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ သနားပြီး တာတာလှုပ်ပြလိုက်တော့ သူက ဗြဲနားဆို ကြယ်ဖြူနား ပြန်လာပြီး ကြယ်ဖြူဆွဲထားတဲ့ ပန်းကုံးကိုတောင်းတယ်။ ပေးလိုက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက လက်ခုပ်ပိုင်းတီး ကြတာ သိလား။ ကြယ်ဖြူဖြင့် ခေါင်းတောင်မဖော်ခဲ့တော့

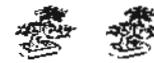
ဘူး။ အဲဒီကနေစပြီး ခင်သွားကြပြီး နောက်နေ့ကျတော့ အတူတူလည်ရင်း သင်္ကြန်လည်းပြီးရော ကြယ်ဖြူတို့ လည်း ချစ်သွားရော”

“ဟ ... ဒါပဲလား၊ မြန်လိုက်တာ”

“ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲကွယ်၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ကြယ်ဖြူ ခေါင်းငုံ့ကာ ရှက်စနိုးရယ်ပုံလေးကို ဝိုင်ည သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိသည်။

တိုညနေမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင်ဇာတ် လမ်းကိုယ်စီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြန်ပြောကာ ရယ်မော ရင်း ပေါ့ပါးလန်းဆန်းခြင်းများ ရတာနှင့်အတူ မွန်းကြပ် မှုတွေ ပြေလျော့သွားခဲ့ရ၏။

“တီ ... တီ ... တီ”

လမ်းရှင်းနေပါလျက် ဘေးကနေ ဟွန်းတီးသံ
ကြားသဖြင့် ကြယ်ဖြူ ကြည့်လိုက်ရာ ပိုင်ညကား ဖြစ်နေ
သည်။

ကြယ်ဖြူလည်း ခေါင်းဆတ်ပြရင်း ကားကို ဘေး
ကပ်ကာ တက္ကသိုလ်မွှောရုံရှိရာဖက်အခြမ်းမှာ ရပ်လိုက်
၏။

ပိုင်ညလည်း သူမနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင်
ကားရပ်သွားသည်။

သုလေးနွယ်(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

ကြယ်ဖြူ ကားထဲက မဆင်းရသေးခင် သူက သွက်သွက်လက်လက် ဘေးနားရောက်လာပြီး ...

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ”

ကြယ်ဖြူရဲ့မျက်နှာကို အနည်းငယ် ခြယ်သထား ပုံကိုရော၊ ပုလဲနားဆွဲလေး ဆွဲထားပုံကိုရော ပိုင်ညက မျက်ခုံးပင့်လျက် ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“သူငယ်ချင်းခြံပွဲကို”

“ခြံပွဲဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲဝော်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ပိုင်ညရော ... ဘယ်ကို လာတာလဲ၊

အချိန်ရရင် ကြယ်ဖြူနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ သူငယ်ချင်းတွေက သဘော ကောင်းကြပါတယ်၊ ဟိုရောက်ရင် ပျော်သွားမှာ၊ ပိုင်ည စိတ်ညစ်နေတာတွေ ပျောက်သွားမှာ”

မာနစုတ်ချက်

“ကိုယ်စိတ်ညစ်နေတယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“ရုပ်ကိုကြည့်ရင် သိတာပဲ”

“ဟ ... ဟ”

သူက ခေါင်းမော့ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... လိုက်မှာလားဆို”

“ကိုယ်ပါလာလို့ ကြယ်ဖြူကို တစ်မျိုးထင်ရင် ရော”

“မထင်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ... အိုကေလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ကားနောက်က လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို ဆိုသည်။

“နေဦး ... မင်းက အလှပြင်ထားပြီး၊ ကိုယ်က ဒီပုံနဲ့ရပါ့မလား”

“ဘာကြောင့် မရမှာလဲ”

သူက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် မီးခိုးဖျော့ ရှပ်အင်္ကျီ အကွက်လေးနှင့် သပ်ရပ်အဆင်ပြေနေသားပဲကို။

“ကြယ်ဖြူလည်း ဒီလောက်မပြင်ပါဘူးနော်”

“ပြင်လည်း မလှဘူးလို့ပြောမလို့၊ မထူးပါဘူး ဒီတိုင်းနေတာ မိတ်ကပ်ဖိုး သက်သာမယ်ကွ၊ ကိုယ် ဒေကောင်းအကြံပေးတာနော်”

ကြယ်ဖြူက ဒီနေ့မှ စိတ်ရှည်ရှည် မိတ်ကပ်လိမ်း လာမိသဖြင့် သူ့စကားကြောင့် ရှက်စိတ်တိုမိ၏။

နှုတ်ခမ်းကိုက်လျက် မျက်စောင်းရွှေပုံ “...ဘာ့ သူ ဝာဟက်ဟက်ရယ်ကာ သူ့ကားဆီ လျှောက်သွားသည်။

ကြယ်ဖြူကိုကျတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာကြောင့် မလှဘူးလို့ ထင်ကြရတာတဲ့လဲ။

ဟိုမိန်းမကိုကျတော့ လှကြောင်းပကြောင်း ချီးမွမ်း လှိုက်ရတာအမော။

တော်ပါပြီနော် ... ဒင်းတို့ယောက်ျားတွေအား

လုံးဟာ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးတော့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာချည်းပါပဲ။

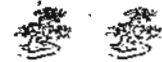
နှုတ်ခမ်းစုကာ ငြိမ်သက်နေမိသေးသည်။

ပြီးတော့မှ သူ ဟိုနီးတီးလိုက်မှ စက်နှိုးကာ မောင်း ထွက်ခဲ့သည်။

ကားလေးနှစ်စီးသည် လမ်းပေါ်၌ ရှေ့နောက်ကပ်

လျက် ယှဉ်ပြေးနေကြသည်။

ထို့အတူ သူတို့နှစ်ဦးသား ရင်ထဲမှာလည်း ...။

“ဟယ် ... ကြယ်ဖြူ အရမ်းလှနေပါလား”

သူငယ်ချင်းတွေက ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း

အနားထိလာကြိုကြသည်။

သူမနားက ပိုင်ညကိုမြင်တော့ ...

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ... မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ရှင်ရည်းစားသစ်က အရမ်းမိုက်ပါလား။ ကိုနေ

ရှင်ထက်တောင် ပိုချောသေးတယ်”

တစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုးဆိုသဖြင့် ...

“ရှင်တို့ ပေါက်ကရ လျှောက်မပြောနဲ့နော်။ သူက

ကြယ်ဖြူ သူငယ်ချင်း ကိုပိုင်ညွတ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့”

မယုံသလို ရယ်လိုက်ကြ၏။

မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ထင်ချင်သလို

သာ ထင်ကြပေတော့ ...။

“ကဲပါ ... လာပါဦး၊ အထဲဝင်ကြပါဦး”

ခြံထဲမှာ မီးရောင်စုံနှင့် စည်ကားသက်ဝင်နေ
သည်။

ကရင်ရိုးရာဝတ်စုံနှင့် ယောက်ျားလေး မိန်းက
လေး အုပ်စုများစွာကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တေးသံများလည်း မြူးမြူးကြွကြွ ထွက်ပေါ်နေ
သည်။

“ကကြတော့မလို့ ... ပြင်နေကြတာ”

ပိုင်ညွတ် ကြယ်ဖြူနားတိုးကာ ...

“ဖြစ်ပါ့မလား ကြယ်ဖြူ၊ သူတို့က ကကြမှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကြယ်ဖြူတို့က ထိုင်ကြည့်မှာပေါ့”

ကြယ်ဖြူနှင့်ပိုင်ညွတ်က နံဘေးမှာ ခဏဝင်ထိုင်ကာ
သူတို့ညွှန်ခံသော ထမင်းပေါင်းတို့၊ ရေနံမုန့်တို့ စားလိုက်
ကြသေးသည်။

ခုံးယိမ်းအကကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ပျော်
စရာတော့ ကောင်းပါသည်။ ကိုယ်ပါရောပြီး ကခုန်ချင်
သလိုလို ဖြစ်လာရ၏။

“ဟေ့ ... ကြယ်ဖြူ၊ ချောင်ကပ်မနေနဲ့
... လာ”

“ငါ ဒီညတော့ မကတော့ဘူးနော်၊ ညွှန်သည်
လည်းပါတော့”

လာပြီး လက်ဆွဲခေါ်ကတည်းက ကြယ်ဖြူ
သဘောပေါက်သည်။

သူတို့က မရမက ဆွဲခေါ်ကြသည်။
အရင်နှစ်တွေတုန်းကလည်း သူတို့နဲ့အတူ

ဒုံးယိမ်း ဝင်ကနေကျဆိုတော့ ငြင်းမရချေ။

အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာလျှင် ကြယ်ဖြူကို မြင်ရသည်မှာ ကရင်ရိုးရာဝတ်စုံလေးနှင့်မို့ အမြင်ဆန်းလေသည်။

“ကိုပိုင်ညရော ... လာပါ”

“ဟာ ... ကျွန်တော် မရဘူး”

ပိုင်ည ရှက်ရှက်နှင့် လက်ကာသေးသည်။

သို့ပေမယ့် ကြယ်ဖြူလေးကိုယ်တိုင်က ဝင်ကဖို့

စိတ်ပါနေပြီဆိုတော့ သူလည်း မနေသာတော့ပါ။

ညကလေးက အင်မတန် လှပကြည်နူးဖွယ်

ကောင်းတော့၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြယ်ဖြူနှင့် တွဲကစားခဲ့ရသည်။

ကြယ်ဖြူစိတ်မှာလည်း ဆန်းကြယ်မြူးကြွလို့

လာသည်။

သူနှင့်ကြယ်ဖြူဟာ ခင်မင်သိကျွမ်းတာ ဘာမှ

မကြာသေးဘဲ တရင်းတနီး ယှဉ်တွဲကစားခဲ့ရသည်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ။

ပဝါလေးကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ ကြယ်ဖြူ

ပြုံးနေမိသည်။

ပိုင်ညနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလျှင်တော့ နှုတ်ခမ်းဖွင့်

ကာ ရယ်မိသည်အထိ ပျော်နေမိတာအမှန်။

တစ်ပွဲက ပြီးလျှင် လူက အတော်မောသွားလေ

သည်။

သူတို့တွေ ဝါးညှပ်အက ကဖို့ပြင်ဆင်တော့

ကြယ်ဖြူတို့မပါတော့။

ဝါးညှပ်အကကိုတော့ ကောင်းကောင်းမကျွမ်း

ကျင်ဘူးလေ။

“ပိုင်ည ... ပျော်လား”

“အင်း”

အအေးပုလင်းကိုယ်စီနှင့် ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်

ကြမ်း။

“ကြယ်ဖြူ ဒီကို နှစ်တိုင်းရောက်လား”

“အင်း ... ရောက်တယ်”

သူက ကြယ်ဖြူ မျက်လုံးထဲ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ စိုက်

ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဒါဆိုရင် နေ့ရှင်နဲ့ ကဖူးတာပေါ့”

“အဲဒါပြောမလို့ဘဲ ကိုကိုနဲ့ မကဖူးလိုက်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက ကရင်နှစ်သစ်ကူး မရောက်ခင် သူခရီး ထွက်သွားသေးတယ်။ အခု ပိုင်ညနဲ့မှ အတူတူ က ဖြစ်တာ”

ဘာရယ်မဟုတ် ပိုင်ညမျက်နှာ ပြုံးသွားရသည်။

“ဘာပြုံးနေတာလဲ”

“ဒီပုံစံလေးနဲ့ ကြယ်ဖြူ လှနေလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့”

အကျိုးလေးကို ရှက်စနိုး ဆွဲချမိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဓါတ်ပုံရိုက်နေကြတာတွေ့လျှင်

“ပိုင်ညရေ ကြယ်ဖြူတို့လည်း အမှတ်တရ

ဓါတ်ပုံ ရိုက်ရအောင်”

“ခင်ဗျားလေးသဘောပဲ”

ဓါတ်ပုံလေးငါးပုံစောက် ရိုက်ပြီးလျှင် လူရှင်း သော ခြံထောင့်သစ်ပင်အောက်က ခုံတန်းလေးမှာ လာ ထိုင်မိကြသည်။ ညဉ့်နက်လာပြီမို့ လူလည်း အနည်းငယ် ရှင်းလင်းစပြုလာရပါပြီ။

ကြယ်ဖြူသည် ဒီနေရာလေးက တော်တော်နှင့် မပြန်ချင်။

ပိုင်ညလည်း ထိုသို့ပင် ပြန်ဖို့စကားမဟာမိသေး ချေ။

ရွှေကြာနှင့် လမ်းခွဲခွဲပြီးနောက် ဒီည စိတ်လက် အပေါ့ပါးဆုံးပင်။

ဆိတ်သုဉ်းနေသော ရင်ခုန်သံတို့ ပြန်လည်သက်

ဝင်နိုးကြားလာသလို ထင်မိသည်။

ကြယ်ဖြူဟာ သူ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသော အားပေးဖော်လေးဖြစ်တာ ပိုင်ည နားလည်လာမိသည်။

ဒါပေမယ့် ရွှေကြာရယ် ...

မင်းနေရာမှာ ကိုယ် ဘယ်သူမှ အစားထိုးချစ်လို့ တော့ မရသေးပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် သိပ်ညံ့တယ်ပဲဆိုပါ တော့...။

- ခပ်ဝေးဝေးက လျှောက်သွားသော ဆံပင်ရှည် ရှည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်လံငေးမော ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲမှာ ရွှေကြာကို ပြင်းပြင်းပြုပြု လွမ်းဆွတ် လာမိသည်။

“မောင်ရေ”ဟု တိုးဖွဖွခေါ်သံလေးကို အခုပင် ကြားမိသလိုလို ထင်မိသည်။

တကယ်တော့ ရွှေကြာက ကိုယ့်ကို မောင်လို့ လည်း ခေါ်မှာမဟုတ်တော့ပါ။

ကိုယ်ကသာ ဒီအသံလေးကို ကြားချင်နေမိခြင်း သက်သက်ပါ။

ပိုင်ည ခပ်ဝေးဝေးကို ကြည့်နေသဖြင့် ကြယ်ဖြူ က သူ့မျက်နှာကို ခိုးကြည့်နေမိသည်။

ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာခပ်ချောချောမှာ သူ့မျက်လုံးတွေက ရီဝေနေသံသည်။

သူလည်းပဲ ကြယ်ဖြူလိုပဲ အချစ်ကံခေသူ တစ် ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

သူငေးကြည့်နေသောအရာက မိန်းကလေးငယ် တစ်ဦး၏ ကျောဖက်မှာ စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့် အုပ်မိုးနေ သော ဆံနွယ်ရှည်ရှည်များကိုပင် ဖြစ်သည်။

ကိုကိုလည်း ဒီလိုပဲ ချစ်သူအသစ်ကလေးရဲ့ ထူးခြားတင့်တယ်သော ဆံပင်ရှည်များကို ယုယမြတ်နိုး နေပေလိမ့်မည်။

ကြယ်ဖြူကိုပင် မကြာခဏ ဆံပင်ရှည်ထားပါ

လားဟင်ဟု ပူဆာခဲ့တာ ပြန်သတိရသည်။

ကြယ်ဖြူမှာ ဆံပင်ရှည်လာလို့ ဗြူတီဆလွန်းကို သွားချင်နေလျှင်ပင် မသွားရဲ။

“ဒီလိုလေး ပိုလှတယ်ကွ၊ ကြည့်ပါလား”

ကြယ်ဖြူဆံပင်လေးမားကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ကာ သူက တိုက်တွန်းသလိုဆိုလျှင် ကြယ်ဖြူမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။

တစ်လနှစ်လလောက် ဆိုင်မသွားဘဲ နေကြည့်ရသည်။

သို့ပေမယ့် ကြယ်ဖြူ မနေတတ်။ ဆံပင်ရှည်တာကို မကြိုက်။ သင်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ဖွဲ့ကောက်ပြီး ပုံသွင်းထားမှပဲ မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာကို သဘောကျတတ်တာဟာ အကျင့်ပါနေပြီမို့ မတတ်နိုင်။

ဆံပင်ပုံစံ အသစ်အဆန်းလေးတွေ အမြဲပြောင်းလဲနေရတာကိုမှ ကြယ်ဖြူက ခရေမီဖြစ်တော့လည်း

အခက်သား မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ကိုကိုနှင့် စိတ်ကောက်ပြီဆိုမှ သူမ အခွင့်အရေးရသည်။ စိတ်ကောက်ပြီး နှစ်ရက်လောက် မတွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ ဗြူတီဆလွန်းကို အချိန်မီပြေးပေးတော့။

တစ်နေ့ကုန်အောင် ကောက်လိုက်၊ ဖွလိုက်၊ ညှပ်လိုက်၊ ပေါင်းတင်လိုက် မျိုးစုံလုပ်ပြီး ညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန်သည်။

ခင်နေပြီဖြစ်သော ဆိုင်ကအစ်မကြီးကလည်း ကြယ်ဖြူ ဂျေးထူသမျှ မညည်းမညူ လုပ်ပေးရှာသည်။

နောက်တစ်နေ့ စိတ်ကောက်ပြေလို့ ကိုကိုနှင့် တွေ့ရပြီဆို ဖွာလန်ကျဲနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို မရမကစည်းနှောင်ပြီးမှ သွားရသည်။

ဒါတောင် ကြယ်ဖြူကို မြင်မြင်ချင်း မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ပြီး ...

“ဒါက ဘယ်လိုပြင်လာတာလဲ” ဟု မကျွေးမနပ်

မေးခွန်းထုတ်တာမို့ လှည့်ပတ်ပြီး မနည်းလွတ်အောင်
လျှောက်လဲချက်ပေးရသေးတာ။

အမှန်တော့လည်း အသေးအဖွဲ့လေးတွေမှာက
အစ နားလည်မှုမရှိခဲ့တာမို့သာ ဒီလို အသည်းကွဲဇာတ်
ဇမ်းမျိုး ပေါ်ပေါက်လာတာထင်ပါရဲ့။

တကယ်ဆို ကိုယ့်ဆံပင်ကိစ္စဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာပဲ။ ဒါလေးကိုပင် လိုက်အမိန့်ပေးပြီး ကိုယ်
လိုရာပုံသွင်းချင်တာကတော့ တဆိတ်တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်လွန်းသည်။

အခုလို ဝေးသွားကြပုံပဲ ကိုကိုအပြစ်တွေကို
ကြယ်ဖြူ သဲသဲကွဲကွဲမြင်လာသည်။

မထိုက်လို့သာ ဝေးကွာသွားတာပဲ၊ ဒါကို လွမ်းဖို့
မလိုပါဘူးနော်။

နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ထားမိရင်း အာရုံထဲ
ကဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။

“ဟိတ် ... ဘာတွေငေးနေတာလဲ”

“မငေးပါဘူးနော်၊ ဝိုင်ညသာ ဟိုက ဆံပင်ရှည်
ကြီးကို လိုက်ငေးနေတာသိရဲ့လား”

ဝိုင်ညက တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကြယ်ဖြူ၊ ကိုယ်မညာချင်ပါဘူးကွာ
ဒီညမှာ သူ့ကို အရမ်းသတိရမိတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“ကိုယ်လည်း သေချာမသိဘူး”

ဝိုင်ညက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်
ကို တင်းတင်းပိုက်သည်။

“ဝိုင်ည ချမ်းနေပြီထင်တယ်”

“မချမ်းပါဘူး”

“ဘီယာသောက်ချင်ပြီထင်တယ်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တကယ် အရက်မကြိုက်
ဘူး၊ ကြိုက်ရင် ကိုယ်အခုအချိန်မျိုးမှာ ဒေါင်းအောင်

သောက်နေမိမှာပေါ့။ သူ့ကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် သတိရနေမိတာ ကိုယ်မခံနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ဆီ ဖုန်းမဆက်မိအောင် စိတ်ကိုတင်းထားတယ်။ အခုလည်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆောင်းတွင်းဆို ရွှေကြာ လက်ဖဝါးလေး နွေးနေတတ်တာကို တွေးနေမိတာ”

မထူးပါဘူးဆိုသောသဘောနှင့် ပိုင်ညက ရင်ဖွင့်လိုက်မိတော့သည်။

“ပြီးတော့ သူ့လက်လေးက အရမ်းနူးညံ့တယ်။ ပန်းပွင့်ဖတ်ကလေးလို ပျော့နေတာ။ ထူးဆန်းတယ်။ အရိုးအဆစ်တွေ မရှိတဲ့အတိုင်းပဲ”

ကြယ်ဖြူသည် ကိုယ့်လက်ဖဝါးကို ယောင်ပြီး ဖြန့်ကြည့်မိမလိုတောင် ဖြစ်သွားရသည်။

သူက အဲလောက်ညွှန်းတော့လည်း စိတ်ဝင်စားမိတာအမှန်။

ကြယ်ဖြူလက်ကတော့ သာမန်ပါပဲ။ ပန်းပွင့်ဖတ်

လို မပျောက်တာသေချာသည်။

“ဆောင်းမှာနွေးပြီး နွေမှာအေးနေတတ်တာ ညောင်ညိုရိပ်ရယ်၊ တွင်းရှေ့ရယ်၊ မိန်းမမြတ်ရဲ့လက်ဖဝါးရယ်တဲ့၊ ကြယ်ဖြူ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ရွှေကြာလက်ဖဝါးလေးက တကယ်ပဲ ဆောင်းတွင်းဆို နွေးနေပြီး နွေခေါင်ခေါင်ကျရင် အေးမြနေတာကွ သိလား”

ပိုင်ညက မှတ်မှတ်မိမိ တမ်းတမ်းတတ ဖွင့်ဟနေရှာသည်။

“ဒါဆိုရင် သူက မိန်းမမြတ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

ကြယ်ဖြူ မကျေမနပ် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

သူက ကြယ်ဖြူဖက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

ကြယ်ဖြူမျက်လုံးတွေထဲမှာ နာကျင်ဝမ်းနည်းနေသော အရိပ်အခြည်လေးကိုတွေ့ရတော့မှ ပိုင်ည တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

“ကြယ်ဖြူအနေနဲ့ မှတ်ချက်ပေးရရင်တော့

သူက မိန်းမယုတ်ပဲ၊ ကိုကိုကို တို့လက်ထဲက လှယူသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြယ်ဖြူ ဘယ်တော့မှ အကောင်း မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းဖက်ကကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ပိုင်ညဖက်က ကြည့်ရင်လည်း သူဟာ သစ္စာမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါကို ရှင်ငြင်းလို့မရပါဘူး”

သူက ခေါင်းဆတ်သည်။

“အဲဒီတော့ ... တော်ရုံတန်ရုံပဲ ချီးမွမ်းခန်းပွင့် ပါ ဦးပိုင်ညရဲ့၊ ဒီမှာ နားကလောလှပြီ”

“ဆောရီးပါ ကြယ်ဖြူရယ်၊ ကိုယ်နောက်ဘယ် တော့မှ အဲလိုမပြောတော့ဘူးကွာ၊ ကျေနပ်ပါနော်”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ ... ကိုယ်လည်း ပြန်မှာပေါ့”

ထိုင်နေရာမှ ဇောင့်ခနဲထလျှောက်သွားသော ကြယ်ဖြူ ခြေလှမ်းပြင်းပြင်းတွေနောက်က ပိုင်ည အပြေး

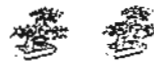
တစ်ပိုင်း လိုက်လာရတော့သည်။

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပဲလေ။

သူမဒေါသဖြစ်အောင် တမင်တကာ ပြောမိသလို ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နေရှင်နဲ့ ပန်းရွှေကြာဆိုတာ မရှိတော့ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။

ဒါမှလည်း ကိုယ်နဲ့မင်းဟာ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမှာဖြစ်တယ်။

ကန်တော်ကြီးရေပြင်နှင့် အနီးဆုံးက ထောင့်စွန်း
စားပွဲတစ်လုံးမှာ ပိုင်ည ရွေးချယ်ထိုင်လိုက်သည်။

ရေပြင်ကျယ်ကျယ်ကို ဖြက်သန်းတိုက်ခတ်လာ
သော လေနအေးအေးက သူ့စိတ်တွေကို ရွှင်လန်းအေး
ငြိမ်းသွားစေသည်။

သာယာကြည်နူးဖွယ်မြင်ကွင်းနှင့် ကန်ရေပြင်က
ငြိမ်သက်လှပနေ၏။

ပိုင်ညက ကိုကာကိုလာနှစ်ဖူးကို ကြိုတင်မှာကြား
ပြီးနောက် ရွှေရောင်စီးကရက်ဖူးထဲက စီးကရက်တက်ယိပ်

ကို ထုတ်ယူမီးညှို့လိုက်သည်။

သူ့ အရက်မကြိုက်ပေမယ့် စီးကရက်တော့
ကြိုက်သည်။

မွေးဖွဲ့သော စီးကရက်နဲ့လေးက သူ့စိတ်ကို အမြဲ
တမ်းဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

ခုတလော ပိုင်ည စီးကရက် ပိုသောက်ဖြစ်လာ
သည်။

စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်လွန်းလို့ပါ။

သို့ပေမယ့် ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့မှာ
အဖော် တစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့သည်။

ခံစားချက်ချင်းတူညီသော ထိုအဖော်လေးနှင့်
စကားပြောနေရရင် စိတ်သက်သာရာ ရမိတာအမှန်။

အခုလည်း ကြယ်ဖြူ ဖုန်းဆက်ထားတာမို့ သူ
ဒီမှာ ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖုန်းထဲမှာ မပြောချင်ဘူး ပိုင်ညရဲ့၊ ပြောစရာ

တွေ အများကြီးပဲ၊ တွေ့မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ
မယ်”

ကြယ်ဖြူစကားသံမှာ အရေးတကြီးနှင့် စိတ်လှုပ်
ရှားနေပုံရသည်။

ဖြစ်နိုင်တာကတော့ နေရှင်တို့အကြောင်းပဲ ထင်
သည်။

ပိုင်ညပါ စိတ်ဝင်စားမိသည်။

ဘာတွေထူးခြားလာပါလိမ့်။

ကြယ်ဖြူက ဟိုနှစ်ယောက်အခြေအနေကို အမြဲ
လေ့လာစစ်စုနေသည်။ ဟိုတလောက သူတို့ နှစ်ဖက်လူ
ကြီးချင်း ပြောဆိုစေ့စပ်ကြတဲ့ ပွဲကလေးတစ်ခု ထပြောက်
အောင်မြင်သွားပြီဆိုတာလည်း ကြယ်ဖြူဆီကပဲ သူ
သတင်းရခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကြယ်ဖြူပြောတာ မှန်သည်။

ရွှေကြာကလည်း စေ့စပ်ပြီးကြောင်း သူ့သူငယ်

ချင်းကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ပိုင်ည ဖီးကရက်တစ်လိပ် မကုန်ခင်ကလေးမှာ
ပင် ကြယ်ဖြူကားလေး ထိုးဆိုက်လာသည်။

တီရုပ်အဖြူနှင့် ကော်ဖီမှုန့်ရောင် ထိုင်ဝမ်ပုံစံ
ဧကဒီလေးကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်တွေကို ထိပ်ပေါ်တင်
စုစည်း ချည်နှောင်ထားသော ကြယ်ဖြူပုံစံလေးဟာ
ရေးကြီးသုတ် ပြာနိုင်နေသလိုထင်ရသည်။

ခြေလှမ်းလေးက ခပ်သွက်သွက်။

ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အဖြူလေးက သူမအရပ်ကို
ခါတိုင်း ထက်တော့ ပိုမိုမြင့်မားနေစေသည်။

အနီးကပ်လာတော့မှ စိမ့်နေသော အသားရောင်
နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ထူထူဆိုးထားမှန်း မြင်ရသည်။

ပိုင်ည တစ်ခဏတော့ သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ
မိသည်။

အနားကပ်လာလျှင် သူမလွယ်ထားသော သား

ရေအိတ်လေးကို စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ အရင်ပစ်ချလိုက်ပြီး

“ရှင်က ဒီမှာအေးအေးနေ၊ သိလား”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လွှာတာလဲ၊ ပြေးပြေးပြောစမ်း
ပါ”

“သူတို့လက်ထပ်တော့မယ်၊ အခုလာမယ့် ဆယ့်
ရှစ်ရက်နေ့ (.....)ဟိုတယ်မှာ ဒိတ်ယူပြီးသား”

“ဟုတ်လား”

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသလိုပင် ပိုင်ညက သိပ်
မတုန်လှုပ်။

ကြယ်ဖြူမှာသာ ပျာယာခတ်နေမိတာ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် ... သူတို့ တကယ်
ယူဖြစ်ကြတော့မယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲကွာ”

“အဲလို မပျောညှပ်ပါနဲ့ ပိုင်ညရယ်၊ ကြယ်ဖြူညက
အိပ်တောင်မပျော်ဘူး”

“မင်း အဲလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိခိုက်မခံနဲ့လေ”
ပိုင်ညစကားကြောင့် ကြယ်ဖြူ မျက်ရည်ရစ်ပိုင်း
လာသည်။

သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်မည်လည်းကြားရော ဟန်
ဆောင်တင်းထားသမျှတွေ အရည်ပျော်ကာ ကြယ်ဖြူ
အလူးအလဲ ခံစားရသည်။

ကိုကိုကို တကယ်လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာ
တော့မှ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးဆိုတာ ပိုသေချာလာခဲ့သည်။
ညကလည်း ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုခဲ့မိသည်။
အခုလည်း ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာ နုံးခွေပြီး ငိုချင်
စိတ် ပြင်းပြလာမိသည်။

“ဖိတ်စာကို ပန်းရောင်လေးနဲ့ ရိုက်တယ်၊ အရင်း
လှတာပဲ၊ သူနဲ့ရော ကြယ်ဖြူနဲ့ပါခင်တဲ့ ကွန်ပျူတာဆိုင်
မှာအပ်တော့ သူငယ်ချင်းက ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ အရင်
တုန်းက သူနဲ့ ကြယ်ဖြူနဲ့ ဖိတ်စာအကြမ်းတစ်ခုကို အတူ

တူစာစီပူးခဲ့တော့ အခု သတို့သမီးက ပြန်ပြန်ကြီး ပြောင်း
လဲသွားတော့ သူတို့က ဝိုင်းမေးကြတယ်၊ သူတို့ မယုံနိုင်
ကြဘူး။ ကြယ်ဖြူကို သနားကြတယ်။ ကြယ်ဖြူ အသနား
မခံဘူး။ သိပ်ခံပြင်းဖို့ကောင်းတာပဲ ... ဟင့်”

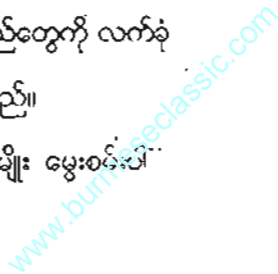
မအောင့်နိုင်တော့သလို ပြောရင်းက တစ်ချက်
ကြိတ်ရှိုက်လိုက်၏။

“ဟာ ... ကြယ်ဖြူ ... ကြယ်ဖြူ အဲလိုမငိုနဲ့
လေ၊ သူများတွေမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်”

သူက မျက်ရည်သုတ်ပေးတော့မလို လက်ကြီး
မြှောက်တက်လာပြီးမှ ပြန်ချကာ အားမလိုအားမရ နှစ်
သိမ့်၏။

“မငိုပါဘူး ... ဘယ်မှာငိုလို့လဲ”
ကြယ်ဖြူက ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ခံ
နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“အေးပါကော .. အဲလိုသတ္တိမျိုး မွေးစမ်းပါ”

မျက်ရည်နှင့် စိတ်နှောင့်သော မျက်တောင်ကော
လေးများကို သူကြည့်နေမိသည်။

သူမကိုလည်း ပိုပြီး သနားစိတ်ဖြစ်လာရ၏။

“မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ အားလုံး
ကိုပဲ စိတ်အောင်ကူညီမယ် ... ပြော”

“ပိုင်ည၊ တကယ်ပြောတာလား”

“အဲဒါ ... တကယ်ပါကွာ”

“သူတို့ လက်ထပ်လိုက်မှာကို ဒီလိုမျိုး ဝမ်းနည်း
ပက်လက်ကြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို ကြားဖြတ်ခိုးခိုင်းမလို့လား၊ ဟား ...
ဟား အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ပိုင်ညက တမင်ပင် တဟားဟား လုပ်ပေးလိုက်
သည်။

သူမကို စိတ်ညစ်စရာတွေ မေ့ပျောက်စေချင်ပြီ
လေ။

“မခိုးခိုင်းပါဘူး၊ ဒါပဲကြောက်နေတယ်၊ ဟွန်း”

“အဲလို ပုံမှန်နေစမ်းပါ။ မျက်ရည်ကျတာ အရှုံး
ပေးတာကွ”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး”

• “ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်တို့ အတူတူလက်တွဲရင်
ဆိုင်ရအောင်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နစ်မြုပ်မခံနိုင်ဘူးကွာ၊
ဘယ်လိုလဲ”

သူက လက်ဖြန့်ပေးလျှင် ကြယ်ဖြူက သူ့လက်ဖ
ဝါးကို လာရိုက်သည်။

ပိုင်ညက အားပေးသလို ကြယ်ဖြူလက်ကလေး
ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ မျက်လုံးချင်း အတန်ကြာဆုံမိကြသည်။

“ကိုယ် ... အခုလေးတင် အကြံတစ်ခု ခေါင်း
ထဲရောက်လာတယ်”

“ဘာလဲ ဟင် ... ဘာလဲ”

... မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ ဘာအကြံလဲ”

သူက ကြယ်ဖြူကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်းက
ရယ်ချင်လာသလို နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီးလေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်စောမိ
ခြင်းနှင့် ကြယ်ဖြူ ရင်ခုန်မြန်လာသည်။

“ပိုင်ည”

“ကိုယ်ပြောမယ့်အကြံကို ကြယ်ဖြူ သဘောတူ
ချင်မှတူပါ။ မတူလည်း ကိုယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက်က တစ်လှေထဲစီး တခရီးထဲသွားချင်း ရဲဘော်
ရဲဘက်လိုလည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အဲလောက် စကားပလ္လင်ခံမနေပါနဲ့ ပိုင်ညရယ်
ပြောမှာပြောစမ်းပါ ကြယ်ဖြူ ရင်တုန်လှပြီ”

သူမက ရင်တုန်တယ်ဆိုသဖြင့် ပိုင်ည အနည်း
ငယ် ရှက်လာမိကာ ပြောရမှာ နှုတ်တွန့်နေမိသည်။

“ဘာလဲဆိုမှ အသည်းယားလာပြီ ... ကဲ”

“သူတို့ကို အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ဖို့ နည်းလမ်းက
တစ်ခုတည်းပဲရှိတော့တယ်”

“အင်း ... ပိုင်ည ရဲရဲသာပြော၊ ပိုင်ညအကြံ
ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ကြယ်ဖြူ လက်ခံတယ်
ပြီးရော”

“ဟာ ... အဲလိုလွယ်လွယ် ခေါင်းမညှိတ်နဲ့
လေ”

“ဘယ်လောက်ခက်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့လဲ”

“ခက်တယ် ... တစ်ဘဝလုံးနဲ့ဆိုင်တယ်”

“ဟင်”

ကြယ်ဖြူ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ နှုတ်ဆိတ်သွားမှ
သူက ...

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လည်း မြန်မြန်လက်ထပ်
လိုက်ဖို့ပဲ၊ ဒါပဲရှိတယ်။ အကောင်းဆုံးတုံ့ပြန်နည်းပဲလို့
ကိုယ်တွေးမိတယ်။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့မှာ နားလည်မှုရှိကယ်။

အဲဒီနားလည်မှုနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်လိုက်ရင် မဖြစ်ဘူးလား၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းကြယ်ဖြူ ဒီတိုင်း အသားလွတ် ရင်ကွဲခံမယ့်အစားတော့ ခေါင်းမောပြီး ပြုံးထားရအောင် ... ဘယ်လိုလဲ”

ကြယ်ဖြူ တခဏ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်လျက် ...

“ကောင်းတယ် ... ပိုင်ညအစီအစဉ် မဆိုဘူး ကြယ်ဖြူတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့နဲ့ တစ်ဖက်တည်း မင်္ဂလာဆောင်ကြမယ်”

“အိုကေ ... မင်းသတ္တိကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ ကြယ်ဖြူ၊ မင်းဟာ ခေါင်းမာမာနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ စိတ်ချ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ မင်းရှေ့မှာ ကိုယ်ဟားမားရပ်ပြမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပိုင်ညရယ်”

“ကိုယ်ကပြောရမှာပါ ကြယ်ဖြူ”

“ဒါဆို ကြယ်ဖြူတို့ ဘယ်ကနေ စစ်စဉ်မလဲ”

“ကိုယ့်အန်ကယ်ကျော်ကတော့ မင်းကြိုက်တဲ့ မိန်းမကိုယူလို့ ခွင့်ပေးပြီးသား၊ မင်းရဲ့ ဒေါ်လေးကရော”

“ဒေါ်လေးက ကြယ်ဖြူပြောရင် ရပါတယ်”

“ဒါဆို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့”

“ပိုင်ည လိုက်ပြောပေးရမယ်”

“အာ ... မင်းညစ်ပြီကွာ”

ကြယ်ဖြူက ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“နေဦး ... နေတော့ရော လက်ထပ်ပြီး ဘယ်မှာနေကြမှာလဲဟင်”

“ကိုယ် အခန်းတစ်ခန်း ကြိုပွိုင့်နဲ့ ဝယ်ထားတာ ရှိတယ်၊ ရွှေကြာနဲ့ ချစ်နေကတည်းက ရွှေကြာမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ဝယ်ထားခဲ့တာ၊ အခုတော့ ကိုယ်တို့ အတွက် အဆင်ပြေပြီ၊ မင်းလိုက်မလား ဒီကအပြန် အဲဒီ အခန်းကို လိုက်ပြထားမယ်လေ”

“အင်း... လိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦးသား သဘောတူညီမှု ရသွားခဲ့သည်။

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ရှေ့ရေးအတွက် တထိုင်တည်း

အစီအစဉ်တွေ ချမှတ်ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်အုံ့ဖွဲ့နေသော မာနတွေ

ထွက် ပေါက်တွေ့သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကြယ်ဖြူ ဘာမှတွေးမူ

မနေနဲ့နော်၊ မင်းစိတ်ကြိုက် ကိုယ်နေမယ်၊ မင်းမကြည့်ဖြူ

တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ ကိုယ် ရှေ့မတိုးဘူးနော်၊ ခဲလည်း

မှတ် ထားဦး”

“အင်းပါ... ပိုင်ညကို ကြယ်ဖြူ ယုံပါတယ်”

ကြယ်ဖြူက အကြည့်လွှဲလျက် ခေါင်းညိတ်

သည်။

ပိုင်ညကြောင့် ရင်ထဲမှာ အင်အားတွေ ရှိသွားခဲ့

ရပြီ။

သူပြောသလိုပဲ လက်ချင်းတွဲကာ ပြဿနာအား
လုံးကို ခေါင်းမောရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းပစ်လိုက်တော့မည်လေ။

“ဟဲလို ... ပိုင်ညလား”

“အင်း... ကိုယ်ပါ။ ပြော မအိပ်သေးဘူးလား၊
ကိုယ်က ဖုန်းခေါ်မလို့ဘဲ ကြယ်ဖြူ အိပ်နေပြီလားလို့ပါ”

“ဟိုလေ... မနေ့တုန်းက မေးစရာတစ်ခုကျန်
သွားလို့”

“ဘာလဲ”

“ပိုင်ည အမှန်အတိုင်းဖြေနှော်”

“အင်းပါကွာ... မင်းကို ဘာကြောင့်ညာရမှာ
လဲ”

“အခု ကြယ်ဖြူနှစ်ယောက်လည်း ဆယ်ရှစ်ရက် နေ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးကြပြီနော်”

“အင်းလေ ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“မတော်တဆ အခုနေမှာ ရှင်ရွှေကြာက စိတ် ပြောင်းသွားပြီး ရှင်ဆီပြန်လာမယ်ဆိုရင်ရော ပိုင်ည ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဟင်”

သူမက မိန်းကလေးမို့ ကြံဖန်တွေးပူတတ်သည်

ပဲ။

ပိုင်ည ပြုံးလိုက်မိသည်။

မဖြစ်နိုင်တော့တာပဲ။ ရွှေကြာနှင့်ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြတ်ခဲ့ပြီပဲ။

“ပိုင်ညကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ သူက ခွင့် လွှတ်ပါဘာညာဆိုရင် ပိုင်ညဖက်က ကြယ်ဖြူကို ကတိ ဖျက်လိုက်မှာလား”

“အဲဒါဟယ်မရှိတာကွာ”

“မရဘူးနော် ... ကြယ်ဖြူမေးတာ ရှင်းရှင်းဖြေ”

“လုံးဝကတိမဖျက်ဘူး ... ကိုယ့်ဖက်က သေချာ ပြီးသား၊ သူ့အဲလို အာပြောင်းအလဲမြန်ရင်လည်း ကိုယ်သူ့ကို မယုံကြည်တော့ဘူး။ ဒီတစ်သက်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ဟာ အရင်လို သူ့အပေါ် ပြန်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း စိတ်ချစမ်းပါကြယ်ဖြူရယ်၊ ကိုယ့်စကား တစ်ခွန်းဟာ မြဲမြဲပါတယ်”

ကြယ်ဖြူက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်၏။

“နေပါဦး ... ကိုယ့်ကိုတော့မေးတယ်၊ မင်းရော နေရှင်ကို ပြန်လက်ခံနိုင်မလား၊ အခုနေ သူ့နောင်တရပါ ပြီဆိုရင်”

“သူလား နောင်တရမှာ”

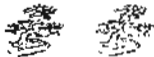
“ရပြီဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲပြော”

“နီးပဲပေါ့ ... ပိုင်ညရယ်၊ ဒါ မေးစရာလိုသေး လား၊ ကြယ်ဖြူက ပိုပြီးတောင် စိတ်မှတ်ကြီးသေးတယ်၊

ဒီတစ်သက် သူ့အပေါ် ဘယ်တော့မှ ၁. အကြောင်းနဲ့မှ
ယုံကြည်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကြယ်ဖြူယုံကြည်မှုတွေ
ကြေမွပျက်စီးသွားပြီလေ”

“ဒါဆိုရင် အတူတူပဲ၊ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့၊
အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်
လိုက်တော့။ ကိုယ့်အပေါ်လည်း ဘာမှသံသယမဝင်နဲ့
တော့ ဟုတ်ပြီလား၊ ပိုင်ညဟာ အခုကစပြီး မင်းဖက်
မှာပဲရှိမယ်၊ မင်းဖက်ကပဲ အမြဲရပ်တည်တော့မယ်”

ကြယ်ဖြူသည် တယ်လီဖုန်းထဲကတစ်ဆင့်
စီးမျောလာသော သူ့အသံလေးမှာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ
မျက်လုံး လေးတွေ မှိတ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

ရေသန့်ဗူးထဲကရေကို ဖန်ခွက်ရှည်မျောမျော
ကလေးထဲ အဖုံးဖွင့်ထည့်ပြီး မော့သောက်ဖြစ်ခိုက်မှာ
ကိုယ့်ဘဝ တကယ်ပဲ ဝါဆစ်ချိုးကျွေးသွားခဲ့ပါရောလားဟု
တွေးမိရင်း ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ စုပုံထားသော ပက်ကင်
စက္ကူလှလှများနှင့် ယုတ်ပိုးထားသည့် မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့
ပစ္စည်းများဆီ ဝေ့ခနဲ အကြည့်ရောက်ပါသည်။

ကိုယ် ပျော်နေမိသလား။

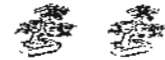
ဟင့်အင်း ... နည်းနည်းကလေးမှ မပျော်။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ၊ မချစ်ဘဲနှင့် လူ့ဘဝ

ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာ ဘယ်မှာပျော်စရာရှိလို့လဲ။
 သူများတွေပြောတာ ကြားဖူးသည်။
 ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရတာ၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့်
 လက်ထပ်ရတာ နှစ်ခုစလုံး ဆိုးရွားသည်တဲ့။
 အဲဒီလိုတော့လည်း ကိုယ်မထင်ပါ။
 ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ...
 ခုလိုလက်ထပ်ရတာ ကိုယ့်ရှင်ထဲမှာ ကျေနပ်
 သည်။
 ကိုယ်သည် ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်ခြင်းနှင့်
 လျှောက်လှမ်းဖို့ တွေးတောစိတ်ကူးခဲ့လို့ပါ။
 ရေဖူးထဲက ရေတစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ထည့်ရင်း ဒရင်း
 ဘက်ပေါ် ခြေကလေးဆင်းပြီး ထိုင်နေသော ကိုယ့်သတို့
 သမီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 ပြီးတော့ ... တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားမိပါ
 သည်။

နှစ်ဦးသား နားလည်မှုကိုယ်စီနှင့် ပြေပြေလည်
 လည် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပဲ။
 ဒရင်းဘက်ခါပေါ်က သူ့သတို့သမီးလေးကို သူ
 မမုန်းပါ။ ကျေးဇူးလည်း တင်သည်။

တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေသော 'ပိုင်ည'ကို
ကြယ်ဖြူက ငေးငေးကလေး ကြည့်နေမိပါသည်။

ညကလည်း အတော်ပင် ညဉ့်နက်ပြီမို့ အပျော်
လွန်ဆူညံနေသော သူငယ်ချင်းများလည်း နှုတ်ဆက်ပြန်
သွားခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့တာမို့ ကြယ်ဖြူက လှုပ်ပင်
မလှုပ်ချင်လောက်အောင် ငြိမ်သက်ထိုင်နေခဲ့၏။

“မောသွားပြီလား”

ပိုင်ညလှမ်းပေးသော ရေဖန်ခွက်ကိုယူပြီး အကုန်

လုံးကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်မိသည်။

“သောက်ဦးမလား”

“တော်ပြီ”

ပိုင်ညက ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် သွားတင်သည်။

ကြယ်ဖြူသည် ပိုင်းစက်နက်ရွှန်းသော မျက်လုံးကလေးများနှင့် ပိုင်ညလှုပ်ရှားမှုများကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

သူ့ကို တကယ်ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူနှစ်ကြယ်ဖြူ ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ်။

တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ကျကျနနပင် မသိခဲ့ပါ။

မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်နိုင်လိုက်ခြင်းသည် ရင်ထဲက ‘မာန’ကြောင့်ပါ။ ခံစားချက်ချင်း တူတော့လည်း ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူသွားတာမဆန်း။

အရှုံးကို လက်မခံနိုင်ပါ။

အရှုံးကြီးရှုံးနေတာကို ပြန်လည်ဆယ်ယူအရင်းရဖို့အတွက် ကြယ်ဖြူ ရဲရဲဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

နိုင်တော့ မနိုင်။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရပြီမို့ ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာလဲ။

“မနက်ဖြန်မှပဲ ဒါတွေ ဖောက်ကြည့်တော့မယ်”

ပိုင်ညက တိုင်ပင်သလို ဆိုလာ၏။

“အင်း... ကြယ်ဖြူ အိပ်ချင်ပြီ သွားအိပ်တော့မယ်”

ကြယ်ဖြူက ဒရင်းဘက်ခံပေါ်ကဆင်းပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆန့်လျက် ဆိုပါသည်။ ပိုင်ည ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဝွတ်ဒီနိုက်ကြယ်ဖြူ”

“ပိုင်ည မအိပ်သေးဘူးလား”

“ခဏနေဦးမယ်၊ တီဗွီခဏကြည့်ဦးမယ်”

ကြယ်ဖြူက မီးဖိုချောင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့

သည်။

ဗေဓင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး သွားပွတ်တံထုတ်ယူလျက်
သွားတိုက်ဆေးဗူးအသစ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။

တိုက်ခန်းလေးကစလို့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ အကုန်
အသစ်ကလေးတွေချည်းပါပဲ။

သွားတိုက်ပြီးတော့ ခြေလက်ဆေးသည်။

အခန်းတံခါးလေးဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တော့ သန့်ပြန့်
သစ်လွင်နေသော အိပ်ရာနှစ်ခုနှင့် အခန်းလေးက
ကြယ်ဖြူ ကို ကြိုဆိုနေပါသည်။

“ဟ ... ဟ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု
သူတို့အခန်းထဲကို စပ်စပ်စုစုဝင်ကြည့်သော သူငယ်ချင်း
တွေက ပိုင်ညွှန် အော်ဟစ်မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

“စတိုင်လေ ... စတိုင်ပေါ့၊ ငါတို့က သီးသီးသန့်
သန့်ပဲ”

ပိုင်ညွှန်က ရယ်ကာမောကာ ဖြေခဲ့၏။ ဘယ်လို

မှမနေ။

ကြယ်ဖြူက မျက်နှာလေးရဲလျက် မကြားသလို
နေခဲ့ပါသည်။

သဘောတူညီမှုများစွာနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာကို
သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါ။ နားလည်မှာ
လည်းမဟုတ်။

အိပ်ရာပေါ် လှဲချပြီး ကြယ်ဖြူ ငြိမ်နေမိပါသည်။

အခန်းတံခါးဖက်စွန်းမှာရှိနေသော ပိုင်ညွှန်က အိပ်
ရာကလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိပါ၏။

အိပ်ရာခင်းအကွက်စိပ်ကလေးတွေကို နှစ်ဦးသား
စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ် ဝယ်ယူခဲ့တာပါ။

မျက်လုံးတွေနံ့မှိတ်ပြီး အိပ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားလိုက်၏။

အတိတ်ကိုလည်း ပြန်မတွေးချင်။

အနာဂတ်ကိုလည်း မျှော်မကြည့်ချင်။

လတ်တလောအခြေအနေမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်

အိပ်ပျော်သွားဖို့ပါ။ ပင်ပန်းနုံးခွေနေပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ
စဉ်းစားစရာတွေများစွာနှင့် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေမိပါ
သည်။ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်ပါ့မလား။

ကြယ်ဖြူ မှားလား။

ပိုင်ညွှန်ကို လက်ထပ်လိုက်တာ ကြယ်ဖြူ မှားသွား
ပြီလား။

ဘဝတစ်ခုကို မာနကြောင့်လည်း တည်ဆောက်
လို့ရနိုင်ပါတယ်။

ပိုင်ညွှန်ကို လက်ထပ်ဖို့ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲလေ။

မှားတော့ မမှားနိုင်ပါဘူး။

ဖြေသိမ့်စွာ တွေးမိသည်။

ကိုကို ...

အမှတ်မရှိဘဲ ရင်ထဲက တမ်းတမ်းတတ ခေါ်ဖိ

သေးသည်။

တကယ်ဆို မခေါ်သင့်တော့ပါ။

သွေးအေးစွာ ရက်စက်တတ်သူ ...

သွေးအေးစွာ လှည့်စားတတ်သူ ...

မုန်းတယ် ... အရမ်းမုန်းတယ်။

စိတ်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသော လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
တမ်းတမှုကို ခေါင်းရမ်းဖယ်ထုတ်မိသည်။

ကြယ်ဖြူ စိတ်နာပါတယ် ကိုကိုရယ်။

နောက်နောင်လည်း သတိမရမိအောင် ကြိုးစား
ပါ့မယ်။

ကြယ်ဖြူကို မချစ်ဘဲညာခဲ့တာ။

တွေးရင်းတွေးရင်း မျက်ရည်က ဝေ့ချင်သည်။

မတွေးပါဘူးဆိုမှ ... မေ့ထားပါ့မယ်ဆိုမှ

အလိုက်မသိစွာ နှလုံးသားက ပြန်လည်တောင့်တနေသေး
သည်။

ကိုကိုမျက်နှာ အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာတာမို့ ကြယ်ဖြူ ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။ ဆက်ပြီး မတွေးချင်ပါ။

တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မတွေးဘဲ မေ့ထား လိုက်ချင်တာသည် ကိုကိုနှင့်ကြယ်ဖြူတို့ ချစ်သူဘဝ အကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်သည်။ တူးဆွဖယ်ထုတ်လိုသာရလျှင် အမြစ်ကပါ နှုတ်ပစ်ချင်၏။ ပြန်းခနဲ တွေးမိသည်မှာ ပိုင်ည ရော သူချစ်သူကလေးကို သတိရတမ်းတနေမလားဆို တာ။

ညှော်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး လွမ်း လွမ်းဆွေးဆွေး မအိပ်နိုင်အောင် စိတ်ဆင်းရဲနေရာမလာ။ ရင်ထဲမှာ စာနာမိသည်။

ကြယ်ဖြူ ကုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။ တံခါး လေးဖွင့်ပြီး ညှော်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပိုင်ညက ဒရင်းဘက်၌ပေါ်မှာ လက်တင်းတင်းပိုက်လို့ တီဗွီကို စိတ် ဝင်တစားကြည့်နေပါသည်။

သူက ဂွတ်ဒီနိုက်လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် ကြယ်ဖြူ အိပ်လို့မရ။ ကိုကိုအကြောင်းတွေ သတိမရချင်။ သူ့ရော ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ သိချင်သည်။ ပိုင်ည ဘေးနားကို တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားသော အခါ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွား၏။

“ကြယ်ဖြူ”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တိုးတိုးခေါ်သည်။

“လာလေ... ဒီမှာထိုင်”

ဒရင်းဘက်၌ပေါ်က ဆင်းပေး၏။

“ကြယ်ဖြူ အိပ်မပျော်ဘူး၊ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစား

“”

“ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ တီဗွီကြည့်ရင်းအိပ်ပေါ့”

ပိုင်ညက အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ကြယ်ဖြူခေါင်း

အုံးနှင့်စောင် သွားယူလာပေးပါသည်။

“ဘာဇာတ်လမ်းလဲဟင်”

“သရဲကား”

ပိုင်ညကပြုံးပြီး စ၏။

“ဟုတ်လို့လား”

“အလကားစတာပါ။ ပီညဉ်ကားပါ”

“ဟင် ... လုပ်ပြန်ပြီ”

“အဟား ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲပဲ အော်လမ်း
ရိုးရိုးကလေးပါ။ ကြောက်စရာလန်စရာ မပါပါဖူး ကြည့်ပါ”
ဒရင်းဘက်ခဲဘေးမှာ ဆိုဖာတစ်လုံးဆွဲယူပြီး ပိုင်ညက
ထိုင်ပါသည်။

“ရှင် ... ပန်းရွှေကြာကို သတိမရဘူးလားဟင်
ပိုင်ည”

ကြယ်ဖြူ၏ မေးခွန်းကြောင့် တီဗွီကြည့်နေသော
ပိုင်ည ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ ကြယ်ဖြူဘက် မျက်နှာလှည့်လာ
သည်။

ဘာလို့ ခုလိုမေးရတာလဲ။

သတိရမိလျှင်တောင် သူ ချက်ချင်းမေ့ပစ်မှာပါ။

သစ္စာမရှိသော၊ လှည့်ဖျားတတ်သော ချစ်သူကို
ဘာကြောင့်လွမ်းနေရမှာလဲ။

သတိမရပါဘူးဟုလည်း မညာချင်ပါ။

သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာကို လူးလှိမ်းနေအောင်ကို သတိ
ရတမ်းတမိပါ၏။ သို့သော် ထိုသတိရခြင်းကို သူ တန်ဖိုး
မထားချင်ပါ။ အလျှင်အမြန် ဖျက်ဆီးပစ်ရပါသည်။

ပန်းရွှေကြာကို တစ်သက်လုံး မေ့ပစ်ဖို့ သူ
ကြိုးစားသွားမည်။

ပိုင်ညမျက်နှာက ချက်ချင်း ပျက်ယွင်းသွား၏။

ကြယ်ဖြူ အိပ်မပျော်တာကရော ‘နေရှင်’ကြောင့်
လား။

နေရှင်ကို ကြယ်ဖြူ သတိရနေသလား။

သူ စူးစူးစမ်းစမ်း ကြယ်ဖြူကို အကဲခတ်၏။

လှပပိုင်းစက်သော ကြယ်ဖြူမျက်လုံးကလေး

တွေက အမှန်တိုင်းဝန်ခံနေသလိုပါ။ ပိုင်ည ဗိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။

ကိုယ်က ယောက်ျားပါ။ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ဗိတ် မာသည်။

ကြယ်ဖြူက မိန်းကလေး။

နူးညံ့သောနှလုံးသားနှင့် ပျော့ပျောင်းသော သဘောထားကို ပိုင်ဆိုင်သူကလေး။ ခံနိုင်ရည်ရှိပါမလား။

ဗိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေမှာပေါ့။ နေရှင်ကို သတိရ တမ်းတပြီး အိပ်မပျော်နိုင်တာများလား။

ပိုင်ညက ဒရင်းဘက်စ်ပေါ်ချထားသော ကြယ်ဖြူ လက်ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး အားပေးလိုက်၏။

လက်ချောင်းချင်းယှက်ကာ လက်ဖဝါးနှစ်ခု ဖိကပ် ကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ထွေးထားမိသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မေ့စစ်ရမယ်လေ။ ဒါမှ ကိုယ်တို့ ဗိတ်ချမ်းသာမှာ။ ဒါမှ

ကိုယ်တို့နိုင်မှာပေါ့”

ပိုင်ညစကားကို ကြယ်ဖြူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာမှမတွေးနဲ့ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ပါ”

ပိုင်ညစကားကို ကြယ်ဖြူက နားထောင်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ ကြယ်ဖြူ အိပ်ပျော်သွား၏။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့တာကြောင့် မျက်လုံးတွေက မအိပ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

ကြယ်ဖြူကိုကြည့်ပြီး ပိုင်ည ဖွဖွပြုံးဖြစ်၏။

ဆုပ်ထွေးထားသော လက်ကလေး အားပျော့

သွားပြီးမှ ကြယ်ဖြူ အိပ်ပျော်သွားပြီးဆိုတာ သူ သိသည်။

စောင်ကို ပခုံးထက်အထိခြုံပေးကာ ပိုင်ညက

ဖွင့်ထားသောဇာတ်လမ်းကို ဗိတ်ဝင်ဟစားကြည့်နေမိ သည်။

မညာစတမ်းဝန်နဲ့ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်မပျော်ဘူး ရွှေကြာရယ်။ မင်္ဂလာဦးညဟာ ကိုယ့်အတွက် ခြေောက်

ကပ်ကပ် ဟာတာတာနဲ့ပါ။

ပြီးတော့ ကြယ်ဖြူကိုလည်း အတိုင်းမသိသနား
မိပါသည်။

သူကလေးက အရှုံးကိုခုခံဖို့ ခံနိုင်ရည်အင်အား
မဲ့စွာ ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာပါ။

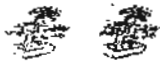
သည်လိုမင်္ဂလာဦးညကို နေရှင်နှင့်သာဆို
ကြယ်ဖြူ ဘယ်လောက်ပျော်မွေ့ကြည်နူးနေရှာမလဲ။

အိပ်ပျော်နေသော ကြယ်ဖြူကို ဝံ့ကြည့်ပြီး နဖူး
ပေါ်က ဆံစနုနုကလေးများကို ညင်သာစွာ သပ်တင်ပေး
နေမိသည်။

ကြယ်ဖြူနှင့် သူ ဝေဒနာချင်းတူသည်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ။

သူလည်း သေသေချာချာ မထင်တတ်သေးပါ။

“ပိုင်ည... ပိုင်ည”

ကြယ်ဖြူက တိုးတိုးကလေးခေါ်သည်။

နိုးစေချင်လို့ နှိုးတာမှန်ပေမယ့် လန့်နိုးလာမှာ
လို့လားပါ။

ညဆို သူက ညဉ့်နက်အောင် တီခွိုကြည့်တတ်
တာမို့ မနက်ဆို စောစောမနိုးပါ။ ခါတိုင်းက အကြောင်း
ဟုတ်။

သည်မနက်တော့ ခွင့်စေ့ပြီမို့ သူ အလုပ်ဝင်ရ
မည်။

ကော်ဖီနှင့်ထမင်းကြော်ကို အဆင်သင့်လုပ်ပြီးမှ သူ့အတွက် အဝတ်အစားပါထုတ်ပေးထားပြီး ကြယ်ဖြူ ရေချိုးအာတ်အစားလဲသည်။

သူ့အလုပ်သွားလျှင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ရမှာ ပျင်းလည်းပျင်း၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်အတူတူလိုက်သွားပြီး ဒေါ်လေးဆီသွားဖို့ တွေးထား၏။

“ပိုင်ည”

ခါးကိုင်းငုံ့ချပြီး လက်မောင်းရင်းကို လှုပ်ယမ်း

နှိုးမှပဲ နိုးလာသည်။

“ဟင်”

“နောက်ကျနေပြီ”

“ဟုတ်လား”

ပိုင်ညက ငုတ်တုပ်ထထိုင်သည်။

“ကြယ်ဖြူ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အဆင်သင့်ပြင်ထားသော ကြယ်ဖြူကို ကြည့်ပြီး မေးလာ၏။

“ဒေါ်လေးဆီသွားမယ်ဇီ၊ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ဘူး”

“ဪ... အင်း... အင်း”

“ပိုင်ည အလုပ်ဆင်းရမှာလေ”

သတိပေးမိ၏။ သူ မေ့များနေရော့သလား။

“မဆင်းချင်သေးဘူး”

“ဟင်”

“ကျွတ်...”

ပိုင်ညက မကြည်မလင်နှင့် စိတ်ရှုပ်သလို ခြစ်ကာ နေသည်။

ကြယ်ဖြူက သူ့ကို တွေ့တွေ့ကလေးငေးကြည့်နေသည်။

“မြန်လိုက်တာ၊ ခွင့်ခွတ်ကကုန်ပြီ”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ကဆင်းသည်။

သူ့စောင်ကို ကြယ်ဖြူခေါက်ပေးလိုက်၏။

“ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ထားလိုက်”

“ပွရှုပ်နေမှာပေါ့”

ကြယ်ဖြူစကားကို သူ ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွားသည်။

အခန်းထဲက တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာတုန်း

ကြယ်ဖြူ စည်းကမ်းကြီးတာ၊ အသန့်အပြန့်ကြိုက်တာ၊

အမွှေးအကြိုင်ကြိုက်တာ ပြန်တွေးနေမိသည်။ အတူတူ

နေမှပဲ ကျကျနနသိခွင့်ရတာ။

တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားသော သူ့ခြေလှမ်းတွေက

အိပ်ရေးမဝသေးတာမို့ နှေးကွေးနေပါသည်။

ကြယ်ဖြူ နှုတ်ခမ်းလေးစေပြီးမိပါသည်။

လက်ထပ်ပြီး သုံးရက်အကြာမှာသိရတာတော့

သူသည် ဧတော်တော်ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ နေတတ်သူဖြစ်သည်ဆို

တာပါ။

တိဗ္ဗိကြည့်လျှင်လည်း အနီးအနားတစ်ဝိုက် ရှုပ်ပွ

ထားတတ်သည်။ အခွေတွေက ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု၊

စီးကရက်ပြာခွက်နှင့် မီးခြစ်ဆိုလည်း ဟိုရောက်သည်

ရောက်။

စာအုပ်ဖတ်လျှင်လည်း စာအုပ်တွေ ပြန့်ကျဲထား

ကာ သေသေသပ်သပ်ပြန်မထား။

အိပ်ရာဆိုလည်း ခေါင်းအုံးက ရောက်ချင်ရာ

ရောက်၊ စောင်ကို လုံးထွေးထားလိုထားနှင့်။

အင်္ကျီတွေ ပုဆိုးတွေလည်း တန်းမှာဖြစ်သလို

တင်ထားပြီး၊ ဘီရိုဆိုလည်း ရှင်းလိုက်၊ သူပြန်မွှေနှောက်

လိုက်နှင့် ညီညီညာညာ စိစိရီရီ မရှိတော့ပါ။

သူက ဖြစ်သလိုနေတတ်ပေမယ့် ကြယ်ဖြူက

အလှအပ အသန့်အပြန့်နှင့် သပ်ရပ်စည်းကမ်းရှိတာကို

ကြိုက်သူမို့ လိုက်ရှင်းပေးလိုက် မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

မျက်စိထဲမှာ ရှုပ်ပွနေလျှင် စိတ်တွေပါရှုပ်တာ

ကြည့်မရ။

ဘာလေးမဆို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သန့်သန့်ပြန်ပြန်မှ စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းသည်။ နေကို မနေတတ်ပါ။

ကြယ်ဖြူက မနေတတ်တော့ သူ့နေတတ်တာကိုလည်း အံ့အားသင့်လျက် ထူးဆန်းနေသည်။

သူ ဘာလို့များ ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ မျက်စိနောက်အောင် နေပါလိမ့်။ တစ်ခုခုကို ဆရာလုပ်ပြောဖို့ကျတော့ ဝန်လေးသည်။ ပြောဖို့လည်း မလိုအပ်ပါ။ သူ့လွတ် ၂၂ နှစ် မပိတ်ပင်သင့်ပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြယ်ဖြူကိုအားနာပြီး သစ်သစ်ရပ်ရပ်နှင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာမှာပါဟုသာ ယုံကြည်ထားလိုက်၏။

ပိုင်ညက ရေချိုးပြီးသောအခါ ကြယ်ဖြူထုတ်ထားစေးသော အဝတ်အစားကိုပဲ တိတ်တဆိတ်ဝတ်လို့

သည်။ ပြီးမှ ထမင်းစားပွဲဆီ လျှောက်သွားလျက် ထိုင်ချ၏။

ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီက သူ့အကြိုက်ပါပဲ။ အင်း... မိန်းမဝူထားတာ သည်လိုတော့လည်း အဆင်ပြေသာ။

အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားသည်။ သူ့ဖွဲ့သမျှ မညည်းမညူလိုက်ရှင်းရှာသည်။ ဘယ်နေမှ ဒေါသနှင့် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲမလဲမသိ။ ခုတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ရှင်းလင်းပေးနေ၏။

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကြယ်ဖြူကို လက်ထပ်ထားရတာ သူ့အတွက် အရမ်းကောင်းသည်။ အတူတူနေမှပဲ ကြယ်ဖြူ၏အရည်အချင်းလေးကို သူ့မြင်တွေ့ပြီး လေးစားလာ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏အခန်းလေးက နေချင့်စဖွယ် သန့်ပြန်မွှေးကြိုင်နေသည်။ အိမ်ရှင်းလင်းတာကို ကြယ်ဖြူက

ဝါသနာပါတာလားမသိ။ မနက် သူနိုးလာလျှင် စပရေး နဲ့လေးသင်းပြီး စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်းလှ၏။

“ကြယ်ဖြူ... မစားသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ကြယ်ဖြူက ခေါင်းလေးရမ်းသည်။ ထမင်းကြော်ကို လုံးဝကြိုက်ပုံမရ။ ကော်ဖီလည်းသောက်တာ မတွေ့ပါ။

“ဘာစားမှာလဲ”

“မနက်က ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့လ... ကံရည်မှာစားပြီးပြီ။ ဒေါ်လေးဆီရောက်မှပဲ မုန့်ဟင်းခါးစားတော့မယ်”

သူကလည်းသူ့ ညဆို ညဉ့်နက်မှအိပ်ပြီး မနက်ဆို နေ့မြင့်မှနိုးသည်။ အကျင့်လိုဖြစ်နေတာ။

“အပြန်လာခေါ်မယ်”

“အင်း... အင်း... ပိုင်ညလာခေါ်မှ ပြန်မှာပဲ။”

ကြယ်ဖြူမှ တစ်ယောက်တည်းမနေရဲတာ”

“ဘာမနေရဲစရာရှိလဲ။ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးဟာ”

“ဟင်္ အင်း... ကြယ်ဖြူက ကြောက်တတ်တယ်”

“ဟုတ်လား... နောက်မှ စ ရမယ်”

“မစနဲ့နော်၊ ကြယ်ဖြူ တကယ်လိပ်ပြာလွင့်သွားမှာ”

ကြယ်ဖြူက မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ဟန့်တား၏။

“ဝါးဆို ခြောက်မှာပါ”

“ဟာ... လန့်တတ်ပါတယ်ဆိုမှ”

ပိုင်ညက ထမင်းကြော်ကို အားပါးတရစားသည်။

“မဆိုးဘူး၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်တို့လမ်းထိုင်

က အဘွားကြီးဆိုင်က လက်ရာကို မီချင်ချင်ပဲ”

“ဟွန်း”

ကြယ်ဖြူ မျက်စောင်းရွယ်မိပါသည်။

“တူမလား၊ ဟိုကရောင်းတန်း၊ ကြယ်ဖြူက
သေသေချာချာ သန့်သန့်ပြန်ပြန်ကြော်ထားတာကိုး”

“အင်း... ထမင်းကြော်ရင်းနဲ့ ရည်းစားလွမ်းလို့
ငိုသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်သိပါတယ်”

ပိုင်ညက ကြံဖန်စမ်း၊ ကြက်သွန်နီလီးလျှင် မျက်
ရည်ကျတာကို ဟိုနေ့ညက သူမြင်သွားခဲ့သည်လေ။

“အကျင့်မရသေးလို့ပါနော်”

“ရည်းစားကိုလွမ်းလွမ်းနဲ့ ရောငိုတာမဟုတ်လား
မညာနဲ့”

ကြယ်ဖြူက သူ့ကို စူးစူးကလေးကြည့်ပြီး နှုတ်
ခမ်းစူသွား၏။

“မလွမ်းချင်ပါဘူး ဒင်းကို၊ နာတယ်၊ စိတ်
တာပဲကျန်တော့တယ်၊ လုံးဝမလွမ်းဘူး”

“တကယ်လား”

ပိုင်ညနှုတ်ခမ်းတွေက ပီပီပြင်ပြင် ပြုံးသွား၏။

ကြယ်ဖြူကို မငိုစေချင်ပါ။ လူးလူးလိမ့်လိမ့် ခံစား
နေရတာကိုလည်း မကြည့်ရက်။ ပျော်စေချင်သည်။
အားလုံးကိုမေ့ပစ်နိုင်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လန်းလန်းဆန်းဆန်း
ရှိစေချင်သည်။

“ညကျရင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

“ဟာ... အိမ်မှာကြည့်နေတာပဲမဟုတ်လား”

“ဘယ်တူမလဲကွ၊ ရုံမှာက ပိတ်ကားအကြီးကြီး၊
အိမ်မှာက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဝေါင်စင်းစင်းနဲ့ ကြည့်
ရတာ”

“ကြယ်ဖြူမှ ရုပ်ရှင်မကြိုက်ဘဲ”

“တစ်ခါတလေပဲကွာ”

“အင်းလေ... ကြည့်ချင်လည်းကြည့်ပေါ့”

သူ့ဆန္ဒကို ကြယ်ဖြူ မငြင်းချင်ပါ။ အိမ်မှာဆို

ကြယ်ဖြူက သူနှင့်အဖော်လုပ် ကြည့်ပေးတာမဟုတ်။
သူ တီဗီဖွင့်ပြီးဆို ကြယ်ဖြူက အိပ်ရာဝင်ပြီ။

“ကြယ်ဖြူရော ဘယ်သွားချင်သေးလဲ”

“အင်း”ဆိုပြီး ကြယ်ဖြူက စဉ်းစားနေ၏။

ပြီးမှ...

“ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး သီချင်းနားထောင်
ချင်တယ်”

“အိုကေ... ဒါဆို ညကျသွားရအောင်”

ပိုင်ညက ကျေနပ်စွာခေါင်းညိတ်၏။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပန်းရွှေကြာကိုမေ့ပစ်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ထားပုံပါပဲ။ ကြယ်ဖြူကတော့ နေရှင့်ကို ဘယ်နေ့
များမှ မေ့လို့ရမလဲမသိပါ။ အစွဲအလမ်းကြီးတတ်တာ
ခက်သည်။ တော်ရုံနှင့်မေ့ပျောက်မလွယ်။ အစားထိုးလို့
လည်းမရ။

ပိုင်ညကတော့ ယောက်ျားလေးမဟုတ်လား။

ရက်တွေကြာလာတာနှင့်အမျှ ပန်းရွှေကြာက မှေးမှိန်သွား
မှာ။

“ဟေ့... ငေးလှချစ်လား။ အဆင့်သင့်ပဲလား
သွားရအောင်”

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူဘေးကပ်ကာ အော်လိုက်
တော့ လန့်သွား၏။

စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်ပါလား။

အတွေးတွေက အဝေးကို လွင့်လွင့်သွားချင်
သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ရက်စွဲများကို နှလုံးသားက
ရှူးရှူးမူးမူး တမ်းတနေတတ်ပါသည်။

အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ရင်းတန်းလန်းကပင် ဝိုင်
တွေနေမိတာ ခဏခဏ။

“မနက်စောစော ကောင်ညှင်းပေါင်းချည်းပဲ အမြဲ
မစားချင်ရင် ညကတည်းက တစ်ခုခုဝယ်ထားပေါ့။

ကြယ်ဖြူကြိုက်တဲ့မုန့်၊ လက်ဖက်ရည်က ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆိုင်ကနီးနီးလေး”

“အင်း”

ကြယ်ဖြူကလည်း ကြယ်ဖြူပါ။ ညဘက် ကတည်းက ပေါင်မုန့်တို့ ကိတ်မုန့်တို့ဝယ်ထားဖို့ မေ့လျော့ နေမိတာ။

နှစ်ယောက်သား ယူစရာရှိတာယူပြီး အခန်းပြင် ထွက်ကာ တံခါးသော့ခတ်၏။ ပိုင်ညသော့ခတ်တော့-သူ့ လက်ထဲက ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကြယ်ဖြူခဏယူထားပေး ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို အပြင်ကကြည့်လျှင်တော့ တကယ့်နီးမောင်နှံလေးပါပဲ။ သူတို့အကြောင်းကို သူတို့ ပဲသိသည်။

မာနကြောင့် ဖြစ်တည်လာသော အိမ်ကလေးမှာ နှစ်ယောက်သား အရှုံးကိုဟန်လုပ်ရင်ဆိုင်ဖို့ အတူတူနေ

ကြတာ။

သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာရှိနေတာက လေးစားမှုနှင့် နားလည်မှုပါ။

“ပေး...ရပြီ”

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူလက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ပြန် ယူသည်။

“ဒေါ်လေးအိမ်မှာပဲ ရှိမလား၊ တခြားဘယ်သွား နှီးမလဲ”

လိုလိုမယ်မယ် မေးထားလိုက်၏။ ကြယ်ဖြူ အယ်မှာရှိနေမလဲဆိုတာ သူသိထားချင်ပါသည်။ အလွယ် ဆရာဆက်သွယ်လို့ရအောင်ပါ။ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက် နေမှန်းမသိ မဖြစ်ချင်။

“ဒေါ်လေးအိမ်မှာပဲ ရှိမှာပါ။ တကယ်လို့ တခြား ဘယ်နေရာသွားမယ်ဆိုရင် ပိုင်ညဆီ ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့မယ်”

“ကိုယ်မရှိလည်း ဖုန်းလာကိုင်တဲ့လူမှာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကြယ်ဖြူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာဟင်းလဲ”

လှေခါးဆင်းလာရင်း ထမင်းချိုင့်ကိုငုံကြည့်ပြီး

ပိုင်ညမေး၏။

“ကြက်သား”

“နေ့တိုင်းလား”

“ဟင်... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

ကြယ်ဖြူစကားကို ပိုင်ည တိုးတိုးရယ်သည်။

“ကိုယ် ငါးမကြိုက်ဘူး၊ ငါးခြောက်မကြိုက်ဘူး၊

ငါးသေတ္တာမကြိုက်ဘူး၊ ကြက်ဥဘဲဥမကြိုက်ဘူး”

ကြယ်ဖြူက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း-

“ချေး(ဂျီး)များလိုက်တာ”

“ဓာကယ်ပြောတာ၊ လွယ်တယ်ဆိုပြီး ငါး

သေတ္တာတို့၊ ငါးခြောက်ဖုတ်တို့ ကြက်ဥကြော်တို့ ထည့်

ပေးမယ်မစဉ်းစားနဲ့”

“အင်း... ဒါဆို ခက်ပြီ”

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ ထမင်းချိုင့်ကိစ္စ ဒီလောက် ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီအနားမှာ ထမင်းဆိုင် ရှိတယ်၊ နှစ်ရာပဲဟာ၊ ကြိုက်တာမှာစားလို့ရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြယ်ဖြူ အဆင်မပြေတဲ့နေ့ မထည့်ပေးနဲ့”

“စောစောက ပြောရောပေါ့”

ခုမှပဲ တခစ်ခစ်ရယ်နိုင်သော ကောင်မလေးကို ပိုင်ည တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိပါသည်။

ဘယ်လိုပဲပြောပြော ပန်းရွှေကြာတစ်ဝက် လောက်ပင်မလှ၊ ဆွဲဆောင်မှုလုံးဝမရှိဘဲ ချစ်စရာကောင်း ရုံလေး သက်သက်။

စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်နဲ့ ပန်းရွှေကြာကို သတိရ

သည်။

ကိုယ့်မှာ လှသောထင်းသော ထက်သော ပြီး ပြည့်စုံသော ငေးကြည့်ချင်လောက်စရာ အလှအပလေး ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကံ ပါမလာခဲ့ပြီ။

အမှန်တိုင်းဝန်ခံရလျှင် ပန်းရွှေကြာကို ကိုယ် မက်မောသည်။ သိပ်ကို လိုချင်တစ်မက်ခဲ့သည်။ အမှူး အမှူးပါပဲ။

ကြယ်ဖြူက ငေးငိုင်သော ပိုင်ညကိုကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။ သူ ရွှေကြာကို သတိရသွားပြန်ပြီလား။

နေရှင်တောင် ငမ်းငမ်းတက်မက်မော လိုချင်ခဲ့ တာ။ သူ့ရော... သူလည်း ပန်းရွှေကြာ၏ ယစ်မှူးဖွယ် အလှအပမှာ နှစ်ဝင်မက်မောခဲ့မှာပေါ့။

ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတော့ ပိုပြီးရင်နှာ ကြေကွဲနေလိမ့်မည်။ ရန်းနီးနှင့် လက်လွတ်ခဲ့ရတာမဟုတ် လား။

“ပိုင်ည”

“ဟင်”

ကြယ်ဖြူခေါ်မှပဲ သူ စိတ်နှင့်လူ ပြန်ကပ်သည်။

“ကြယ်ဖြူကို အရင်ပို့မှာလား၊ ကြယ်ဖြူ ဘာသာ သွားရမလား”

“ဝင်ပို့ပေးခဲ့မှာပေါ့”

“ပြီးရော... ပြီးရော”

ပိုင်ညက ကားတံခါးဖွင့်ပေးတာမို့ ကြယ်ဖြူ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပိုင်ညကားလေးထဲမှာ ရေသူမ ရုပ်ကလေးက တော်တော်ဖမ်းစား၏။ သင်းပျံ့လာသော ရေမွှေးနံ့ကလေးကလည်း အင်မတန်ကောင်းသည်။ ရွှေ ရောင်ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်ပါသော ကားသေ့ချိတ် ကလေးကလည်း ဆန်းတာပါပဲ။ ကားနောက်ဖက်မှာ ဆံပင်ရှည်နီနီကောက်ကောက်ကလေးကို စုပြီးစည်းထား သော နီဂရိုးအရုပ်လေးက သွားတွေပေါ်အောင်ရလိမ့်

သည်။

ကြယ်ဖြူရင်ထဲမှာ စနိုးစနောင်းနှင့် မွန်းကျပ်လာရသည်။

ပန်းရွှေကြာနှင့်ယဉ်ပါးခဲ့သော ကားကလေးမှာ ကြယ်ဖြူက ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ရေသူမအရုပ်ကလေးရော ကားသော့ချိတ်ကလေးရော၊ ချိုအီအီရေပွေးနံ့ရော၊ နီးကပ်ရုပ်ကလေးရော ဒါတွေက ပိုင်ညကိုယ်တိုင် မြတ်နိုးလို့ ဝယ်ထားခဲ့တာဟုတ်ပါ့မလားဟု အသေးစိတ်တွေးမိပါသည်။

ပန်းရွှေကြာလို ရွှေရုပ်ကလေးတမျှ လှပလွန်းသည့် ချစ်သူကလေးကို ကားပေါ်တင်ပြီး အတူယှဉ်ထိုင်လို့ သွားခဲ့ရစဉ်အချိန်တွေမှာ ပိုင်ည ခုလို အေးစက်စက် ဖြစ်နေပါ့မလား။

တောက်ပသော မျက်လုံးများနှင့် ရွှင်မြူးသော အပြုံးများနှင့် ညင်သာသောရယ်သံများနှင့် အပျော်လွန်

တက်ကြွနေခဲ့မှာ မလွဲမသွေပါပဲ။

ကြယ်ဖြူ ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းရှိုက်၏။

နေရှင်ကို သတိရတမ်းတမိတာက တစ်မျိုး။

ပိုင်ညများ ပန်းရွှေကြာကို သတိရနေမလားဟု သံသယကတစ်မျိုး၊ ပန်းရွှေကြာနေရာမှာ အစားထိုးခံရတာမျိုး၊ မဖြစ်ချင်တာကတစ်မျိုး၊ ဘာတစ်ခုမှ ပန်းရွှေကြာကိုမမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်တာတစ်မျိုး၊ ခံစားမှုတွေက အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စုံလင်လွန်းလှ၏။

“ကြယ်ဖြူ”

“ဟင်”

ကားမောင်းရင်း ပိုင်ညကခေါ်သည်။

“ဆံပင်ရှည်ထားပါလား”

“အင်”

ပိုင်ညစကားကို ကြယ်ဖြူ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟိုး... ထားကြည့်ပါလား၊ လှမလားလို့ပါ”

ကြယ်ဖြူက ပိုင်ညကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ သူလည်းပဲ ပန်းရွှေကြာ၏ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကြီးကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

“ဆံပင်ရှည်က ခေါင်းလေးတယ်၊ အလုပ်ပိုတယ်၊ လျှော်ရတာ ဖြီးရတာ ဂရုစိုက်တာ မလွယ်ဘူး”

“ဪ”

ပန်းရွှေကြာ၏ စိတ်ရှည်မှုကို သူ ပိုပြီးလေးစားသွားမလာ။ အသိအမှတ်ပြုသွားမလား။

“ပိုင်ညက ထားစေချင်ရင်တော့ (၁၂) နှာပေါ့ ဆံပင်ရှည်ရင် ခေါင်းလျှော်လည်း တော်တော်နဲ့မခြောက်ဘူး။ ဖြန့်ချထားရင် လှတာလေးတစ်ခုပဲ ကျန်တာ၊ ဘာမှ မကောင်းဘူး”

“ကိုယ်က မိန်းကလေးဆို ဆံပင်ရှည်ရင် ကလေးဆန်တယ်၊ သိပ်လှတယ်လို့ထင်တယ်”
နေရှင်လည်း အဲဒီလိုပြောခဲ့ဖူးတာပါပဲ။

“လှတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ကြယ်ဖြူက ဆံပင်ကို နေ့တိုင်းဆို နေ့တိုင်းလိုလိုလျှော်တာ၊ မလျှော်ရင် ဖုန်တွေကပ်ပြီး မနေတတ်ဘူး”

ပိုင်ညက ဇွတ်မတိုက်တွန်းတော့ပါ။

ကြယ်ဖြူဟာ ကြယ်ဖြူပါပဲ။ ပန်းရွှေကြာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“မထားနိုင်ရင်လည်း မထားပါနဲ့၊ ခုလည်းလှပါတယ်”

ပိုင်ည၏ အားပေးသောစကားလေးကို ကြယ်ဖြူ ပြုံးမိ၏။

ဟင်... မလွယ်ပါလားနော်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာလည်း လွတ်တဲ့ငါး ကြီးနေပုံပါပဲ။

ကြယ်ဖြူကတော့ နေရှင်ကို တမ်းတသတိရမိတာမှန်ပေမယ့်၊ ပိုင်ညကိုတော့ နေရှင်နှင့်မနှိုင်းယှဉ်မိပါ။

အကယ်၍ နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားဖြစ်လျှင်လည်း ပိုင်ည
 နှင့် နေရှင်က သိပ်မကွာလှ။ ရုပ်ရည်ရော၊ အရည်အချင်း
 ရော၊ အနေအထားရော မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ။ ကြယ်ဖြူက
 သာ ပန်းရွှေကြာလောက် မလှတာ။ ပန်းရွှေကြာက
 တော်ရုံ ကောင်မလေးတွေထက် အဆများစွာသာသူ။
 ကြယ်ဖြူက သာမန်ကောင်မလေးပါပဲ။

ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော အလှအပမျိုး လုံးဝမရှိ

“နေရှင်ကလည်း ပန်းရွှေကြာဆံပင်ကြီးတို့
 အရမ်း သဘောကျတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကြယ်ဖြူကလည်း
 ဆံပင် ရှည်ထားခိုင်းသေးတယ်”

ကြယ်ဖြူစကားများကြောင့် ပိုင်ည ဆတ်နေ
 ဖြစ်မိ။

သဘောကျမိတာခြင်းအတူတူမှာ နေရှင်က
 ပန်းရွှေကြာကို ပိုင်ပိုင်ရရှိသွားသူ။

အောင့်သက်ခံပြင်း နာကြည်းမိပါသည်။

နေရှင် ကလည်း ကြယ်ဖြူကို ဆံပင်ရှည်ထား
 ဖို့ တိုက်တွန်းပူသတဲ့လား။ နေရှင်ဆန္ဒကိုတောင် ကြယ်ဖြူ
 က မလိုက်လျောခဲ့သေးလှ။ သူ့ကိုဆို ချစ်လို့လက်ထပ်
 ခဲ့တာလည်းမဟုတ်။ သူ့စကားကို ကြယ်ဖြူ ဘယ်လက်ခံ
 ပါမလဲ။

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပါ။

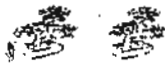
ပန်းရွှေကြာ၏ စံနှုန်းအတိုင်း ကြယ်ဖြူကိုဖြစ်
 စေချင်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တူတာမဟုတ်ပါ။

ပိုပြီးဆိုးတာက ပန်းရွှေကြာကို ကြယ်ဖြူ ခါးသီး
 မုန်းတီးနေမှာ။ ရည်းစားလုဖက်မို့ ကြည့်လိုက်ရမှာမဟုတ်။
 အကောင်းလည်းမြင်မည်မထင်။ အဖြူရောင်ကြိုက်လို့
 ဝတ်မိလျှင်တောင် ပန်းရွှေကြာအဖြူရောင်ဝတ်တာတွေ
 လျှင် နောက်နောင်တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ အဖြူ
 ရောင် မဝတ်ဟု ကြယ်ဖြူက ဆုံးဖြတ်ချင်ဆုံးဖြတ်မှာ။

ပန်းရွှေကြာနှင့် အပြဲဆန်ကျင်ဘက်ပဲ ဖြစ်နေမှာ။
 ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အပေါ်သစ္စာမရှိသော မချစ်
 ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ဘာမှလည်း မြတ်နိုးစရာ
 မရှိတော့ပါ။

မူန်တင်းနေသော ပိုင်ညကို ကြယ်ဖြူ တစ်ချက်
 ကြည့်ကာ လမ်းတစ်လျှောက်ကိုပဲ ငေးလာခဲ့တော့၏။
 ပန်းရွှေကြာနဲ့ မတူချင်ပါဘူး ပိုင်ညရယ်။
 ဘယ်တော့မှကို မတူချင်ပါဘူး။
 နေ့ရှင်ကို ကြယ်ဖြူလက်ထဲက လှယူသွားခဲ့သော
 ထိုမိန်းမကို နှလုံးသားထဲက တဆစ်ဆစ်တန့်န့်နာနေဆဲ
 ပါ။

ကြယ်ဖြူ ဖုန်းဆက်တော့ ပိုင်ညက ထမင်း
 ထွက်စားနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ပိုင်ညပြန်ရောက်လာတော့
 “ခင်ဗျားမိန်းမ ဖုန်းဆက်တယ်” ဟု သူငယ်ချင်းက
 သတင်းပေးသည်။

ကြားလိုက်ရတာ နားထဲမှာ ဆန်းနေသည်။

‘ခင်ဗျားမိန်းမ’ ဆိုသော အသုံးအနှုန်းပါ။

“ကိုပိုင်ညရေ... ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့၊ ရှင့်
 မဟေသီက”

ဟော... ကြားရပြန်ပြီ နောက်တစ်မျိုး၊ ရှင့်

မဟေသီတဲ့။

သူ အပြုံးတစ်ခုနှင့် ဖုန်းဘေးနားရောက်လာ
သည်။

ကြယ်ဖြူတို့ဒေါ်လေးအိမ်က ဖုန်းကို သူ့ဒေါ်
လိုက်၏။

“ကြယ်ဖြူ ဖုန်းဆက်တယ်ဆို”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ပြောလေ... ကိစ္စရှိလို့လား”

ကြယ်ဖြူအသံလေး တိုးပြီးချို့သည်။ ရယ်သံ
လွင်လွင်ကလေးနှင့် စကားပြောတတ်တာကတော့ သူများ
နှင့်မတူ။

“ပိုင်ညရေး... ကြယ်ဖြူ ခွေးလေးတစ်ကောင်
ယူလာမလို့”

“ဟင်း... ဘာလဲ၊ ခွေးလေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်လေးဝယ်လာတာ ခိုင်ချစ်

ဈေးထဲက၊ နှစ်သောင်းတဲ့၊ အဲဒီကောင်လေး ကြယ်ဖြူ
ချစ်လို့ အဖော်လည်းရအောင် ခေါ်လာမယ်နော်။ ပိုင်ည
မကန့်ကွက်ဘူးမဟုတ်လား”

မရဲတရဲ ခွင့်တောင်းပုံလေးမှာ ယုံကြည်မှုလည်း
တစ်ဝက်မက ပါနေသည်။

“ကိုယ်တို့မရှိရင် သူပျင်းနေမှာပေါ့”

“အပြင်ထွက်ရင် ခေါ်သွားမှာပေါ့”

“သေးသေးလေးလား”

“ခုတော့ သေးတာပေါ့၊ နောက်ဆို အကြီးကြီး
ဖြစ်လာမှာ”

ကြယ်ဖြူအသံလေးက ခွေးလေးကို အတော်
သဘောကျနေတာ ပေါ်လွင်သည်။

“ကြောင်လေးဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဟင်း... ကြောင် မချစ်ပါဘူး ပျော့စိစိနဲ့ ခွေး
မှ အားပါးတရချစ်လို့ရတာ၊ ကြောင်ကလေးတွေက

သနားစရာလေး၊ ကြယ်ဖြူ မချစ်ပါဘူး။”

ပိုင်ည ဘာများပြောနိုင်ဦးမှာလဲ။

“ဒေါ်လေးက ကြယ်ဖြူယူမယ်ဆိုယူတဲ့၊ သူ
နောက်တစ်ကောင်ပြန်ဝယ်မယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ပိုင်ည
ကို လှမ်းမေးတာ”

“ကြယ်ဖြူသဘောပဲကွာ၊ ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့”

“အင်း... အင်း”

ကြယ်ဖြူက ကျေနပ်စွာနှင့် ဖုန်းချသွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်းမို့ အိမ်မှာ တိတ်ဆိတ်
ခြောက်တပ်လွန်းတာအမှန်ပါ။

ကြယ်ဖြူက ခွေးလေးကို အဖော်အဖြစ်လိုချင်

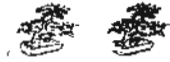
တာ။

သူက ခွေးကြောင် မချစ်တတ်ပေမယ့် ကြယ်ဖြူ
ဆန္ဒကိုတော့ မကန့်ကွက်ချင်ပါ။ မတားမြစ်ချင်ပါ။

သို့သော် ထိုခွေးကလေးက သူ့ကို အကြီး

အကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဆိုတာ
တော့ သူ မသိခဲ့သေးပါ။

ကြွသိခဲ့ရင်တော့ မဈာန်ရက်ရက် တားရက်ရက်
တားခဲ့မိမှာ မလွဲမသွေပါပဲ။

ကြယ်ဖြူပိုက်ထားသော ဆွေးနီနီညိုညိုကလေးကို
ပိုင်ညက ခေါင်းလေးပွတ်သပ်ပြီး နားရွက်ကိုဆွဲကြည့်
သည်။

“ဘာအရောင်မှန်းမသိဘူး”

“အုန်းခွံရောင်လေ”

“ဖိဟုတ်ဘူး”

ပိုင်ညက လက်မခံသဖြင့် ကြယ်ဖြူလည်း မပြော
ဇာတ်တော့ပါ။

“ချစ်စရာလေးကွ”

ခွေးလေးကို ပိုင်ည ပြောင်းယူချီသည်။

“သူ့ကို နာမည်ပေးရအောင်”

“ကြယ်ဖြူ ပေးပါ”

ပိုင်ညက ဝင်မစွက်လို့၊ ကြယ်ဖြူသဘောကျ
သလို ခေါ်ပါစေဟု နေလိုက်၏။

“ဟောင်ရင် အသံကဟိန်းနေတာပဲ၊ အကောင်
လေးနဲ့မလိုက်ဘူး”

သူ ခွေးလေးကို ချစ်မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ကာနေ
သည်မို့ ပိုင်ညလည်း ရောပြီးချစ်ဖို့ပဲ တွေးလိုက်၏။

“အစားများများ ကျွေးရမယ်”

“ကာကွယ်ဆေးတွေထိုးဦး”

“အင်းပါ... စိတ်ချ၊ ကြယ်ဖြူသူငယ်ချင်း နှိုင်း
တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

ခွေးလေးက ပိုင်ညကိုယ်ပေါ်မှာ ငြိမ်နေ၏။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ မဆော့ဘူး၊ ကုန်နေတာပဲ”

“အမယ်လေး... ဆော့လွန်းလို့ အခုအိပ်ပိုက်
တာ ဖြစ်မယ်”

ပိုင်ညက ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး ခွေးလေးကို
ကြယ်ဖြူဆီ ပြန်ပေး၏။

“ဒီကောင်ကို နီညိုလို့ နာမည်ပေးလိုက်မယ်”

ကားထဲမှာတင် ခွေးလေး အမည်ရသွား၏။

“ကောင်းသားပဲ၊ ခေါ်လို့ချောတယ်၊ နီညို...
နီညို”

ပိုင်ညက ခေါ်ကြည့်သည်။ ခွေးလေးက သူ့ခေါ်
မှန်းမသိသေး။

“ကြယ်ဖြူ အလုပ်ပိုလာမှာအမှန်ပဲ”

အရှင်းအလင်း အသန်အပြန်ကြိုက်တတ်သော
ကြယ်ဖြူကို သူပြောမိပါသည်။

“ရပါတယ်၊ ချစ်တော့လည်း ညည်းညည်းခံ

နိုင်မှာပါ”

ကြယ်ဖြူက သေချာနေ၏။

“မြင်မြင်ချင်း နီညိုကို ကြယ်ဖြူအရမ်းချစ်
တယ်”

ပိုင်ညက ကားမောင်းနေရင်း ငြိမ်ကျနှုတ်ဆိတ်
သွားသည်။

ခွေးလေးတစ်ကောင်ကိုပင် ဖျတ်ဖျတ်လူး သည်း
သည်းလှုပ် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ချစ်တာ ပေါ်လွင်လှ
သော ကြယ်ဖြူသည် နေရှင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လိုက်
မလဲ။ နေရှင်နှင့်သာဆို ငှက်မကလေးလို တဖျတ်ဖျတ်
တလူးလူးနှင့် အပျော်လွန်ကြည်မွေ့နေမှာ မြင်ယောင်မိ
သည်။

သူ့ဘေးမှာ ရေခဲတုံးကလေးလို အေးစက်စက်။

ကျောက်ရုပ်ကလေးလို ငြိမ်သက်သက်ဖြစ်နေ
သော ကြယ်ဖြူနှင့် ကွာချင်တိုင်းကွာလိမ့်မည်။

ကြယ်ဖြူ ပျော်အောင် သူ မစွမ်းနိုင်ပါ။

အချစ်မပါသော အဖော်သည် အေးစက်စက်နှင့်
သာယာနှေးထွေးမှုမရှိ။ ကြည်နူးလန်းဆန်းမှုမရှိ။

ကြယ်ဖြူရယ်...

ကိုယ်တို့လက်ထပ်မိတာ မာန်ကြောင့်ပါ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ကြယ်ဖြူ နောင်တရမှာ
လား။

ကိုယ်ရော... ကိုယ်လည်း နောင်တရ စိတ်ပျက်
သွားနိုင်သည်။

“ပိုင်ည”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗိုက်ဆာပြီလား၊ နေမကောင်း
လို့လား၊ အလုပ်ထဲမှာပင်ပန်းလို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရုတ်တရက် သူ ညှိုးကျသွားတာကို ကြယ်ဖြူ
သိသည်။

'ပန်းရွှေကြာကို သတိရလိုလားဟင်' ဆိုသော
မေးခွန်းကိုတော့ နှုတ်ဖျားက ပထမဆုံးမေးချင်တာပါ။
သို့ပေမယ့် ကျော်မေးလိုက်ပါသည်။ မမေးရက်ပါ။ သတိ
ရချင်လည်းရပါစေ။ ဒါ.. ပိုင်ညရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ မဟုတ်
လား။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကြယ်ဖြူရော ဆာနေပြီ
လား။”

“ဟင့်အင်း... ဒေါ်လေးက လက်ဖက်သုပ်ကျွေး
လိုက်တယ်၊ လုံးဝမဆာပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့အတွက်
မုန့်ဝယ်လာသေးတယ်။ အိမ်ရောက်ရင်ကျွေးမယ်၊
အင်း... ဒီလိုလုပ်၊ ကြယ်ဖြူ ဈေးဆင်းဝယ်နေတုန်း
ကားပေါ်မှာ စားရင်လည်းစားထားလေ။ အိမ်ရောက်ရင်
ဟင်းချက်ရ ဦးမှာ”

“ဈေးဝင်ဦးမှာလား”

“ခဏလေးပါ၊ ဘုရားပန်းနဲ့ ဟင်းစားစရာလေး

ပဲ”

ပိုင်ညက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကြယ်ဖြူကို ဈေးလိုက်
ပို့သည်။ ကြယ်ဖြူ ဈေးဆင်းဝယ်တော့ နီညိုနှင့်သူ
ကားထဲ ကျန်ရစ်၏။

နှစ်ယောက် တည်ဆောက်ထားသောဘဝကို
ကြယ်ဖြူနှင့်မို့သာ ခုလိုဖြစ်နေမိတာ။ ရွှေကြာနှင့်သာဆို
မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေမိမှာသေချာသည်။

ကြယ်ဖြူကိုလည်း သနားသည်။ သနားစိတ်နှင့်
ပိုပြီးဖေးမနားလည်ဖို့ တွေးထား၏။

“နီညို... နီညို... ဟာ.. အိမ်ပျော်နေပြီလား”

ကြယ်ဖြူ ချထားခဲ့သော နေရာလေးမှာပဲ ခွေး
လေးက အိပ်မောပင်ကျလို့။

ကြယ်ဖြူလိုပဲ နီညိုက ချစ်စရာကောင်းသည်။
သနားစရာလည်း ကောင်းသည်။ ကရုဏာနှင့်ယှဉ်သော
အကြင်နာသည် အင်အားကြီးလှ၏။ ကြယ်ဖြူနှင့်နီညိုကို

သူ အမြဲပဲကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေမိမှာမလွဲ။ သူတို့ကို ဘုယ်တော့မှ ပစ်စလက်ခတ်မလုပ်ရက်နိုင်။ အနားမှာ နေပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။

“ပိုင်ည”

“ဟာ... မြန်သားပဲ”

“မုန့်စားပြီးပြီလား”

ကြယ်ဖြူ ဝယ်လာတာတွေကို ပိုင်ညက နောက်ခန်းထဲထည့်သည်။ ချက်ချင်းပဲ လှမ်းယူပေးသည်။

“ဘုရားပန်းတော့ ကြယ်ဖြူလက်ထဲ ကိုင်ထားလိုက်”

“အင်း”

သူတို့နှစ်ဦးတည်းရှိနေသော အိမ်ကလေးကို နီညို ကဝင်လာခဲ့၏။ နီညိုရောက်လာတော့မှပဲ အသံလေးဘာ လေးကြားရသည်။ ဝရန်တာထွက်ပြီး ဟောင်ရတာ အမော ပါပဲ။

အိမ်ထဲမှာလည်း ခုန်ပေါက်ပြီးဆော့သည်။ ပြေးသည်။

တစ်ခါတလေ ကြယ်ဖြူပါ သူနှင့်အတူဆော့နေတာ မြင်ရ၏။

“အား”

ဇူးတင်ဝမ်းသာအောင်ကြောင့် ပိုင်လှ ဖျတ်ခနဲ လန့်

နိုးလာ၏။

ကြယ်ဖြူ ဆီလှမ်းကြည့်မိတော့ ဗလုံးဗထွေးပြော

ပြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေတာ တွေသည်မို့ ကဗျာကယာ

ကြယ်ဖြူ ခုတင်ထက် ဝင်ထိုင်လျက် နှိုးမိသည်။

“ကြယ်ဖြူ... ကြယ်ဖြူ”

ကြယ်ဖြူက ဝန်းဆိုထထိုင်ပြီး သူ့လက်တွေကို

တွန်းဖယ်ကာ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ပြင်၏။

“ကြယ်ဖြူ... ကြယ်ဖြူ”

သူ ကြယ်ဖြူကိုဖက်ထွေးကာ နီးလာအောင်
ခေါ်မိသည်။

အိပ်မက်မက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် နီးတစ်
ဝက် အိပ်တစ်ဝက်ဖြစ်နေတာ သိ၏။

“ဟင်”

ခုမှ ကြယ်ဖြူ သေချာနိုးသွား၏။ ပိုင်ညက
ကြယ်ဖြူကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တင်းတင်းပွေ့ထားသည်။

“နိုးပြီလား”

“အင်း”

“အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်အော်နေတာပါ။ ခထ
နေဦး ကိုယ်ရေသွားယူလာခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကြယ်ဖြူကိုဖြေလွှတ်လျက်
ခုတင်ပေါ်ကဆင်းဖို့ပြင်သည်။

“ဟင့်အင်း... မသွားနဲ့”

သူ့လက်တွေကို ဖမ်းဆွဲထားတာမို့ ပိုင်ည ငြိမ်
သွား၏။

ကြယ်ဖြူလက်ဖျားတွေ အေးစက်နေပါရော
လား။

“ကြောက်တယ်၊ ကြယ်ဖြူ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊
ဟင့်... ဟင့်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အိပ်မက်မက်တာပါ”

ကြယ်ဖြူကိုယ်လေးကို ဖက်ထွေးထားပြီး ပိုင်ည
သတိပေးမိသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်တိုးဝင်ပြီး ဖက်တွယ်ထားသော
ကြယ်ဖြူကိုယ်လေးက တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“အပြင်မှာ လေတွေအရမ်းတိုက်နေတယ်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်မအိပ်ခင်ကတည်း
က လေတွေအရမ်းတိုက်ပြီး လျှပ်စီးတွေလက်နေတာ”

ကြယ်ဖြူက တိုးခတ်တုန်ယင်သော အသံ
ကလေးနှင့် ကြောက်စိတ်မပြယ်။

“ဘာတွေအိပ်မက် မက်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ကြယ်ဖြူက ခေါင်းခါသည်။ ကြောက်လွန်းလို့ ပြန်ပင်မပြောချင်။

ပိုင်ညနှင့် ကြယ်ဖြူကို လူမည်းမည်းကြီး လေးယောက် နောက်ကလိုက်ကြတာ၊ ပြေးစရာပင်မရှိ။

ဘယ်လိုအိပ်မက်ကြီးမှန်းမသိ။ နိုးလာတော့ လူက မောပန်းအားကုန်နေပါသည်။ အခုချိန်မှာ ပိုင်ညကို ဘယ်မှမလွှတ်နိုင်ပါ။

ပိုင်ညရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်မှပဲ နေသာသွားသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ မက်တာပါ။ ကြယ်ဖြူ အိပ်လေး ကိုယ် ဘယ်မှမသွားဘူး”

သူ့စကားကိုနားထောင်ပြီး ပြန်အိပ်ပျက်ကြီးစား၏။ စိတ်ထဲမလုံခြုံသလို ခံစားရ၏။ ကြောက်လန့်စိတ်က ချောက်ချားစေသည်။

ပိုင်ည လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားမိ၏။

ကြယ်ဖြူကိုကြည့်ကာ သူလည်း စိတ်မချနိုင်။

လန့်အော်ပုံက သူ့ကိုစိုးရိမ်စေသည်။

သူ ကြယ်ဖြူကို အသာအယာပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

“အိပ်တော့နော်၊ ကိုယ် ဒီည ကြယ်ဖြူကို စောင့်ပေးမယ်၊ စိတ်ချလက်ချအိပ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကြယ်ဖြူက သူ့ရင်ဘတ်မှာ ပါးလေးကပ်ကာ သူ့ကိုဖက်တွယ်ပြီး အိပ်ပျော်သွား၏။

ပိုင်ညကတော့ တော်တော်နှင့် ပြန်အိပ်မရတော့ပါ။

အတွေးများစွာနှင့် သူ သက်ပြင်းမောရှိုက်မိသည်။

ကြယ်ဖြူ နိုးလာချိန်မှာ ပြတင်းပေါက်ကိုဖြတ်
လျက် နေရောင်က အခန်းထဲဝင်ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ပိုင်ညက အခန်းထဲမှာမရှိ။

ရုတ်တရက် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ညက အိပ်
မက်ဆိုးကို ပြန်တွေးမိ၏။ စူးရှသောအလင်းရောင်ကြောင့်
လားမသိ။ ကြောက်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ညတုန်းကတော့
လန့်လွန်းလို့ နေစရာပင်မရှိ။ ပိုင်ည တွေးပွေ့သိပ်ခဲ့ရတာ
ကို ပြန်အမှတ်ရပြီး ပါးလေးတွေ နွေးသွား၏။

နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံပြုံးလျက် အိပ်ရာထက်က

ဆင်းသည်။

ပိုင်ည ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

သူ သည်နေ့အစောကြီး နိုးလာသလား။

ခါတိုင်းဆို နေ့မြင့်အောင်အိပ်တတ်တာ။

ကြယ်ဖြူကြောင့် ဂူ အိပ်ရေးပျက်သွားခဲ့
သလား။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသလား။ အားနာ
အနေခက်မိသည်။

“နိုးပြီလား။ ဒီမှာ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည်
အဆင်သင့်ပဲ”

ပိုင်ညက ကော်ဖီသောက်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

နီညိုက ကြမ်းပြင်မှာထိုင်ပြီး ကိတ်မုန့်စားနေ၏။

ကြယ်ဖြူကိုမြင်တော့ ပြေးလာပြီး ခြေဖျားတွေ
လျှာနှင့်လျှောက်လျက်ပစ်သည်မို့ ကောက်ယူချီလိုက်ရ
သည်။

“မုန့်ဟင်းခါးအေးသွားမယ်။ ဒီကောင်ကို တယု

တယလုပ်မနေနဲ့ အစားစားနေရင်း ထားပြီးပြေးတဲ့ကောင်၊
တော်တော်ချွဲတတ်တယ်”

ပိုင်ညက စီးကရုတ်မီးညှိကာ လှမ်းပြော၏။

“ပိုင်ည... ဆောရီးနော်... ညက”

“အာ... ရတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

လက်ကာပြပြီး စကားဖြတ်၏။

ထိုအကြောင်းအရာကို ကြယ်ဖြူလည်း ပြန်
မပြောချင်ပါ။

ရင်ထဲမှာ ရိုန်းတိန်းတိန်းနှင့် တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။

နီညိုကို အောက်ချပေးပြီး မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်
လာခဲ့သည်။ ကျောထဲကမလုံချင်ပါ။ ပိုင်ညဆီ ဖျတ်ခနဲ
ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ စီးကရုတ်ဖွားရင်း ငေးနေသော
ပိုင်ညမျက်လုံးများနှင့် တန်းခနဲဆုံသည်။

ပိုင်ညရော ကြယ်ဖြူပါ ဟန်ပျက်ကာ အကြည့်
ပြိုင်တူလွှဲမိ၏။

သစ္စာပန်းအနီရောင်များကို ရေနှင့်စင်စင်ဆေး
ကာ ပန်းအိုးထဲမှာ ညီညီလှလှထိုးပြီးမှ ဘုရားစင်ရှိရာ
မယူ လာလျက် တင်ဖို့ပြင်သည်။

“ပေး... ကိုယ်တင်ပေးမယ်”

ပိုင်ညက လှမ်းယူပြီးတင်ပေး၏။

“ဒါက...”

ဖန်ခွက်ကလေးမှာ ရေအပြည့်ထည့်ကာ
ပိတောက်ညွန့်တင်ညွန့်နှင့် နှင်းဆီတစ်ပွင့် ထိုးထားတာကို
မေးမိ၏။

“ဘုရားစင်ပေါ်တင်ထားဖို့လေ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ပိုင်ညအတွက်ပေါ့”

“ကိုယ့်အတွက်”

“အင်းလေ... ကျန်းမာရေးရော၊ အလုပ်အကိုင်

ရော အားလုံးပေါ့၊ ကံကောင်းဖို့”

“ဪ”

သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတတ်သည်။

“ကြယ်ဖြူအတွက်ရော”

“ကြယ်ဖြူအတွက်က ဒေါ်လေး အမြဲလုပ်ပေး
တယ်။ အခု အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုပြီး ဒေါ်လေးက
မလုပ်ပေးဘဲ မနေဘူး။ ကံကော်ညွန့်တစ်ညွန့်နဲ့ နှင်းဆီ
တစ်ပွင့်နဲ့ အမြဲ ဘုရားစင်ပေါ်တင်ထားပြီး ဆုတောင်း
ပေးနေကျ”

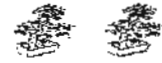
“ဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် ပိုင်ညအတွက်ပဲ လုပ်ပေးတာ
ပေါ့”

ပိုင်ည နှုတ်ခမ်းတွေ ကျေနပ်စွာပြုံးသွားသည်။

ကြယ်ဖြူရင်ထဲမှာ သူ့အတွက်တစ်နေရာတော့

ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေသည်ပဲ။

“ဖက်ရှင်အင်းမိတ်” မဂ္ဂဇင်းကို အိပ်ရာပေါ်လှဲပြီး
ဖတ်နေမိရင်းက ပိုင်ညဆီ မသိမသာလှမ်းကြည့်မိသည်။

မျက်နှာလေးမလှည့်ဘဲ မျက်လုံးကလေးတင်
ရွှေစောင်းကြည့်မိသော်လည်း ကြယ်ဖြူဘက်စောင်းလှည့်
အိပ်နေသော ပိုင်ညမျက်လုံးတွေနှင့် တန်းဆုံသည်။

အခန်းထဲမှာ မီးဖွင့်ထားပြီး စာအုပ်ဖတ်နေမိ
တာကလည်း မနေ့ကလိုများ အိပ်မက်ဆိုး မက်ဦးမလား
လို့ပါ။

ပိုင်ညက တီဗွီကြည့်ပြီး အိပ်ရာဝင်လာမှပဲ အခန်း

ထဲမှာ ကြယ်ဖြူမအိပ်သေးတာ သိတော့သည်။

“ကြယ်ဖြူ”

သူ့ဆီ ရွှေခနဲကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲအကြည့်လွှဲသွား
သော ကြယ်ဖြူကို သူခေါ်လိုက်၏။

“ဟင်”

“မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်တော့မှာပါ”

သူမေးတာကိုဖြေပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ပိတ်
လိုက်၏။

“ဒေါ်လေးနဲ့ နေတုန်းကရော ယောင်အော်ဖူး
သလား”

“အင်.. တစ်ခါတည်းပါ”

“အဲဒီတော့ ဒေါ်လေးနဲ့ သွားအိပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ပဲ အမြဲအတူတူအိပ်
တော့တယ်”

သူ့ကို ကျောပေးထားရင်း လှမ်းပြောနေမိတာပါ။

အခန်းထဲမှာ ခုတင်နှစ်ခုကို တစ်ဖက်စီခြားပြီး

ချထားတာမို့ အလယ်မှာ နေရာလပ်တွေနီးနေသေးသည်။

“ကြယ်ဖြူ”

ပြန်မထူးဘဲ ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိ၏။

“ဒီညရော အိပ်မက်မက်မှာ မကြောက်ဘူး

လား”

သူမေးလိုက်တာက ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့်။

ဟွန်း.. လူ့ကိုများ နောက်စရာမှတ်လို့။

“မကြောက်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ မီးပိတ်ပြီး မအိပ်သေးတာလဲ”

ကပ်သီးကပ်သပ်လိုက်မေးနေသည်။

“မအိပ်ချင်သေးလို့”

ပိုင်ညက ခုတင်ထက်ကဆင်းပြီး မီးခလုတ်ပိတ်

လိုက်၏။

“ဟင်... ဘာလို့မီးပိတ်ပစ်တာလဲ”

“ဟာ... မီးပိတ်နေကြပဲ၊ မီးပိုနိမ့်နိမ့်လေးလင်းနေသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီည မီးချောင်းဖွင့်အိပ်မယ်”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်မှအိပ်တတ်ဘဲ”

ကြယ်ဖြူက မီးခလုတ်ပြန်ဖွင့်၏။

“အင်းလေ... သဘောပါ၊ ကိုယ်ညှို့ခန်းထဲ သွားအိပ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးယူပြီး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းလျက် ခြေလှမ်းစသည်။

“မအိပ်ရပါဘူး၊ ဒီမှာပဲအိပ်ပါ။ ကြယ်ဖြူကြောက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ရှေ့မှာ လက်ကလေးဆန့်တန်းလျက် တားထားတော့ မနေနိုင်ဘဲ ပြုံးမိ၏။

“မကြောက်ဘူးဆို”

မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ချာခနဲလှည့်သွားတော့ ပိုင်ည အော်ရယ်မိတော့သည်။

“သူများလန့်တာကို ရယ်စရာမှတ်လို့”

နှုတ်ခမ်းစူပြီး ခုတင်ပေါ် ဝုန်းခနဲထိုင်ချ၏။

လက်ထဲကစောင်နှင့် ခေါင်းအုံးကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး...

“ကော်ဖီသောက်ချင်တယ်ကွာ” ဟု တောင်းဆိုသောအခါ..

“အတူတူသွားမယ်၊ လိုက်ခဲ့”ဟု မပွင့်တံပွင့်ပြောလာ၏။ “နီညိုရှိသားပဲ ခေါ်သွား”ဟု မမေ့မလျော့ဆိုမိတော့...

“အမယ်လေး... အိပ်ပုတ်ကလေးက အိပ်ပြီ၊ ဘယ်သူနဲ့တူမှန်းမသိပါဘူး” ဟု ပြုံးစိစိလေးစောင်းပြော၏။

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်အထိ လိုက်လာပေးသည်။ ကော်ဖီဖျော်တာ ထိုင်စောင့်နေသည်။

သူ ကော်ဖီသောက်နေတုန်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် သွားတိုက်ပြီး ခြေလက်ဆေး၏။ ဘာလို့များ အားငယ် ထိတ်လန့်နေပါလိမ့်။

ဟိုရက်တွေတုန်းကဖြင့် လုံးဝမကြောက်။

“ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ”

ပိုင်ညက အလိုက်သိလွန်း၏။

အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး

စောင်ကိုလှမ်းဆွဲခြုံထားလိုက်သည်။

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူကိုလှမ်းကြည့်၏။

“မီးချောင်းမပိတ်ရဘူးလား”

“အင်း”

အိပ်ရာဆီလျှောက်သွားပြီး သူ ဖြည်းဖြည်းထိုင် ချသည်။ ခေါင်းမော့ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

သူ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

ကြယ်ဖြူကို ဖက်ထွေးပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော မနေ့ညကအဖြစ်သည် သူ့ကို မေ့မရအောင်ဖြစ်စေသည်။

သည်ညမှာ သူတစ်ယောက်တည်း လစ်ဟာစွာ မအိပ်ချင်တော့ပါ။ ကြယ်ဖြူဆီ ကြည့်မိတော့ စောင်ခြုံ ပြီး မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ထား၏။

ကြောက်လန့်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ရမှာ က ကြယ်ဖြူပါ။ ဘာလို့ သူက အလိုမကျစွာနှင့် အိပ် မပျော်ဖြစ်ရတာလဲ။

စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးကိုဆွဲယူပြီး ကြယ်ဖြူရှိရာ လျှောက်သွားလိုးက်ပြီး ခြေစုံရပ်မိသည်။

“ကြယ်ဖြူ”

တိုးဖွဖွခေါ်သံကြောင့် ကြယ်ဖြူက မျက်လုံးဖွင့် ပြီး သူ့ကိုတွေ့တော့ ဝေါက်ခနဲထထိုင်၏။

“ကိုယ် ဒီမှာ အိပ်လို့ရမလား”

သူ့အသံက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှုကင်းစွာ တောင့်တင်းတင်း မာထန်ထန်ပါ။

ကြယ်ဖြူက ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချသွား၏။

“ဖြေလေ”

စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။ ထိုအချိန်ခဏသည် သူ့ကို အသက်ရှူကြပ်မတတ် လှုပ်ရှားတုန်ခါစေသည်။ တကယ်လို့များ ကြယ်ဖြူက ခေါင်းယမ်းခဲ့သည်ရှိသော် သူ ကြယ်ဖြူ ရှေ့မှာ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စွမ်း ရှိမှရှိပါမလား မသိ။

သူ အရမ်းရှက်သွားမှာ သေချာသည်။ အရမ်းလည်း ငုပ်လျှိုးသွားမိမှာပါ။ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ရင်းပြီးမှ တောင်းဆိုရတာမဟုတ်လား။

“ပိုင်ညွန့်ကြယ်ဖြူ လက်ထပ်ထားတာပဲ၊ ခွင့်တောင်းနေစရာလည်းမလိုဘူး” ဟု ကြယ်ဖြူက နှုတ်

ခမ်းလေးလှုပ်ရုံ တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အစကပြောထားတုန်းက...”

ပိုင်ညွ ပြောလက်စနှင့်ရပ်သွားသည်။ ဘာကို ဘယ်လိုဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ လူက ချွေးပျံ့ပြီး ထူပူနေပြီ။

“ကြယ်ဖြူ ခေါင်းညိတ်မှဲ့...”

ကြယ်ဖြူက သူ့ကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာပြီးမှ ခေါင်းလေးညိတ်၏။

“အဟား... တကယ်လို့ ခေါင်းမညိတ်ရင် နောက်တစ်ခါလန့်အော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မလို့”

ပိုင်ညွက ကြယ်ဖြူကို စလိုက်၏။

သူ့လက်မောင်းကို ကြယ်ဖြူ လှမ်းဆိတ်မိပါသည်။

“မုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

သူက ကြယ်ဖြူလက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲပြီး
ကိုယ်လေးကိုပါ ဖက်ထားလိုက်၏။

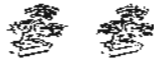
ခုမှပဲ ရင်ထဲမှာ အေးမြလန်းဆန်းသွားသည်။

စောစောတုန်းက ဘာတွေလိုအပ်နေမှန်းမသိ

အေး ဟာနေသည်။

ကြယ်ဖြူ၏ အသက်ရှူသံမျှင်းမျှင်းကလေးက

သူ့ကိုရင်ခုန်မြန်စေသည်။

ဘေးခန်းက ကျကျနုနု လာရောက်ပြင်ဆင်နေ
တာတွေ့တော့ လူသစ်တွေပြောင်းလာတော့မှာပဲဟု တွေး
မိသည်။

ကြယ်ဖြူနှင့်လည်း ထိုအကြောင်းကိုပြောဖြစ်၏။

သို့သော် သူတို့က မနက်သွား ညမှပြန်တာမို့

ပြောင်းလာမည့်မိသားစုကို မမြင်ဖူးပေ။

အလုပ်သမားတွေက ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီမှ

ရောက်ပြီး ပိုင်ရှင်ကတော့ ထိုထက်ပိုနောက်ကျမှာ မလွဲ

မသွေပါ။

ပိုင်ညတို့ ကြယ်ဖြူတို့နှင့် တစ်ခါမှမဆုံဖြစ်ပါ။

နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် လာရောက်ပြင်ဆင်ပြီး
သောအခါ၊ ထိုအခန်းလေးသည် ပိုင်ညတို့အခန်းနှင့်
ဘယ်လိုမှယှဉ်မရအောင် သားနားလှပလွန်းလှ၏။

အခန်းနှစ်ခန်း အတူတူပါပဲဆိုတာတောင် ယုံဖို့
ခက်သည်။ ဒါတောင် အပြင်တံခါးနှင့် အရှေ့ဝရန်တာ
လောက်ပဲ မြင်ရတာ။ အခန်းထဲမှာလည်း တစ်ခန်းလုံး
သားသားနားနားလုပ်ထားမှာ သေချာ၏။ ကြယ်ဖြူကဆို
ပိုက်ဆံအရမ်းရှိကြတယ် ထင်ပါရဲ့ဟု ဆိုခဲ့သေးသည်။

ပြင်လိုက်တော့လည်း ချစ်စဖွယ်လေး နေချင်စရာ
လေး။ မဆိုးဘူးကွ၊ ဆေးအရောင်ရော၊ မီးအရောင်ရော၊
စတီးတန်းတွေရော၊ လိုက်ကာတွေလည်း ရှယ်ပဲ။ သေချာ
ပြင်တာပဲ၊ စိတ်လည်းရှည်တယ်ဟု ပိုင်ညက သဘော
ကျချီးကျူးနေမိသည်။

သူတို့လည်း အခန်းလေးကို ပြုပြင်ချင်စိတ်ပင်

ပေါက်မိသည်။

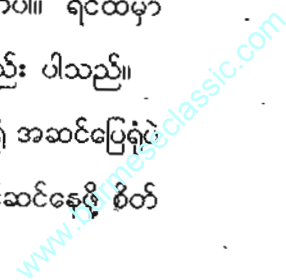
ဝရန်တာလေးက သိပ်ခမ်းနားတာပဲ၊ တကယ့်
နန်းတော်လေးအတိုင်းပဲဟု ကြယ်ဖြူက လှမ်းလှမ်းကြည့်
ကာ ငေးနေတတ်သည်။

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူစိတ်တိုင်းကျ အခန်းလေး
ကိုပြင်ဆင်ပေးဖို့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးထားလိုက်
၏။

ကြယ်ဖြူလည်း စိတ်ကူးကောင်းသူကလေးပါ။
သူများထက်တောင် အလှအပကြိုက်တတ်သေးတာ။
တစ်ဖက်ခန်းက အိမ်ရှင်မဂလေးထက် ဘယ်လိုမှ ညံ့
မကျန်နိုင်။ ပိုင်ည ယုံကြည်ထားမိ၏။

သူလည်း အမှတ်တမဲ့နေမိတာပါ။ ရင်ထဲမှာ
ဝေဒနာတစ်ခု ကပ်ငြိနေတာကြောင့်လည်း ပါသည်။

သူတို့အခန်းလေးကို နေလို့ဖြစ်ရုံ အဆင်ပြေရုံပဲ
ပြင်ဖြစ်သည်။ အနုစိတ်အသေးစိတ် ပြင်ဆင်နေဖို့ စိတ်

မကူးခဲ့။ ကြယ်ဖြူ လှတပတလေး နေချင်ရှာလိမ့်မည် ဆိုတာ သူ့များအခန်းလေးကို တငေးတမော ကြည့်နေ တာတွေ့မှပဲ သူ သတိပြုမိလာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘေးချင်းကပ်အခန်းကို မိသားစု တွေ ပြောင်းလာတော့ သူတို့အဖော်ရမည်။ အိမ်နီးနားချင်း အသစ်တိုးမည်။

ပိုင်ညနှင့်ကြယ်ဖြူက ဝမ်းသာအားရ ကြိုနေမိ ခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် ....

“ပိုင်ညရေ”

ဒရင်းဘက်ခိပေါ် လှဲချပြီး သိချင်းတိုးတိုးညည်း နေသော သူ့ကို ကြယ်ဖြူက ခေါ်လိုက်၏။

“ထမင်းစားမယ်လေ”

“အင်း ... ကျက်ပြီလား”

“ကျက်ပြီ”

ပိုင်ညက မီးဖိုဆောင်ဘက် ထလျှောက်လာ၏။

နီညိုက ကြယ်ဖြူ နယ်ဖတ်ထားသော ထမင်းကို

အားရပါးရ စားနေ၏။

“ဟာ ... ကိုယ့်ကို မစောင့်ဘူး”

ကြယ်ဖြူက ထမင်းစားနေပြီပဲ ပိုင်ည ဆိုမိသည်။

“အရမ်းဆာနေပြီ”

ပိုင်ညကို အသံတိုးလေးနှင့် ချဲ့လိုက်၏။

ပိုင်ညမျက်နှာ ပြုံးသွားပြီး ထမင်းစားနေသော

ကြယ်ဖြူနဖူးလေးကို နှာဖျားနှင့် ဖိကပ်မွှေးရှိုက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ နီညိုက ဝရန်တာဘက် ပြေးထွက်

သွားကာ တဝန်းဝန်း အဆက်မပြတ်ဟောင်တော့သည်။

ကြယ်ဖြူက မတ်တပ်ရပ်ဖို့ပြင်ဝေ

“ရတယ် ... နေနေ ... ကိုယ်သွားကြည့်လိုက်

မယ်” ဟု ပိုင်ညက လက်ကာပြပြီး ဝရန်တာဘက်

လျှောက်လာခဲ့၏။

နီညိုက တစ်ဖက်ခန်းကိုကြည့်ပြီး တိုးတိုးဟောင်

နေသည်။

“နီညို ... ဟေ့ တိတ်စမ်းကွာ၊ နားကိုညည်းနေ
ကာပဲ”

သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ အမြီးလှုပ်ပြသော်လည်း
ရှေ့ကိုမဲပြီး အဟောင်မပျက်။ ပိုင်ညလည်း နီညိုကို
ကောက်ချီဖို့အနားကပ်ကာ ခါးကိုင်ချရင်း တစ်ဖက်ဝရန်
တာကို ကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

လူက တောင့်တင်းငြိမ်ကျသွားလျက် ရင်ထဲမှာ
အေးစက်သွား၏။ မြင်လိုက်ရတာကို အလွန်အမင်း အံ့ဩ
သည်။

သည်အရိပ် သည်သဏ္ဍာန် သည်ပုံစံလေး၏
နွဲ့နှောင်းနူးညံ့မှုကို ခုလောက်မနီးလျှင်တောင် ခုလောက်
မလင်းရင်တောင် သူ ကွဲကွဲပြားပြား မှတ်မိသည်။ သူ့ဘဝ
တွင် ထိုမိန်းမတစ်ဦးတည်းကိုသာ စွဲလန်းမက်မောခဲ့ဖူး

တာပါ။

ပန်းရွှေကြာ။

ပန်းရွှေကြာပါလား။

မြင်သူလှည့်ကြည့် ငေးချင်လောက်အောင် ဖမ်း

စားနိုင်သော ဆံပင်ရှည်ရှည်များက လေမှာလွင့်နေသည်။

ဘေးကအခန်းကို ပြင်ဆင်နေတာသိပေမယ့်

ပန်းရွှေကြာတို့မှန်း လုံးဝမသိခဲ့ပါ။ တွေးလည်း မတွေးမိ။

ထင်လည်း မထင်တတ်။

နီညိုကို ကောက်ယူချီလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ

ကတုန်ကယင်နှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ

သည်။

ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ

သစ်လွင်နှေးတက်လာသလိုပါ။ မမြင်ရင်၊ မတွေ့ရင် ဝေး

နေကြရင် ပိုမကောင်းဖူးလား။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သွေး

အေး မေ့ပျောက်သွားမည်။

နီညိုကို ပွေ့ချီပြီး ပြန်လျှောက်လာသော ပိုင်ည

မျက်နှာကို ကြယ်ဖြူက လှမ်းကြည့်ပြီး ၎င်းမလည်နိုင်ပါ။

ပိုင်ညမျက်နှာက ဖြူရော်ငေးပွိုင့်လို့ပါလား။

စောစောက သည်လိုမဟုတ်။ ချက်ချင်းကြီး

ဘယ်လိုဖြစ်လာတာပါလိမ့်။ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်

နေပုံကို စဉ်းစားပြီး မှန်းဆမရနိုင်။

နီညိုကို သူ့ထမင်းပန်းကန်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်

၏။ နီညိုက ထမင်းပြန်စားနေသည်။

“ပိုင်ည . . . စားတော့လေ”

“ကိုယ်မဆာသေးဘူး”

ပိုင်ညက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ ကြယ်ဖြူ

‘ဟင်’ ခနဲဖြစ်ကျန်ရစ်ပြီး ထမင်းပင် စားမကောင်းတော့ပါ။

အသာကလေးထလာပြီး အခန်းတံခါးဟာကြည့်

သည်။

အိပ်ရာပေါ်လှဲချပြီး မျက်နှာကြက်ကို ပြူးနေ
အောင် စိုက်ကြည့်ငြိမ်သက်နေသော ပိုင်ညကို မြင်ရ၏။

တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ကြယ်ဖြူရင်ထဲ လေးပင်
နွမ်းကျသွားရပါသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ဟန်မလုပ်နိုင်
အောင် မူပျက်သွားတာ ဘာလို့လဲ။

သူ... သူ ပန်းရွှေကြာကို သတိရသွားလို့လား။
ညှော်ခန်းမှာ ကြယ်ဖြူ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်
နေမိသည်။

လူက ချက်ချင်းပဲအားယုတ်ကာ နုံးခွေသွားသလို
ထင်မိသည်။

အကျိုးအကြောင်းကို သွားမေးကြည့်ဖို့လည်း
ဝန်လေးသည်။ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ကြယ်ဖြူ ဘာကိုကြောက်နေမိ
မှန်းမသိ။

သူနှင့်ကြယ်ဖြူ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးတာ မှန်ပေမယ့်

တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်မရှိ။ ချစ်တာက
သပ်သပ် လက်ထပ်ဖြစ်တာကသပ်သပ်။ ချစ်သူကိုယ်စီ
ရှိခဲ့ဖူးတာကို ဘယ်မေ့ထားလို့ရပါ့မလဲ။

မချစ်ပါဘဲ နားလည်မှုတစ်ခုနှင့် ဖြစ်အောင်တည်
ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ကလေး။ တစ်ခါတလေ ထိုနားလည်
မှုလေးက ဟုန်းခနဲ ပျောက်သွားချင်သည်။

ပိုင်ညက ညှော်ခန်းကို ထွက်မလာ။ တီဗွီလည်း
လာမကြည့်။ ထမင်းလည်းမစား။ အခန်းအောင်းနေ၏။

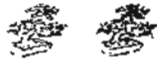
နီညိုက ကြယ်ဖြူခြေဖမိုးပေါ် မေးလေးတင်ကာ
ဝင်အိပ်နေ၏။ ထူးခြားစွာ တစ်အိမ်လုံး ခြောက်ကပ်နေ
သည်။

ဟိုရက်တွေတုန်းကတော့ ခုလို အေးစက်ခြင်း၏
အငွေ့အသက်ကို စိတ်ထဲမခံစားမိပါ။ ပိုင်ညနှင့်ကြယ်ဖြူ
ရယ်ရယ်မောမော ရွှင်ရွှင်ပျပျပါပဲ။ ပိုင်ည၏ အမူအယာက
ခုလေးတင် ပြောင်းလဲသွားတာ။

၂၀၂

ဆုလေးနွယ်(မုန်ကန်တက္ကသိုလ်)

အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တားကတစ်ကြောင်း
အမှန်ကိုဝန်ခံလိုက်လျှင် နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်ဖြစ်မှာ
က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကြယ်ဖြူ တိတ်တဆိတ်ပဲ နေမိ
တော့သည်။

“နီညို”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နီညိုက တစ်ဖက်အခန်း
ထဲကို လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။ ဖမ်းထားချိန်
မရလိုက်။ နီညိုက အပြေးလျှင်သည်။ သန်သည်။
တစ်ဖက် အခန်းတံခါးကလည်း ဖွင့်ထားတော့ သူ
ပြေးဝင်သွားဖို့ အဆင်သင့်။

“နီညိုရေ ... လာ ... လာ .. နီညို”

သူများအခန်းမို့ မသိသေးဘဲ ဝင်ရမှာ အားနာ
လျက် အခန်းဝကနေပဲ ပြန်ခေါ်လိုက်၏။ ဘေးခန်းကို

ဘယ်အချိန်ကများ လူသစ်တွေ ပြောင်းလာခဲ့သလဲမသိ။
ညတုန်းက နီညို အဲဒီဘက်ကို ဝရန်တာကနေ အရမ်း
ဟောင်နေခဲ့သေးသည်။

ညက ကြယ်ဖြူ၊ ဝရန်တာပင် မထွက်ဖြစ်ပါ။
ပိုင်ညနှင့်လည်း အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့
ပါ။

“နီညိုရေ ... နီညို၊ လာခဲ့ဦး ... နီညို”

အခန်းဝမှာ ရပ်ခေါ်နေပေမယ့် နီညိုက လုံးဝ
ထွက်မလာ။

ပိုင်ညကလည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးနေသည်။

“တော်တော်ဆိုပါလား နီညို”

ခြေနှစ်လှမ်းရှေ့တိုးကာ တစ်ဖက်ခန်းတံခါးပေါက်
ဝအထိ သွားရပ်လျက်ခေါ်သည်။

“ဪ ခွေးလွတ်သွားလို့လား”

စကားသံနှင့်အတူ အခန်းထဲက ရိပ်ခနဲထွက်လာ

သူ့ကို မမြင်ရခင်မှာပင် စိတ်ထဲလန့်ဖြန့်သွားရသည်။
နေရှင်။

နေရှင်ပါလား။

သူ့အသံကို ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာကြား
ကြား မှတ်မိပါသည်။

စူးစိုက်မော့ကြည့်နေသော မျက်လုံးတွေက စိုက်
တန့်ငြိမ်သက်လျက် နှုတ်ခမ်းတွေ အစိုဓာတ်ပြယ်ကာ
ခြောက်သွေ့သွားသလို ခံစားရသည်။

တကယ်ပဲ နေရှင်ပါလား။

မယုံချင်။ အကြည့်မှားတာပဲ ဖြစ်ချင်သည်။

ကြယ်ဖြူတို့အခန်းဘေးကို ပြောင်းလာတာ သူတို့
နှစ်ယောက်လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။

လုံးဝမထင်မှတ်တာမို့ သတိလက်လွတ် ပြုံး

ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

နေရှင်က သွေးဇေးဇွာပဲ ပြုံးပြသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်ရတာကို သူက ဘယ်
လိုမှမနေ။ မျက်နှာလည်း မပျက်။ ကြယ်ဖြူမှာသာ ရင်ထဲ
လှိုက်ခနဲအေးပြီး လစ်ဟာသွားရတာ။

သူကတော့ အောင်နိုင်သူကိုး။

“ခွေးလေး ခေါ်မလိုလား။ ရပါတယ် ဝင်ခေါ်ပါ”

ကြည်လင်သောအသံနှင့် ခွင့်ပေး၏။

“ဟင့်အင်း”

ကြယ်ဖြူ ခေါင်းရမ်းဖြစ်သည်။

သူတို့အခန်းထဲကို မဝင်ချင်ပါ။ သူတို့မှန်းသိလျှင်
အခန်းဝမှာတောင် လာရပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်။ မသိလို့သာ။

ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေချင်လှသည်။

“ရပါတယ် ... ဝင်ခေါ်လိုက်”

“နေပါစေ၊ ထွက်လာမှပဲ ခေါ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ စိတ်ချပါ။ ဒီဘက်မှာပဲ

ရှိမှာပါ။ သူ လျှောက်ဆော့နေမှာပေါ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

နီညိုကို ကြယ်ဖြူ တအားဒေါသဖြစ်မိသည်။

သူက အိမ်သည်စရာလား။ မာနမရှိတဲ့ကောင်။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ကြယ်ဖြူ ကျောခိုင်းလိုက်

၏။

သစ္စာမရှိသော နေရှင်နှင့် စကားအပိုမဆိုချင်ပါ။

ရင်ထဲမှာ နာနေသေးသည်။

ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။

နေရှင်က ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကြယ်ဖြူ အခန်း

ထဲဝင်ပြီး တံခါးကို ဂျိန်းခနဲပိတ်လိုက်၏။ ပင့်သက်တစ်ချက်
ငိုက်မိပါသည်။

ဆံပင်တွေ ရေသုတ်နေသော ပိုင်ညက် ကြယ်ဖြူ

ဆီ လှမ်းကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက အတွေးများစွာ
နှင့်၊ ကြယ်ဖြူ မျက်နှာပေါ်မှာသာ အဖြေရာနေမိပါသည်။

တစ်ဖက်ခန်းကို နီညိုပင်သွားလို့ ကြယ်ဖြူ အော်

ခေါ်နေတာ ရေချိုးခန်းထဲက လွှက်လာတော့ ကြားလိုက်

သည်။

သူ့ အခြေအနေကို အသာကလေးပဲ ကြည့်နေ
လိုက်၏။

တံခါးပိတ်ပြီး ကြယ်ဖြူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်တာ
ဝေ ဘဲမြင်သည်။

နေရှင်နှင့် ပန်းရွှေကြာမှန်း ကြယ်ဖြူ သိသွားပြီး
တစ်ဖက်ခန်းက စုံတွဲအသစ်ကို ကြယ်ဖြူ မြင်
တွေ့ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

မျက်နှာလေးပျက်ပြီး မရယ်မပြုံးနိုင်အောင် ဖြစ်
လာတာကိုကြည့်ရုံနှင့် သိလိုက်၏။

ကြယ်ဖြူက တံခါးကို ဖွင့်ပြီး မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ်
လိုက်၏။

ဘယ်တော့မှ သတိမရချင်ပါ။

ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ချင်ပါ။

တစ်သက်လုံး အမှတ်တမဲ့ပင် မကြုံဆုံပါရစေ။

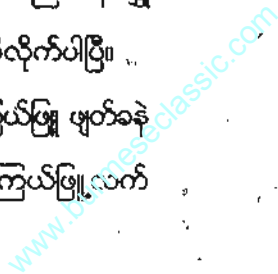
ဟု ဆုတောင်းခဲ့တာ မပြည့်ပါလား။ သူ့ကို စိတ်နာသည်။
စူးနစ်နေအောင် မျက်ရူ၏။ မုန်းတီးစိတ်သည် တကယ်
တန်းတော့ အချစ်ကနေ ဆင်နွှဲသက်လာခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

သိပ်ချစ်တော့ သိပ်နာသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်
သွား၏။ သူတို့ ဘာလို့ ဘေးခန်းကို ပြောင်းလာရတာလဲ။
နေရှင်မျက်လုံးတွေ အပြုံးတွေ ကြည့်ရတာ
ဘေးမှာ ကြယ်ဖြူတို့ရှိနေတာကို သိထားပြီးပုံပါ။

သိသိချည်းနှင့် ပြောင်းလာတာ အံ့သည်။
နိုင်တာကို လာကြွားနေတာလား။ ဘယ်လောက်

ထိ နှိပ်စက်ချင်သေးတာလဲမသိ။ ဘာပဲပြောပြော ညက
နီညိုကို ဝရန်တာမှာ ထွက်ခေါ်ပြီး ပိုင်ည မစားနိုင် မအိပ်
နိုင် မပြောနိုင် မဆိုနိုင် ဝိုင်တွေထိခိုက်သွားခဲ့သည်။ ပန်းရွှေ
ကြာကို မြင်လိုက်လို့ပဲဆိုတာ အတတ်သိလိုက်ပါပြီ။

အေးစက်စက် အတွေ့ကြောင့် ကြယ်ဖြူ ဖျတ်ခနဲ
မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်မိသည်။ ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူလက်

ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်ဖျစ်ညှစ်လိုက်တာပါ။ ရှေ့တည့်တည့်
မှာရပ်ပြီး ကြယ်ဖြူကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ အားပေး
သလို ပြုံးပြသည့်။ ခေါင်းခါပြသည်။ မခံစားစေချင်ပါ။

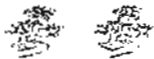
ကြယ်ဖြူကိုယ်လေးကို လက်မောင်းဖွန်းမှ ဆွဲယူ
ကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းပိုက်ထွေးထားလိုက်၏။

“ကိုယ်တို့ အရုံးမပေးဘူး ကြယ်ဖြူ”

ပိုင်ညက ဆုံးဖြတ်ထားတာကို တိုင်ပင်၏။

“အင်း”

မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာရင်း ခေါင်းညှိတ်မီ
ကာ ပိုင်ညကို ကြယ်ဖြူ တင်းတင်းပြန်ဖက်တွယ်ထား
မိပါသည်။

တံခါးဘဲလ်သံကြောင့် ကြယ်ဖြူက ပိုင်ညရင်ခွင်
မှ ရုန်းထွက်ပြီး ဆံပင်တွေတစ်ချက်သပ်လျက် တံခါးကို
ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီကောင် ဆော့လို့ဝပြီ၊ ပြန်မယ်တဲ့ ဒီတံခါး
ရှေ့မှာ လာစောင့်နေတယ်၊ တော်ကြာ အောက်ဆင်းပြေး
သွားမှာစိုးလို့”

နေရှင်၏ ရှင်းပြမှုတွေ မပြီးခင်မှာပင် နီညိုက
အိမ်ထဲလှစ်ခနဲ ခုန်ပေါက်ဝင်ပြေးသွား၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

ပြောသင့်ပြောထိုက်သော စကားကို ဆိုလိုက်ရ
၏။

ပိုင်ညက တံခါးနှင့်ကွယ်နေတာမို့ နေရှင် မြင်ပုံ
မရ။

ကြယ်ဖြူက အပြုံးတစ်ခုနှင့် တံခါးပြန်ပိတ်ဖို့ပြင်
ခိုက် ...

“ကြယ်ဖြူ ခဏလေး ... စကားနည်းနည်း
ပြောချင်လို့ပါ”

ဟု နေရှင်က အလောတကြီး ခွင့် ယ်း၏။
တံခါးချပ်ကို ဆွဲထားသောကြောင့် ကြယ်ဖြူ

လက်ကလေး ရပ်တန့်သွားရသည်။ သူ့ကို လှမ်းကြည့်မိ
သည်။

“...ကို ... အဲ ... ကျွန်တော်”
နေရှင်က နှုတ်ကျိုးနေခဲ့သလို ဦးဆုံးသုံးနှုန်းမိပြီး

မှ ပြင်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကြယ်ဖြူအပေါ် မတရားသလို ဖြစ်
ခဲ့တယ်။ မှားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော်ကို ကြယ်ဖြူ
ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပိုင်ညက တံခါးအကွယ်မှ ကြားနေရတာမို့
အံ့ကြိတ်မိသည်။ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်
သေးသည်။

လောဘတွေ ကြီးလှသည်လား။
တစ်ဖက်လူကလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ ခံစားချက်နဲ့

နှလုံးသားနဲ့ပါ။ လွယ်လွယ် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား။
ကိုယ့်မိန်းမကို သူ့နှုတ်ဖျားက တဖွဖွခေါ်နေတာ

လုံးဝမကြိုက်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ အရင်အသုံးအနှုန်းအတိုင်း
ကိုကိုဟု သုံးလိုက်တာကို နားခါးလှ၏။ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

အိပ်မက် မမက်ချင်နှင့်။
ပိုင်ညအတွေးတွေ ဘာလောင်ဆူသွား၏။

ကြယ်ဖြူမျက်နှာလေးကိုတော့ မြင်နေရသည်မို့

မျက်လွှာလေးချိုငြိမ်သက်နေတာ ခံစားမှုပါသော ပုံစံလေး
ကို စိတ်ပျက်ရမလား၊ ဒေါသဖြစ်ရမလား၊ စာနာနားလည်
ပေးရမလားပင် မသိတော့ပေ။

ပြတ်ပြတ်သားသားလည်း မရှိ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
လည်း မရှိ။

အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့တာ ခုထက်ထိ နလန်မထူနိုင်သေး
တာ ပေါ်လွင်လွန်းတော့ သူ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ်တို့က တစ်သင်းတည်း တစ်ဖွဲ့တည်း။

တစ်ဖက်ကို အနိုင်ရဖို့ပဲ သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားရမှာ။

မင်း စိတ်မပျော့စမ်းပါနဲ့ ကြယ်ဖြူရယ်။

ခွင့်လည်းမလွှတ်နဲ့။ အရှုံးလည်း မပေးနဲ့။

“ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်မကောင်း
ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ သိပ်လွန်သွားသလို
ဖြစ်ခဲ့တယ်”

ကြယ်ဖြူက မျက်လုံးလေးရွှေ့ပြီး ပိုင်ညဆီ ကြည့်
သည်။

ပိုင်ညက မကျေမနပ်ရှိနေပါလား။

“အဲဒါတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့၊ ကြယ်ဖြူ စိတ်မဝင်
စားဘူး”

ချက်ချင်းပဲ စကားဖြတ်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်၏။

ပိုင်ည တစ်ခုခုဝင်ပြောမှာ စိုးလို့ပါ။

ရန်တွေဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးသည်။

ခုအချိန်မှာတော့ ကြယ်ဖြူအတွက် အရေး
အကြီး ဆုံးသူက ပိုင်ညပါ။

နေရှင် မဟုတ်တော့ပေ။

ပိုင်ညအတွက်လဲ ပထမဆုံး စဉ်းစားမိ၏။

နေရှင်မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ထပ်ပြီး ရူးသွပ်
ပျော်ဝင်နစ်မွန်းမနေချင်တော့ပေ။ ရုန်းထွက်ခွင့်ပေးပါ။

ကြယ်ဖြူက ပိုင်ညအင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲပြီး ပိုင်ည

ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာတက်ကာ ငြိမ်နေမိပါသည်။
 သူ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်သည်။
 သူ စိတ်ပျက်သွားမှာ ကြောက်သည်။
 သူ စိတ်မချုပ်မှာ ကြောက်သည်။
 ဘယ်လိုခံစားမှုဝေဒနာမှ ပိုင်ညကို မပေးချင်။
 သံသယလည်း မဝင်စေချင်။ ဇဝေဇဝါလည်း
 မတွေးမိစေချင်ပါ။

ဟိုတုန်းက နေရှင်ကို အရူးအမူးချစ်ခဲ့ပေမယ့်
 အခုချိန်မှာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ လမ်းခွဲခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။
 ဝေဒနာတွေတောင် ဟောင်းခွမ်းနေခဲ့ပြီးမှ ပြန်မနွှေးချင်
 တော့ပါ။

“ဘာသဘောနဲ့ လာတောင်းပန်နေတာလဲ၊ ခွင့်
 လွှတ်စေချင်တာ တစ်ခုတည်းပဲလား။ ကိုယ် နားမလည်
 ဘူး”

ဟော ... သူ သံသယဖြစ်လာပြီ။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လာရှုပ်နေမှန်းမသိဘူး”
 ကြယ်ဖြူကိုယ်လေးကို ပခုံးစွန်းမှကိုင်ပြီး ဖယ်ခွာ
 စေလျက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ဆိုဖာဆီလျှောက်သွားထိုင်
 ချသည်။

မှုန်တင်းနေသည့် ပိုင်ညမျက်နှာကို မမြင်လိုပါ။
 ငြိုငြင်သောစကားတွေ ပိုပြီးမကြားချင်။

“ကြယ်ဖြူ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ခွေး ကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်း။ နီညိုတို့က
 တော့ ဖာတ်လမ်းထွင်နေပြီ”

ခွေးလေးကို အသားလွတ်ကြိမ်းမောင်း ဒေါပွ
 သွားပြီ။

“အင်း ... ကြယ်ဖြူ သတိထားပါမယ်”

“နီညိုဝင်သွားလည်း လိုက်မဝင်နေနဲ့”

“ရှင်”

ကြယ်ဖြူကို သူ မယုံကြည်ဖူးလား။

သူ့စကားက စိတ်မချရုံတင်မကဘဲ မယုံကြည်

တာ ပေါ်လွင်၏။

ကွယ်ရာမှာ ကြယ်ဖြူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြ

လျှင် သစ္စာမရှိနိုင်မှာ စည်းမရှိနိုင်မှာ သူ စိုးရိမ်နေတာလေ။

ဒါမှမဟုတ်... ကြယ်ဖြူကို လျှော့တွက်အထင်

သေးတာလား။

မခွဲချင် မခွဲရက်ဖြစ်အောင် ချစ်ခဲ့ရသော ရည်းစား

ဟောင်းတော့ ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် ကြယ်ဖြူမှာ သစ္စာ

တို့ စောင့်စည်းမှုတို့ ကျင့်ကြံမှုတို့ ရှိပါသေးသည်။

ပိုင်ညရှေ့မှာရော နောက်ကွယ်မှာပါ ကြယ်ဖြူ

သစ္စာမမဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကြယ်ဖြူကို ရက်ရက်စက်စက်

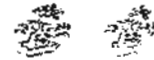
ထားရစ်ခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သည်ဘဝ

သည်တစ်သက်တော့ ရင်ခုန်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ရွံ့ရှာမုန်းတီးစိတ်ပဲ ရင်ထဲ ပြည့်နေသည်။

ကြယ်ဖြူကို ယုံပါ။ ယုံထားပေးပါ။

ပိုင်ညကို ကြယ်ဖြူလည်း ယုံထားချင်ပါတယ်။

တံခါးဘဲလ်မြည်လာချိန်မှာ ကြယ်ဖြူက ဟင်း
ချက်နေသည်မို့ ပိုင်ညပဲ အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဖွင့်လ
လိုက်သည်။

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
အခန်းဝမှာ ရပ်နေတာမြင်ရသည်မို့ လူမှုရေးအရ
ပြုံးပြရင်း ဘာပြောမလဲ စောင့်နေလိုက်၏။

“ဒီဘက်အခန်းက ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

အမှန်ဆို မေးစရာမလို၊ တံခါးသုံးထပ်စလုံး ပိတ်
ပြီး သော့ခတ်ထားတာ မြင်နေရသားပဲ။

“အင်း... မရှိဘူးထင်တယ်”

သူလည်း သည်ထက် မသေချာ။ သော့ခတ်
ထား တာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။

“ခက်ပါပြီ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ လာဖြစ်တာ မဟုတ်
ဘူး၊ မအားဘူး၊ တစ်ခုလောက် ကူညီပါလားဟင်”

ပိုင်ည မဟတ်သာဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“ဘာပြောပေးရမလဲ”

ထိုအမျိုးသမီးက အိတ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံအယ်ဘစ်
တစ်ခုထုတ်ယူပြီး ပိုင်ညကို ပေးပါသည်။ သူ အံ့အားသင့်
သွားသည်။

“အဲဒီ အယ်ဘစ်လေးကို ပေးပေးပါ။ နောက်မှ
ကျွန်မ ပုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဗျာ”

ပိုင်ည ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

အိမ်နီးနားချင်းမို့ အပန်းမကြီးသော ကိစ္စကို

ထုတ်ဖို့လည်း မသင့်ပါ။ ဒါလေး ယူထားရတာ ပြဿနာ
မရှိလောက်ပါဟု ထင်ရသော်လည်း သူတို့က အတိတ်
ဇာတ်လမ်းကိုယ်စီနှင့်ပါ။

“ပေးပေးပါနော် ဖြစ်မလား”

တွေတွေဝေဝေနှင့် လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော်”

တစ်ဘက်ကတော့ အဆင်ပြေသွားပြီမို့ ကျေးဇူး
တင်စကားပင် ပြောသွားခဲ့သေးသည်။ သူ့မှာသာ အယ်
ဘစ်တစ်ခုနှင့် ကြယ်ဖြူကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ ဟု စိတ်
ပူမိပါသည်။

ကြယ်ဖြူက တစ်မျိုးတစ်မည်များ ထင်သွား
မလား။

ဓါတ်ပုံအယ်ဘစ်မို့ ဖွင့်ကြည့်ရကောင်းနိုး မဖွင့်
ကြည့်ဘဲ ထားရင်းနှင့် ချီတုံချီတုံ ဖြစ်လျက် စားပွဲပေါ်
သွားတင်ထားလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

တံခါးဘဲလ်သံ ကြားလိုက်တာမို့ ကြယ်ဖြူက ထွက်လာမေးသည်။

“ဟိုဘက်ခန်းက ညဉ့်သည်ပါ”

“ဪ”

“တံခါးဂိတ်ထားလို့ ဓါတ်ပုံအယ်ဘမ်ပေးထားခဲ့တယ်”

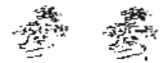
“ဟုတ်လား”

ကြယ်ဖြူက အယ်ဘမ်ကို ကောက်ယူလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလေး ပျက်သွားရှာသည်။ သူ ဘာမှထင်ဖြောမနေပဲ ရေချိုးဖို့ ရေချိုးခန်းဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ တမင်ယူထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ကြယ်ဖြူရယ် ဟု စိတ်ထဲကတော့ ရှင်းပြနေမိသည်။

အပြင်မှာတော့ ရှင်းပြကာမှ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်ကြီး နေပြီလားဟု ကြယ်ဖြူသံသယဝင်မှာ စိုး၏။

ဓါတ်ပုံအယ်ဘမ်ကို ကဖျတ်ဖျတ်လှန်လျောကြည့်ခိုက်မှာ ပန်းရွှေကြာ၏ ရောင်စုံအလှအပများကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။

သူ့ကို ကြယ်ဖြူဘယ်လို ထင်မှာလဲ။

သူက လက်ခံယူထားခဲ့တာမို့ ကြယ်ဖြူက စားပွဲ
ပေါ်မှာပဲ နေရာမရွေ့တင်ထားသော ထိုဝါတ်ပုံအယ်တစ်
ကို ကြယ်ဖြူသွားပေးမည် မဟုတ်ပါ။

လောကကြီးမှာ ကြယ်ဖြူ အမုန်းကြီး မုန်းမိတာ
ပန်းရွှေကြာဆိုသော မိန်းကလေးပါ။

ပန်းရွှေကြာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကြယ်ဖြူ
အထိနာထားခဲ့သည်။ ကြယ်ဖြူရည်းစားကို လူယူသွား
သော မိန်းမအဖြစ်လည်း နာသည်။ မုန်းသည်။ မျက်
သည်။ ခုတစ်ခါ ကြယ်ဖြူခင်ပွန်း၏ ရည်းစားဟောင်း

အဖြစ်လည်း ခါးသီးမုန်းတီးသည်။ အမုန်းနှင့် အမျက်က နှစ်ထပ်ကွမ်းသွား၏။

လှေကားအဆင်းအတက်မှာ ဆုံတော့ ပိုင်ညကို စိုက်စိုက်မတ်မတ် မလွှဲတမ်းကြည့်သွားခဲ့တာ ဘေးကနေ မြင်ရသည်။

မိန်းမချင်းမို့ ထိုအကြည့်ကို ကြယ်ဖြူမကြိုက်။ ရတက်မအေးနိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူသွားရသည်။

သူပဲ ပိုင်ညကို ထားခဲ့ပြီး နေရင့်ကို ရွေးသွားခဲ့ တာ ခုမှ လွမ်းသလိုလို မှားသလိုလို နောင်င ချ သလိုလို သံယောဇဉ် မကုန်သလိုလို လာလုပ်နေသည်။

နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး တီဗွီကြည့်နေခိုက်မှာ ပိုင်ညက ခါတ်ပုံအယ်ဘစ်လေးကောက်ယူပြီး တံခါးဖွင့် လိုက်သည်။

တံခါးကို ပြန်စေ့ပြီး တစ်ဘက်ခန်းကို တစ် ဒေါက် ဒေါက်ခေါက်လိုက်သံ ကြားရ၏။ ဘဲလ်မတီးဘဲ

တံခါး ခေါက်တတ်တာ ပိုင်ညအကျင့်။

ကြယ်ဖြူစိတ်နှစ်ခွနှင့် ဆုံးဖြတ်မရအောင် ရှိသည်။

ထပြီးပိုင်ညကို တံခါးအသွားကြည့်နေရမလား။ တီဗွီပဲ ဆက်ကြည့်နေရမလား။ သေချာတာက တီဗွီထဲ စိတ်မရောက်နိုင်တော့။

ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် စိတ်လည်း တိုမိသည်။

နှုတ်ခမ်း မသိမသာ စူးမိပြီး ဆိုဖာကို ဘုန်းခနဲ ပစ်မှီချလိုက်၏။ ဂရုမစိုက်ချင်ပါ။ သူတို့ဟာ သူတို့အကြည့် ချင်းဆုံဆုံအပြုံးချင်း ဖလှယ် ဖလှယ်။ အရေးမလုပ်ချင်။

ခေါင်းပေါ် လက်နှစ်ဘက် ယှက်တင်ကာ တီဗွီ ကိုပဲ သဲသဲမဲမဲ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပိုင်ညက တံခါး ခေါက်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

တံခါးချပ်ကလေး ဖျတ်ခနဲ အပွင့်မှာဆည်းလည်း သံချိုချိုကလေးကို ကြားရပြီး လှုပ်ခါသွားသော ရွှေရောင်

ငွေရောင် အချောင်းလေးများကို မြင်ရ၏။

“ဟင်”

ပန်းရွှေကြာက တစ်ဆက်တည်း ဂါဝန်ရှည်၊

အနီရဲ ကလေးနှင့် လယ်သာကုတ်၊ ချိုင်းကျယ်လက်ပြတ်
ကလေးကို ဝတ်ထားတာမို့ တော်တော်လှနေသည်။

တစ်နေရာရာ သွားမည့်ပုံ ကလေးပါ။

“မနက်က အယ်ဘမ်လာပေးသွားလို့”

ပိုင်ည အကြည့်လွှဲပြီး အယ်ဘမ်ကို လှမ်းပေး
လိုက်သည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဖုန်းဆက်
ပြောတယ်”

ပန်းရွှေကြာက ဓါတ်ပုံအယ်ဘမ်ကို လှမ်းယူပြီး
သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖွားကျားဆိုတာ သဘောထားကြီးရမယ်
မဟုတ်လား။ မခေါ်မပြော ဖြစ်နေရအောင် သူ ကလေး

မဆန်ချင်ပါ။

“မောင်”

မမျှော်လင့်သော ခေါ်သံကို ခုတ်တရက် ကြား
လိုက်ရသည်။

“ဟင်း... ကိုပိုင်ည”

ချက်ချင်းပဲ အခေါ်အဝေါ်ပြင်သည်။

သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ရွှေကြာ စကားခဏလေး ပြောချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့တုန်းပြန်မှုက အေးစက်သက်လွန်းနေမှာ
အမှန် ပါ။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ဟင်”

“ဘာကို မေးတာလဲ”

“ကိုပိုင်ည လက်ထပ်လိုက်တာ သိပ်မြန်ကလဲ
နော်”

ကိုယ်က ရင်ကွဲနာကျပြီး တစ်ခုံစိမ့် ခံစားနေရဦး
မှာလား။ အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်တာလား။

“ကိုပိုင်ည ကောင်မလေးက နေရှင်ရည်းစား
ဟောင်းကလေးဆို”

ဒါဟာ သိပြီးသား ကိစ္စပါ။ ပြန်ပြောနေစရာ
မလို။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တာ ဘယ်သူနှင့်
မှ ဘာမှမဆိုင်။ အရုံးတစ်ခုကို ပြန်ဆယ်ယူဖို့ပါ။

ဇော်ကားခံစားရတာတွေကို ငဲ့မခံနိုင်လို့ပါ။

“ကို ပိုင်ည ပျော်ရဲ့လား”

ပိုင်ည ပန်းရွှေကြာကို စူးခနဲ ကြည့်မိသည်။

ကိုယ့်တဝကို မပျော်ဘူးလို့ မင်းက ထင်သလား။

မင်းကလွဲရင် ကိုယ့်နှလုံးသားက တခြားမိန်း
မတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ် ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့
မင်းယုံကြည်နေခဲ့သလား။ အထင်ကြီးလှချည်လား

ရွှေကြာ။

မင်းကိုပဲ မက်မောစွဲလန်း နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်
ကိုမင်းလျှော့တွက်ထားသလူ့။

အရင်တုန်းက မင်းအပေါ် ရူးသွမ်းမတတ် ကြွ
ဆင်းခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုအချိန်မှာ မာနနဲ့
တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် အမြတ်နိုးဆုံး
ပါပဲ။

“မေးကြည့်တာပါ”

ရွှေကြာက မျက်လွှာလေးချပြီး တိုးတိုးကလေး
ဆိုသည်။

“ပျော်ပါတယ်၊ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းနေတာပဲ
လေ”

ပိုပိုသာသာသာ ဖြေမိသည်။

“ရွှေကြာကတော့ မပျော်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“ဟင်”

ရွှေကြာစကားကြောင့် ပိုင်ည ဘာဆက်ပြောရ မှန်းပင် မလိ။

ဒါ .. နောင်တစကားလား။

ကိုယ်ကျေနပ်အောင် နှစ်သိမ့်တာလား။

အပြစ်မယူချင်ရင်အောင် တမင်ပြောတာလား။

“လူကြီး မိဘစကားဆိုတာ နားထောင်နိုင် သလောက် ကောင်းပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ရွှေ ကြာ မပျော်တော့တာအမှန်ပဲ”

ပန်းရွှေကြာက ဖျတ်ခနဲမော်ကြည့်လာတာမို့ ထို မျက်လုံးများကို သူ့ရှောင်နေမိပါသည်။

“ကိုပိုင်ညကို ပြောင်းလာတဲ့နေ့ကတည်းက တွေ့တယ်”

“အင်း”

“ရွှေကြာကို စိတ်နာနေမှာပဲနော်”

ပိုင်ည ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။

စိတ်ထဲမှာကို မရှိတော့လို့ စိတ်မနာတော့ပါဘူး

ရွှေကြာ။

“ဟို ... ခွေးလေး အိမ်ထဲကို ပြေးပြေးဝင်လာ တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြယ်ဖြူခွေးလေးပါ”

“ဟွန့် ... ရွှေကြာက ခွေးကြောက်တယ်၊ ရွံ့လည်းရွံ့တယ်”

ပိုင်ည မျက်နှာပျက်၏။

“အပြင်မထွက်အောင် ကြယ်ဖြူထိန်းတတ် တယ်”

“ခွေးများ ရွံ့စရာကြီး၊ ဘာလို့မွေးတာလဲ”

ပန်းရွှေကြာက မဆိုတာတွေ ဝင်စွက်လာ သည်။

သူ့ကိုစွဲမဟုတ်တာတွေ မေးမြန်းလာ၏။

ပိုင်ည မဖြေပါ။ ဖြေစရာလည်း မလိုပါ။

“ကိုပိုင်ညွန့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်
သေးတယ်”

သူပြုံးရုံ ပြုံးနေဖြစ်သည်။

“ရွှေကြာအပေါ် အထင်လွဲပြီး အမြင်မကြည်ဖြစ်
နေတာတွေ နားလည်ပေးနိုင်အောင်လို့ပါ”

သိပ်ကို နားလည်ပါတယ် ရွှေကြာ။

ဘယ်လိုသစ္စာမဲ့ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို ဘယ်လို
စော်ကားခဲ့တာ အားလုံးကို ကိုယ်သိပါတယ်။

သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။ ခုမှ ဘာတွေလာဖြေ
ရှင်းနေတာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိပါဘူး။

“ကျွန်တော် ထမင်းစားတော့မလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

သူ စကားဖြတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အခန်းထဲပြန်ဝင် တံခါးပိတ်ပြီး ကြယ်ဖြူဆီ လှမ်း

ကြည့်သောအခါ ဆိုဖာမှာ မှီကပ်နေတာ တွေ့ရ၏။

သူ့ဘက်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ စောင်းငဲ့မကြည့်။

သူ ကြယ်ဖြူဘေးမှာ သွားဝင်ထိုင်သည်။

အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ တီဗွီဇာတ်လမ်းဆီ

ကြည့်နေလိုက်၏။

ခဏအကြာမှာ ကြယ်ဖြူက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း

ရှိုက်ကာ သူ့နှောက်ကျောမှာ မျက်နှာလေးကပီပြီး သူ့ကို

သိုင်းဖက်လာ၏။ ကြယ်ဖြူ လက်ကလေးကို သူ ဆုပ်ထွေး

ထားမိပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားမဆိုမိပါ။

ထိတ်လန့်မှုသည် ကိုယ်စီနုလုံးသားမှာ ကိန်းဝပ်

နေခဲ့ပြီ။

ပိုင်ညွန့်က ကြယ်ဖြူလက်ကလေးကို ဖြေဖြတ်

ကာ အသာအယာ ဖက်ထွေးထားလိုက်၏။

သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ကြယ်ဖြူ ပျောက်သွားမှာ

စိုးထိတ်လာ၏။ နေရှင်က ကြယ်ဖြူကို စိတ်မကုန်သေး

သလို စကားဆိုသည်။

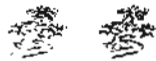
သူ ကြယ်ဖြူကို ချစ်မိပြီလေ။

ပန်းရွှေကြာ၏ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ယူထားရတာ ပြန်ပေးရတာ စိတ်ကုဉ်းကြပ် မွန်းအိုက်လှသည်မှာ ကြယ်ဖြူ သံသယဝင်မှာစိုးလို့ တစ်ခုတည်းကြောင့်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချသည်။

ကြယ်ဖြူ အတွက်သာ ရင်ထဲပူနေမိတာ။

သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩလာမိတော့သည်။

ကြယ်ဖြူဟာ တကယ်ပဲ သူ့အတွက် အဲဒီလောက် အရေးကြီးခဲ့ပြီလား။

အိမ်တက်လာဖိတ်တော့ သွားဖို့မသွားဖို့ တွေဝေနေမိကြသေးသည်။ နောက်မှ ကြယ်ဖြူက ...

“ပိုင်ညပဲ သွားလိုက်ပါ” ဟုဆို၏။

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ကြယ်ဖြူ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

“တစ်ယောက်တည်း သွားစရာလား။ ဘယ်ပွဲပဲ တက်တက် ကြယ်ဖြူပါမှ ဖြစ်မယ်”

ပိုင်ညစကားကြောင့် ကြယ်ဖြူ မျက်နှာလေး ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိသည်။

“တော်ကြာ လူပျိုမှတ်ပြီး ကောင်မလေးတွေ ပစ်မှားကုန်ရင်ခက်မယ်ကွ”

သူ နောက်လိုက်တာကိုပင် နှုတ်ခမ်းက စုချင်သည်။ ရယ်မနေနိုင်ပါ။ ဘယ်အချိန်ကများ အဲဒီလောက် တွန့်တိုသွားမိတာလဲ။

“ပြီးတော့ သူတို့အိမ်ဆိုတော့ ကြယ်ဖြူပါ လိုက်ခဲ့ရင် ပိုကောင်းမလားလို့ပါ။ မသွားတော့လည်း ဘေးချင်းကပ် အနီးဆုံးက မလာဘူးဖြစ်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ လိုက်ပါ့မယ်”

ကြယ်ဖြူ ခေါင်းညိတ်ရတော့သည်။

ခုတလော တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့ကြောင့်ပဲ ကြယ်ဖြူတို့မှာ စဉ်းစားရ၊ တိုင်ပင်ရ၊ စိတ်ရှုပ်ရနှင့် တစ်ခါတလေဆို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပင်မပြောနိုင်လောက်အောင်ပါ။

“စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တော်တော်လှုပ်

နိုင်လွန်းပါသည်။

ငွေရောင်ဝတ်စုံလေးဝတ်ပြီး ပိုင်ညလက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လျက် နေရှင်နှင့် ပန်ရွှေကြာတို့၏ အိမ်တက်ပွဲတို သွားရတာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဂုဏ်ယူကျေနပ်မဆုံးအောင်ရှိလှ၏။

ပိုင်ညကလည်း တိုက်ပုံ အဖြူကလေးနှင့် တကယ့်ကို သန့်ပြန့်ခန့်ငြားလွန်းလှပါသည်။

“ဪ ... လာ ... လာ”

နေရှင်က ဦးဆုံးမြင်သွားပြီး ကြိုဆို၏။

ကြယ်ဖြူကိုသာ တည့်တည့်ကြည့်လျက် လက်တွေ ဆန့်တန်းလာပြီး ဆွဲခေါ်မတတ်ပါပဲ။

ပိုင်ညမျက်နှာက တင်းသွား၏။

ကြယ်ဖြူကို အဲဒီလောက်ကြည့်တာ လုံးဝမကြိုက်။ ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းတစ်ခု နှလုံးသားကို ဗဟိုပြုလာသည်။

ပိုင်ည၏ အေးစက်သောမျက်လုံးများကြောင့်
ကြယ်ဖြူက စိုးရိမ်ပြီး ပိုင်ညဘေးကို ပိုကပ်သည်။

သည်အနေအထားမှာ နေရှင်က ကြယ်ဖြူကို
ဆွဲခေါ်ယူသွားလို့ လုံးဝမရပါ။

သို့သော် ကြယ်ဖြူနှင့် ပိုင်ညကို သံသယနှင့်
ဝေးသွားအောင် နေရှင် လုပ်နိုင်ပါသည်။

ဒါကို ကြယ်ဖြူ အသေအလဲကြောက်မိသည်။

“ဟော ... ကိုပိုင်ည”

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။

ပိုင်ည တစ်ယောက်တည်းကို နှုတ်ဆက်လျက်
ပန်းကန်ထဲ ဟိုဟာထည့်ပေး သည်ဟာထည့်ပေးနှင့် လာ
လပ်နေသည်။

ကြယ်ဖြူကိုတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ ပြုံးမပြ။

မန်းရွှေကြာက ပိုင်ညကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်ကာ

စကားဆိုတော့ ထိုနေရာကနေ ကြယ်ဖြူ ထွက်ပြေးချင်

သည်။

ဘယ်လိုလဲ။

ကြယ်ဖြူတစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာပါနေတာ
တောင် နည်းနည်းကလေးမှ အရှိန်မသတ်ပါလား။

လွန်အားကြီးသည်။

ပိုင်ညကရော ...

ကိုယ့်လူကိုယ်လည်း ဝဲစောင်းကြည့်ရသေးသည်။

ဘဝင်ကျကျနပ်ပြီး ပြုံးပြီးနေသလားဆိုတာ။

ပိုင်ညက ခေါင်းငုံ့ပြီး ပုံမှန်ပါပဲ။

ပန်းရွှေကြာကို ကြည့်ပင်မကြည့်။

ဟင်။

ကြယ်ဖြူ ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

သည်လိုသာဆို ရင်ထဲမောပြီး နှလုံးရောဂါ

တောင် ကပ်လာနိုင်လိမ့်မည်။

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

သူတို့နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် နေမှပါ

ပဲ။

ခက်နေတာက အိမ်ချင်းကပ်နေတာ။

မဆုံချင်လည်းဆုံ၊ မတွေ့ချင်လည်းတွေ့။ မပတ်

သက်လို့လည်းမရ။

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူမျက်နှာ မကြည်သာတာမို့

တစထာနှင့် ပြန်ချလာခဲ့၏။

“တောက်”

“အဓိပ္ပာယ်ကိုမရှိဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဒေါသတွေ ပါလာ၏။

“ကြယ်ဖြူကိုကြည့်တာ မျက်လုံးကျွတ်ကျ

တော့မယ်”

ပိုင်ည အူတိုပါသည်။ သဘောထားမကြီးနိုင်။

“ကြယ်ဖြူ”

“ဟင်”

“ဘာလဲ ... ရင်ခုန်သွားလား”

“ဘယ်လို”

ရန်စကားစလှာ၏။ သည်လိုမေးစရာလား။

“ရည်းစားဟောင်းဆိုတော့ စိုက်ကြည့်တော့”

ပြောပုံကိုက မထိတထိ။

“ရှင်သာ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ရင်ခုန်လာတာ

မဟုတ်လား။ ဟိုတစ်ယောက်က ရှင့်ကို မလှုပ်နိုင်အောင်

ဖမ်းစားထားတာ”

“သွားစမ်းပါ”

ပိုင်ည အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လို့နာတာ”

“သေလိုက်တော့ ... ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိ

တော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှမရှိတော့ဘူး ကြာပြီ”

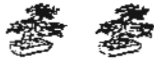
ပိုင်ညစကားက ကြယ်ဖြူ့ကို စိတ်သက်သာရာ

ရစေပါသည်။

ကြယ်ဖြူနှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ ယုံကြည်သော
အပြုံးတစ်ခု ထင်ဟပ်လာ၏။

ဘာလို့များ စိတ်မချဖြစ်နေမိသလဲ ပိုင်ညရယ်။

ကြယ်ဖြူ ရှင့်ကို ချစ်များချစ်နေပြီလား။

နီညိုလေးကို ကောက်ချိုပြီး ဝရန်တာထွက်လာ
တော့ စီးကရက်သောက်နေသော ပိုင်ညက မမြင်သေးပါ။

ပိုင်ညနောက်ကနေ တစ်ဖက်ဝရန်တာကို မသိ
မသာကြည့်မိ၏။

ဆံပင်ရှည်တွေနှင့် သိပ်လှနေသော ရွှေကြာကို
မြင်ရသည်မို့ ခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်မတတ် ပြာဝေထိတ်လန့်
သွားသည်။

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေမိ
ကြသလား။ ပိုင်ည ကြယ်ဖြူကို သတိမရခဲ့လား။

အတူတူတစ်အိမ်တည်းမှာ ရှိနေကြပေမယ့်
သိပ်ဝေးသွားသလို ခံစားရပါသည်။

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ နာကျင်လာ၏။

သူ ပန်းရွှေကြာကို မေ့မရသေးဘူးလား။

မြင်နေခွင့်ရတော့လည်း သွေးအေးသွားမှာ
မဟုတ်။

ကြယ်ဖြူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အသာကလေး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး အတွေး
များနှင့် ပူလောင်နေ၏။ ပိုင်ညကို ဆုံးရှုံးရမှာလား။

ခုအချိန်မှာ နေရှင်ကို သူမ မလိုချင်တော့ပါ။

ချစ်လို့လည်း မရတော့ပါ။

ပိုင်ညနှင့် တစ်သက်လုံးအတူတူ နေသွားဖို့ပဲ
ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဘယ်တုန်းက
ခိုင်မာသွားခဲ့မှန်းမသိ။

“ကြယ်ဖြူ”

သူ့အသံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။ ကျောပေးထား
မိရာမှ အသာစောင်းငဲ့ကြည့်မိ၏။

“အစောကြီးရှိလေးတယ်၊ အိပ်တော့မလိုလား”

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု စူးစူး
စမ်းစမ်းကြည့်ကာ သဘောပေါက်သွား၏။

သူ ဝရန်တာထွက်မိချိန်မှာ ပန်းရွှေကြာလည်း
ဝရန်တာမှာရှိနေ၏။ သူ ချက်ချင်းလှည့်ဝင်ရမှာလား။

သူ့စိတ်သူ့လုံသည်။

ဒါကို ကြယ်ဖြူလည်း သိစေချင်သည်။

ဘာလို့များ သံသယရှိနေရတာလဲ။

အခုအချိန်မှာ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးက မင်းပါ ကြယ်
ဖြူရယ်။

နေရှင် မင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကိုယ့်နှလုံး
သားမှာ မချိုးမဆန့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတာမို့ ကိုယ်
သေချာသိခဲ့ပါပြီ။

ပန်းရွှေကြာနဲ့လည်း မလဲနိုင်ပါဘူး။

တခြားဘယ်သူနဲ့မှလည်း မလဲနိုင်ပါဘူး။

မင်းနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး အတူနေသွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါပြီ။

ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပါ ကြယ်ဖြူ။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှခွဲလို့မရအောင်

နားလည်မှုရှိမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

“ကြယ်ဖြူ”

ပိုင်ညက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ငြိမ်သက်နေသော

ကြယ်ဖြူဘေးနားကို တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

ကြယ်ဖြူက ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲပြီး ထထွက်

သွားသည်မို့ လက်ဖျားကလေးကို မိမိရရ ဖမ်းဆွဲထား
ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မာဆတ်ဆတ်အသံလေးက ငိုတော့မလိုလို။

ပိုင်ည ပျာယာခတ်သွား၏။

“ဟာ . . . ကိုယ် ဝရန်တာမှာ ရိုးရိုးရပ်မိတာပါ။

နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ မထွက်ရပ်တော့ဘူး”

လက်ကာပြရင်း ဖြေရှင်းသည်။

“ဘာမှ ဖြေရှင်းစရာလည်း မလိုပါဘူး”

မျက်နှာလေးပင့်လျက် မပွင့်တပွင့် ပြောလာ
သည်။

“မဟုတ်ဖူးလေ . . . ကြယ်ဖြူက ကိုယ့်မိန်းမပဲ”

“သိတယ်၊ သိပါတယ်၊ လာမပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ”

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူခါးလေးကို လှမ်းဖက်ထား၏။

ရှင် ခုထက်ထိ ကြယ်ဖြူကို ‘ချစ်တယ်’လို့
မပြောနိုင်သေးဖူးမဟုတ်လား။ ပန်းရွှေကြာကိုပဲ ချစ်နေ
တုန်း မဟုတ်လား။

ကြယ်ဖြူက ပန်းရွှေကြာလောက် မလှဘူး။
လက်ထပ်ထားရတာတောင် ရှင်စိတ်ပျက်ချင်နေ
ပြီမဟုတ်လား။ အစတုန်းကတော့ အရှုံးကို အတူအံ့တု
ကြတာပါ။

ခုတော့ အခြေအနေက မတူတော့ပြီ။
ပန်းရွှေကြာက ရှင်ကို မေ့လို့မရသေးတာ၊ နေရှင်
ကို ရှင်လောက်မချစ်နိုင်တာ။ နောင်တရ လွမ်းဆွတ်နေ
တာ ရှင်သိသွားခဲ့ပြီ။ ရှင် ကြယ်ဖြူကို မလိုအပ်တော့ဘူး
မဟုတ်လား။ ပစ်ချင်ပြီမဟုတ်လား။

မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းကျလာ
၏။

အခုမှပဲ ကြယ်ဖြူ အရှုံးကြီးရှုံးပါပြီ။
နေရှင်ကိုလည်း ချစ်လို့မရတော့ဘူး။
ရှင်ကိုလည်း လက်လွှတ်ရတော့မယ်။
“ကြယ်ဖြူ”

သူဖက်ထားပေမယ့် ကြယ်ဖြူ မလုံခြုံတော့သလို
ပါ။ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာနာကျင်လွန်း၏။

မခွဲနိုင်။ မခွဲချင်။

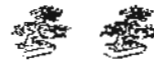
“ကိုယ့်ကို ယုံပါ။ ကိုယ် ပန်းရွှေကြာကို လုံးဝ
မေ့ထားလိုက်ပါပြီ။ ကိုယ့်ကို မသကာမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ”

နှုတ်က တဖွဖွဖြေရှင်းနေပေမယ့် ရှင် ငေးရီရီ
တမ်းတတ ကြည့်နေခဲ့တာကို မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့မှတော့ ရင်ထဲ
မှာ ဘယ်လိုလုပ်နေလို့ ကောင်းမှာလဲ။

မညာပါနဲ့ ပိုင်ညရယ်။

တကယ်လို့ ရှင့်ဟန်ဆောင်မှု ကွာကျသွားတဲ့
တစ်နေ့ ကြယ်ဖြူ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ရှင် ကြယ်ဖြူကို မချစ်နိုင်တာသိပါပြီ။

“ရတယ် ... နီညိုကို ကိုယ်ချိုလာမယ်”

ကားမှန်တွေတင်ရင်း ပိုင်ညကပြောတော့ ကြယ်

ပြု လှေကားကို ရှေ့ကတက်လာခဲ့၏။

ကြယ်ဖြူကလည်း ကြယ်ဖြူပါ။

ပိုင်ညကိုစောင့်ပြီးမှ အဟူတူတက်ခဲ့လျှင်ပြီးရော။

နောက်မှပဲ နောင်တက ရတတ်သည်။

ထင်လည်း မထင်လို့ပါ။

နေရှင် အဲဒီလိုလုပ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့။

သူ တမင်ငင်တိုက်ခဲ့ကာများ ဖြစ်မလား။

“အမေ့”

လှေကားမှာ နေရှင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်တိုက်မိတာမို့ ကြယ်ဖြူ လိမ့်ကျမတတ်ဖြစ်ကာ သူ့အင်္ကျီကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရ၏။

သူက ကြယ်ဖြူကို စိုးရိမ်တကြီးဖက်ပြီး ထိန်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ရှောင်မရအောင် ဝန်းခနဲ လာတိုက်တာက သူပါ။ သို့ပေမယ့် မတော်တဆလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ ဖမ်းထားလို့လည်း ကြယ်ဖြူမကျတာမို့ သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချလျက် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုဖြစ်၏။

သို့သော် သူက ဖြေလွှတ်မပေးဘဲ။

“ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ်ကွာ”

ဘာညာနှင့် လုပ်နေသေးသည်။

လှေကားပေါ် တက်လာသော ပိုင်ည ကျကျနုနု အထင်လွဲပါပြီ။

“ဖယ်ပါ။ ဘာလို့ဆွဲထားတာလဲ”

ကြယ်ဖြူလွှတ်ရုန်းလိုက်တာ ကိုယ်လေး ကျုံ့ နောက်ဆုတ်မိသည်။

“ကျမှစိုးလို့ပါ”

“မကျဘူး”

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူနှင့် နေရှင်ကို စူးခနဲ ကြည့်လျက် စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ အိမ်ထဲ ဝင်သွား၏။

ညှော်ခန်းထဲရောက်တော့ နီညိုကို ပစ်ချပြီး ကြယ်ဖြူဘက်လှည့်လာ၏။

“ကျက်သရေကို မရှိဘူး”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“မြင်ရတာ အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ”

“ဝင်တိုက်မိတာပဲ”

ပိုင်ည အံ့ကြိတ်ပြီး ခုံမှာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချ၏။
ဒေါသစိတ်တွေ ငယ်တိပ်အထိ ဆောင့်တက်

မွန် ထူလာသည်။

လက်သီးနှင့် ဆွဲမထိုးမိတာပဲ ကံကောင်း။

“ဝင်တိုက်မိစရာ ရှားလို့ တစ်တိုက်လုံးမှာ ထူ
တွေ အများကြီး သူနဲ့မှ ဝင်တိုက်ရတယ်လို့ကွာ”

ဘုကျကျစကားက ခွတ်ခွတ် နိုင်ချင်နိုင်လို့
မည်။

ရင်ထဲမှာ ဖြောင်းဆန်သွား၏။

ကြည့်တာတောင် မကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ -

“ကြယ်ဖြူကို ပိုင်ည ယုံရဲ့လား”

“မသိဘူး”

“ဟင်”

ပိုင်ညက စကားမဆက်တော့ဘဲ အခန်းထဲ ဝင်
သွား၏။ သူ စိတ်ဆိုးသွားတာ သိလိုက်၏။

ကြယ်ဖြူ ရှင်းပြတာပင် နားမထောင်။

တစ်စတစ်စနှင့် ပြဿနာက ကြီးထွားလာခဲ့ပြီ။

ပိုင်ညက ကြယ်ဖြူကို စကားမပြောဘဲ ရှောင်
ဖယ်ဖယ်လုပ်ကာ နေတော့သည်။

ကြယ်ဖြူက ဖောက်ပြန်နေပြီလို့ ပိုင်ည ထင်
သလားကွယ်။

ပိုင်ညနှင့် ကြယ်ဖြူကြားမှာ ဖုထစ်သွားခဲ့တာ
တော့ အမှန်ပါ။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

ညှိုးချုပ်မှ ကားသော့ကောက်ယူပြီး တံခါးဖွင့်
တော့ မေးဖြစ်သည်။ မခေါ်တာက မခေါ်တာ။ ကြယ်ဖြူ
က တစ်ယောက်တည်းဆို နေရဲတာမဟုတ်။ နေရှင်ဂြိုဟ်
မွှေတာကြောင့် ပိုင်ည ခုလို စိတ်ဆိုးရတာ။ နေရှင်ကို
မုန်းသည်။ ကြည့်ကို မကြည့်ချင်တော့ပါ။

“ခွေသွား ငှါးမလို့”

ပိုင်ညက မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်းပါပဲ။

“ကြာမှာလား”

“မကြာပါဘူး”

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ခါတိုင်းဆို လိုက်ခဲ့ပါလား ဟု ခေါ်နေကျ။ ခု
တော့ တစ်ခွန်းမှ မခေါ်။ ကြယ်ဖြူ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

ပိုင်ည ဆင်းသွားတော့ ဝရန်တာမှာရပ်ပြီး မျှော်
နေမိ၏။ နီညိုအဖော်ရှိပေမယ့် မနေတတ်တာတော့
မနေတတ်တာပါပဲ။

“နီညို .. ဒီမှာ လာနေ”

နီညိုကို ချီထားပြီး ပိုင်ည ကားဝင်လာမည့်အချိန်
ကို ဝရန်တာက စောင့်ကြည့်ကာနေမိသည်။

ပိုင်ည စိတ်ပြေအောင် ဘယ်လိုများ ပြောရမလဲ
နော်။

ပိုင်ညက ကားမောင်းလာရင်းမှ ကြယ်ဖြူကို
အရမ်းသနားနေမိသည်။ မျက်နှာလေးငယ်ပြီး သူ့ကို တ
ကြည့်ကြည့်နှင့် သူ့ဘာလို့ ကြယ်ဖြူစိတ်မချမ်းသာအောင်
လုပ်မိသလဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ကြယ်ဖြူကို မခါ မပြော
မလုပ်တော့ပါ။ ခါတိုင်းလိုပဲ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံ
တော့မည်။

တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကင်းပြီး
ညည်းငွေ့စရာ ကောင်းလှ၏။

ကြယ်ဖြူကြောင့်သာ သူ့ဘဝခုလို ပြည့်စုံလှပ
နေတာပါ။

ကြယ်ဖြူရယ် ...

ကိုယ်သိပ်မှားသွားတယ်။

တကယ်မှားတာပါ။

ကိုယ့်အပေါ် နားလည်တဲ့မင်းကို ကိုယ်ရက်စက်ခဲ့
မိပါတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ လွန်သလဲဆို ချစ်တယ်လို့
တစ်ခါမှ မပြောဘဲ နေခဲ့မိတဲ့ အထိပါ။

ရှေ့လျှောက် မင်းပျော်စေရမယ် ကြယ်ဖြူ။

ဘယ်တော့မှ စိတ်မညစ်စေရဘူး။

ကိုယ် မင်းကိုချစ်ပါတယ်။

ပန်းရွှေကြာလောက် မလှပေမယ့် မင်းကို ကိုယ်

နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးမိပါတယ်။

ကိုယ့်ဘေးမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့တန်ဖိုးကို
လည်း နားလည်ပါပြီ။

လက်ထပ်ပြီးမှ ရည်းစားစကား ပြောရမှာ သူ
နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူမိပါသည်။

မတတ်နိုင်ပါဘူး။

ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောရမှာပဲ။

မပြောရင် ကိုယ့်အချစ်တွေ မင်းမသိနိုင်ဘူး။

ကိုယ့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချဖို့ ဖွင့်ပြောထားမှ ဖြစ်
လိမ့်မယ်။

ပိုင်ည ကားရပ်ပြီး အပျော်နှင့်လှေကားပေါ် တက်
လာခဲ့၏။

သူ ဘယ်လောက် သတိလက်လွတ်ဖြစ်မိသလဲ
ဆို ငါးလာသည့် ဗွီစီဒီခွေတောင် ကားထဲ မေ့ကျန်ရစ်
သည်။

လှေကားတစ်ဝက် သူတို့အခန်းတံခါးကို လှမ်း
မြင်ရချိန်မှာ ဆင်းလာသော ပန်းရွှေကြာနှင့် ဆုံသည်။
သူ့ရှေ့ရောက်တော့ ပန်းရွှေကြာက "မူးလိုက်

တာ” ဟု ညည်းပြီး သူ့ပခုံးကို ဖိုလာသည်။

ပိုင်ည တကယ်ပဲ ထင်ကာ အသာယာ ထိန်းပေးထားရ၏။

“အရမ်းမူးတာပဲ”

ပန်းရွှေကြာက အသံပျော့လေးနှင့် ဆို၏။

“ရရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... မူးလိုက်တာ၊ ရွှေကြာကို တွဲပေးထားပါဦး”

ယိုင်ကျသွားမှာစိုးစိတ်နှင့် ပိုင်ည ဖမ်းထိန်းပေးရသည်။

ပိုင်ည ပြန်လာပြီမို့ ဝမ်းသာအားရ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ငုံ့ကြည့်ခိုက်မှာ ပူးကပ်နေသော သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲ ဝုန်းခနဲ ဆောင့်တက်လာရသည်။

တံတွေးပွင့် မျိုချမရအောင် ဆို့နှင်နေ၏။ မြင်ရတာကို မယုံချင်။ တံခါးကို ဒိန်းခနဲ ပြန်ပိတ်မိသည်။

မျက်ရည်က ပါးပေါ် လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး။

ကြယ်ဖြူ့ကို မချော့မငံ ဆက်ဆံနေတာကို သဘောပေါက်သွား၏။

သိပြီးသားပေပမယ့်လည်း တကယ်တမ်းမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိ။

“ဟာ”

ပိုင်ည လန့်သွားသည်။

တံခါးပိတ်သံကြောင့် ကြယ်ဖြူ့ အထင်လွဲပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

“ရပြီ... ရပြီ”

ရွှေကြာက သူ့ကို လက်ကလေး ကာပြပြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

တဒုတ်ဒုတ် အခုန်မြန်သောရင်နှင့် တံခါးကို ဖွဖွ ခေါက်မိသည်။

တံခါးချပ်ကလေး ပွင့်သွားသောအခါ မျက်ရည်
တွေနှင့် ကြယ်ဖြူမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ပိုင်ည အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည်။

“ကြယ်ဖြူ ထင်သလို မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရွှေကြာ
မူးလို့ ကိုယ်ကို ခဏမှီလိုက်တာ”

ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြန်သည်။

“တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့”

ကြယ်ဖြူက အော်ဟစ်ထားဆီးပြီး အခန်းထဲ
ပြေး ဝင်သွားတာမှီ ပိုင်ညလည်း ထက်ကြပ်မကွာ
လိုက်လာမိသည်။

အဝတ်ဘီရိုကို ဆွဲဖွင့်၏။

အဝတ်အစားများကို သားရေသေတ္တာထဲ

ထိုးသိပ် ထည့်၏။

“ကြယ်ဖြူ ဘာလုပ်တာလဲ”

ထိတ်လန့်စွာ မေးမိသည်။

“မနေဘူး၊ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲပြီး
သေလိမ့်မယ်”

ငိုရှိုက်သံနှင့် ဗလုံးဗထွေး ပြော၏။

“ဟင်”

ပိုင်ည ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ငိုငိုကျသွားမိ၏။

ခုတင်စွန်းမှာ ခပ်တောင့်တောင့် ဝင်ထိုင်မိ၏။

စကားမဆိုဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။

ပြီးမှ -

“ကောင်းတယ် .. ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေပါ
ထည့်”

ကြယ်ဖြူ သူ့ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။

ပိုင်ညက ဆက်ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး၊ သူတို့ကြောင့်
ကိုယ်တို့တကယ် ကွဲသွားလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ်၊
ကြယ်ဖြူဒေါ်လေးသီ သွားမယ်၊ ပြီးမှ အိမ်ပြန်ရာတာ

ပေါ့”

သူ့စကားတွေကို မယုံမရဲနှင့် နားစွင့်နေမိသည်။

“ကြာလေ ကြာလေ သံသယက ပိုနိုင်မာလေ”

ပြောပြီးပြီပဲ ရွှေကြွားကို မချစ်တော့ဘူးဆိုတာ”

ပိုင်ညက သက်ပြင်းတချချနှင့် . . .

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ကြယ်ဖြူရယ်”

ကြယ်ဖြူ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

အကြားချင်ဆုံးသော စကား . . . ။

အလိုချင်ဆုံးသော အရာ . . . ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားခွင့်ရတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ

အင့်ခနဲ ရှိုက်ငိုမိသည်။

ပြီးမှ ပိုင်ညဆီပြေးသွားကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်

မိသည်။

ပိုင်ညရယ် . . . ။

တစ်ဦးကို တစ်ဦး တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်ထား

မိတော့သည်။

ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ အဝေးမခံနိုင်ပါ။

နှစ်ယောက်ကမ္ဘာလေးကိုလည်း ဘာကြောင့်မှ

ပြိုကွဲမခံနိုင်တော့ပါ။

စစ်မှန်သော ရင်ခုန်သံတို့ဖြင့် နှလုံးသား ကိုယ်စီ

မှာ ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေခဲ့လေပြီ။

“အောင်မြင်ပြီကွ”

လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြီး လက်ဝါးချင်း ဖြန်း
ခနဲ ရိုက်မိကြတာက နေရှင်နှင့် ပန်းရွှေကြာပါ။

“မခံချင်စိတ်နဲ့ မာနကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်ပေ
မယ့် သူတို့တကာယ်ချစ်သွားကြပြီ။ ကိုယ်တို့ကြောင့် ကွ
မှာစိုးလို့ ပြောင်းတောင်ပြေးပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

နေရှင်စကားကို ပန်းရွှေကြာက ခေါင်းညိတ်ပြီး
တခစ်ခစ်ရယ်ရင်းမှ နေရှင်လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်
သည်။

နေရှင်က ပန်းရွှေကြာကို ခါးကလေးမှ ချီမြှောက်

၂၇၄

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

ကာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် လည်အောင် မွေ့ယမ်းပစ်လိုက်
သည်။

သူတို့ရင်မှာ ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွား၏။

အပျော်နှင့် ရယ်နေမိကြသည်။

ခုမှပဲ အပြစ်ကင်းစင်သွားသလို ထင်မိတော့
သည်။

မှားခဲ့တာတွေအတွက် -

လွန်ခဲ့တာတွေအတွက် ပိုင်ညနှင့် ကြယ်ဖြူ ခွင့်
လွှတ်ပေးနိုင်တော့မှာပါ။

သူတို့ ရင်မှာ ဒဏ်ရာ မရှိတော့ပြီ။

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

